

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ချစ်ခြင်းဖွဲ့လေပြေ

BURMESE
CLASSIC

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

ထုတ်ဝေသူ

မျက်နှာပိုးနှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဖြန့်ချိရေး

အုပ်ချုပ်ရေး

- ပထမအကြိမ်၊
၂၀၀၄၊ ဒီဇင်ဘာ၊
- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာစာအုပ်ဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ၀၄၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

BURMESE
CLASSIC

ချစ်ခြင်းစွဲလေပြည်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၀၉၅-၀၃

ချစ်ခြင်းစွဲလေပြည် / ကြယ်စင်မှူးဝေ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ : ၂၀၁၄ ။

၂၁၂ - စာ ၁၂၂ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ချစ်ခြင်းစွဲလေပြည်

အခန်း(၁)

အင်းယားကန်ရေပြင်၏အလှအပကို တကူးတက ခံစားနေသည့်
လား၊ ညနေဆည်းဆာ၏ချုပ်ငြိမ်းတော့မည့် ခပ်မှောင်မှောင်အလင်း
ထဲမှာ သူ...

ခန့်ဘုန်းထွတ်ဆိုတာ ဟိုတုန်းကတော့ ချောချောဖြောင့်ဖြောင့်
လှလှတတယ်လောက်ပါ။ သို့သော် သူ့မှာ ဘယ်လိုမှလူစဉ်မမီတော့မည့်
အင်္ကျီတစ်ခု ကပ်ငြိနေပြီမို့ ခန့်ဘုန်းထွတ် လောကကြီးမှာ လူပိုဆက်
ချင်ချင်တော့။

သွေးကင်ဆာ... တဲ့။

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်လို ခဏခဏ သွေးသွင်းနေခဲ့ရသည့်ရောဂါ။
ဘာကြီးဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့သလဲ။ ဘယ်ကိုမှလည်းမသွား
ဘဲ ဘာကိုမှလည်း မစားချင်တော့ဘဲ မှိန်ဖျော့မှူးဝေလာလျှင် သွေးတွေ
လျှော့လိုက်၊ ဆေးတွေသောက်လိုက်နှင့် လုံးချာလည်လိုက်နေရသည့်
ဘာကြီးထဲမှာ သူ သံသရာလည်မနေချင်တော့ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချစ်သူဆိုတာလည်း အလကား...။ သူသေတော့မည်ဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် လူမမာကိုမှ အားမနာ။ လက်ထပ်ဖို့ တဖွဖွပူဆာနေလိုက်တာ။ ပူဆာမှာပေါ့။ သူသေလျှင် အမွေတွေ ရမှာကိုး။

မမမြတ်တစ်ယောက်ကရော၊ သူမသေခင်ကတည်းက သူ့ကို သေစာရင်းသွင်းပြီး တချိန်းချိန်းငိုနေလိုက်တာ။

ကဲ... လောကကြီးရေ... ကျန်ခဲ့ပေတော့။ ငါသွားတော့မယ် သံသရာရထားကြီးပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်လျော့သွားရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ကမ္ဘာမြေကြီးလည်း ငါ့ကိုထမ်းပိုးထားရတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ။ ဝန်လေးလှပြီ။

ငါသွားတော့မယ်... ရောဂါဝေဒနာဆိုးတွေ ဖိဆီးလာတဲ့အခါ အချစ်ဆိုတာလည်း ငါမယုံကြည်တော့ဘူး။ လူသားတွေဟာ ငါ့လည်ကို လှီးဖို့... ဓားတပြင်ပြင်နဲ့ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးတွေ တပ်ဆင်လို့။

ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...

ကိုယ့်အချင်းချင်းပဲ ဦးရာလူက ဦးသလို လည်လှီးကြပေတော့ လောကကြီးရေ... ငါသွားတော့မယ်။

အားအင်တွေ ချဉ်နွဲ့လွန်းတာမို့ ခန့်ဘုန်းထွတ် ဒယီးဒယိုင်နဲ့ ထရပ်ပြီး ကားကိုမှီကာ ခေတ္တအမောဖြေရသေး၏။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နား လောက်ကတင် ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းလာခဲ့နိုင်ပေမယ့် ယခု သူ့အားအင်တွေ လုံးဝမရှိပေဘူး။

တစ်ကိုယ်လုံးဖြူဖျော့ပြီး သွေးသွင်းရတော့မည့်အခြေအနေကို ရောက်လာပြန်ပြီ။ ဒီလိုပဲ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဆေးသွင်းရ၊ သွေးသွင်းရသည့်အနေအထားမှ သူ ရွေ့ချင်လှပါပြီ။

“ကဲ!”

နောက်ဆုံးလက်ကျန်ခွန်အားတွေကို စုစည်းပြီး ခန့်ဘုန်းထွတ် ခြေလက်တွေကို ဒရွတ်ဆွဲကာ အင်းယားကန်ထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်းလာခဲ့သည်မှာ သရဲကားထဲက သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ပမာ။

သူရှိနေသည့်နေရာဟာ လူရှင်းလူပြတ်သည့် ကန်စောင်းတစ်နေရာမို့ သူ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို အနှောင့်အယှက်မရှိ လုပ်ခွင့်ရနေခဲ့သည်။

ရေရဲ့အနက်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ရင်ခေါင်းထိရောက်သွားစဉ် သူ ခွန်အားတွေ လုံးဝပြတ်တောက်သွားခဲ့ပြီ။ ရေထဲသို့ သတိလစ်လဲကျသွားခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်း(၂)

“ဦးလေး... ဦးလေး... ဦးလေး”

ခနဲတုန်းထွတ်ရဲ့နားထဲမှာ ခေါ်သံတွေက အဆက်မပြတ်။ ဆူညံနေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ ဝေဝေဝါးဝါးနှင့်။ သူ့ကိုမှောက်ထားပြီး ကျော့ကိုဖိထားသည်ကြောင့် ရေတွေကလည်း တဝေါဝေါထိုးထွက်နေ၏။ အမှောင်ထုကြီးစိုးနေသည့် လောကကြီးပါလား။ ခါးသည်းလိုက်တာ။

“ဦးလေး သတိရပြီလား။ ဦးလေး... ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဦးလေး ထပါဗျ။ ဒီမှာ ခြင်တွေကိုက်တယ်”

သူ့ကို သက်တောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ပက်လက်လှန်ပေးပြီး ခြင်တွေယပ်ပေးနေသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်။ အဲ... ကောင်မလေးလား... ကောင်လေးလား။ မသဲကွဲပါ။

သည်နားက မှောင်နေသည်လေ။ မြို့တော်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးတွေ လင်းချင်းနေမှာပေမယ့် အင်းယားကန်စောင်းက သည်အနားမှာ

တော့ မှောင်နေသည်။

သူ ကောင်းစွာသတိရနေပါပြီကော။

“ဟာကွာ”

သေခြင်းဆိုတဲ့အရသာကို သူမြည်းစမ်းမကြည့်ရတော့။ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကောင်လေးပဲ။ သူကပဲ ရှင်းချက်တွေ ထုတ်နေသေးလေရဲ့။

“ကျွန်တော်ရောက်လာလို့ ဦးလေး မသေတာ... ကျွန်တော်ရောက်လာတော့ ဦးလေး ရေထဲ လဲကျသွားပြီ။ ဂူးဂူးဝါးဝါးတောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ တစ်ခါတည်း ကျောက်ခဲရေထဲချလိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဦးလေးဆီရောက်အောင် ဒိုင်ဗင်ထိုးချပြီး ဆင်းရတယ်။ ကဲ၊ ဦးလေးရော ကျွန်တော်ရော ရေတွေရွဲနေပြီ။ ဦးလေးလည်း ပြန်တော့၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့မယ်။ ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ခဏတွေ့ကြတယ် ပေါ့ဗျာ။ ဂွတ်ဘိုင်ပေါ့”

ကောင်လေးက သူ့ကိုဆွဲထူပေးခဲ့ပြီး ကျော့ခိုင်းဖို့ပြင်တော့ သူ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကောင်လေးကိုလှမ်းဆွဲထားမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။ ဒီကောင်လေးဟာ ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မမျှော်ကိုးဘဲ သူ့ကိုကယ်ခဲ့တာ ပဲ။ သူ့လက်မှ ဟန်ချိန်း၊ နာရီ၊ လက်စွပ်၊ လည်ပင်းမှ ဘတ်ကြိုးကအစ ဘာမှအပျောက်အရှမရှိ။ ဒီကောင်လေးဟာ တကယ့်အဖြူထည်လေးပါလား။

ယုတ်စွအဆုံး သူ့ကိုလိပ်စာပင်မမေ။ လူတစ်ယောက်လုံးရဲ့ အသက်ကိုကယ်ခဲ့ပြီးတာတောင် သူ့အသွင်က လမ်းပေါ်မှ အမှိုက်တစ်ခုကို ဖယ်ရှားပေးခဲ့သည့်နယ်သာ။

“ကောင်လေး... နေဦး”

“ဗျာ...အဲ...ဦးလေး ဘာပစ္စည်းပျောက်လို့လဲ။ ကျွန်တော် ဘာမှမယူဘူးနော်။ ဦးလေးဘာသာ ရေထဲပြုတ်ချခဲ့ချင် ကျခဲ့မှာပေါ့”

ကောင်လေး ပြာပြာသလဲ ရုန်းကန်နေပုံကြောင့် သူ့မှာ စိတ်ညစ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့တာတွေပင် ပျောက်သွားရ၏။

“ဟေ့ကောင်! မင်းကို သူခိုးစွဲမလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက မင်းကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်လို့ပါ”

သည်တော့မှ ကောင်လေးက သက်ပြင်းချပြီး သူ့ကို ညင်သာစွာ ပြောခဲ့သည်မှာ...

“နေပါစေ ဦးလေးရယ်၊ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးဗျာ။ ဒါက ကြုံကြုံကံမူလေးတစ်ခုပါပဲ။ ဘာမှမဆန်းပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဦးလေး...အဲ...ဦးလေးဆိုတာတော့ များပါတယ်ကွာ၊ အစ်ကိုလောက်ဆို တော်ပါပြီ။ အစ်ကို...မင်းကိုကျေးဇူးတင်လို့ပါ။ မင်းကို အစ်ကိုလိုက်ဖို့ပါရစေ”

သူ အနူးအညွတ်တောင်းပန်လျှင် ကောင်လေးက မချီပြီးလေးနက်...

“နေပါစေ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် လိုင်းကားနဲ့ပဲ ပြန်ပါမယ်။ အစ်ကိုကိုလည်း တစ်ခါတည်းနှုတ်ဆက်တယ်။ အပြီးနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟ! ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းနဲ့ငါ နောက်ထပ်မတွေ့ကြတော့ဘူးလား။ မင်းက ငါ့ရဲ့အသက်ကယ်ခဲ့တဲ့လူလေ။ ငါတို့မဆက်သွယ်ကြတော့ဘူးလား”

“မဆက်သွယ်တော့ဘူး အစ်ကို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကွဲတော့ဘဝမှာ မနက်ဖြန်ဆိုတာ မရှိတော့လို့ဘဲ”

“ဘာ...ဘာ...ဘာ...မင်းကရော ငါ့လိုပဲ ရောဂါသည်လား။ ငါ့လိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြုံမလို့လား”

သူနှုတ်မှ စကားတစ်ခွန်း လွှတ်ခနဲထွက်သွားခဲ့လျှင် ကောင်လေးဆတ်ခနဲတုန်လှုပ်သွား၏။

“ဗျာ! အစ်ကို၊ အစ်ကို...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြုံတာဟုတ်လား။ အစ်ကိုနယ်ဗျာ...ဒီလောက်ချမ်းချမ်းသာသာရှိရဲ့သားနဲ့၊ ကားကြီးရှိရဲ့နဲ့။ သေချင်ရတယ် ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့လို ဖွတ်ဖွဲပြာစုတွေက ငွေကြောင့် စိတ်ဒုက္ခရောက်လွန်းလို့ သေချင်တယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသေးတယ်”

ညောင်မြစ်တူးလို ပုတ်သင်ဥပေါ်သတဲ့၊ စကားပြောရင်းမှ ကောင်လေးအကြောင်းကို သူအစဆွဲမိလျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ် အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားသွားရ၏။

သို့သော် နေရာက လူပြတ်လှသည့်အပြင် အချိန်ကလည်း ညကိုးနာရီလောက်ရှိပြီဖြစ်သဖြင့် ကောင်လေးကို ကားပေါ်တက်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

“ကဲ! ကောင်လေး၊ ကားပေါ်တက်။ ဒီနေရာက အနေအထားမကောင်းဘူးကွာ။ တော်ကြာ မသမာသူတွေနဲ့ တိုးလိမ့်မယ်။ လာ...ငါတို့ တစ်နေရာမှာ စကားပြောကြရအောင်”

“အစ်ကို အအေးပတ်နေဦးမယ်”

“မင်းလည်း စိုနေတာပဲလေကွာ”

“ကျွန်တော်က ရပါတယ်၊ ကျင့်သားရပြီးသား”

ကောင်လေးကို သူ ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး တက်စေတော့၊

ကောင်လေးလက်ထဲမှာ ဆွဲခြင်းတစ်ခုနှင့်။

“ဒီခြင်းက ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတာ”

“ဪ... ကုန်ပြီလား”

“ကုန်ပါပြီ”

“မုန့်ဖက်ထုပ်သည်က ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ။ အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထွေထွေနဲ့ ရောက်လာခဲ့တာပဲ။ အစ်ကိုနဲ့ ရေစက်ဆုံချင်လို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်သို့ရောက်သွားကြလျှင် ကားလေးကို တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းထွက်ခဲ့၏။ သူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောဂါသည်ဆိုတာ ပင် မေ့နေ၏။ ခါတိုင်းဆို ဒီအချိန် ညဆေးသောက်ပြီးပြီပေါ့။ ယခုကျဆေးမသောက်ရပေမယ့် ရေထဲဆင်းခဲ့ရလို့လားမသိ။ သူ လန်းဆန်းနေခဲ့သည်။

ပြောရလျှင် နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချခံရသူလို။ သူ ပထမဆုံးဝင်လိုက်တာက စတိုးဆိုင်။ မီးရောင်ထဲမှာ ကောင်လေးကိုကြည့်လိုက်တော့ အဝတ်အစားက နွမ်းဖတ်ဖတ်။ သို့သော် ရုပ်ကလေးကတော့ သနားကမား။

ဆံပင်ဘုတ်သိုက်လေးနှင့်ကြားမှပင် ညစ်တီးညစ်ပတ်ကြားမှပင် ချစ်စရာ။ အဝတ်အစားက မိုသီဗတ်သီ။

“နေဦး... မင်းအတွက်ရော ငါ့အတွက်ပါ အဝတ်ဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါစေ အစ်ကိုရော၊ အစ်ကိုအတွက်ပဲ ဝယ်ပါ။ အပိုပိုက်ဆံတွေ ကုန်လို့”

ကောင်လေးကပြောပေမယ့် ခန့်ဘုန်းထွတ် အောက်ဆင်းကာ၊ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး အဝတ်အစားနှစ်စုံ ဝယ်လိုက်သည်။ ပြီး... ကားပေါ်သို့ပြန်တက်ခဲ့ပြီး ကားတံခါးတွေချလိုက်ရင်း၊ ကောင်လေးကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ရော! ဟေ့ကောင်... လဲ၊ အဝတ်ရလွယ်အောင် ဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်ပဲ ဝယ်လာတယ်”

သူ့ကားက ခပ်မြင့်မြင့်မို့ ချောင်ချောင်ချိချိရှိပါသည်။ သို့သော် ကောင်လေးအသွင်က ခါးခါးသီးသီး။

“ဟာ! ရတယ်၊ အစ်ကိုပဲ လဲပါ။ ကျွန်တော်က ရှက်တတ်တယ်။ လူရှေ့မှာ အဝတ်မလဲတတ်ဘူး”

“ဟာ... ဒီကောင်၊ ငါလည်းရှက်တတ်တာပေါ့ကွ။ အအေးပတ်ကုန်လိမ့်မယ်။ လူဆိုတာ အခြေအနေနဲ့အချိန်အခါကိုကြည့်ရတယ်”

“ဟင့်အင်း... အစ်ကိုပဲလဲ”

“ကဲ! ဒါဆို တစ်လှည့်စီ အဝတ်လဲမယ်ကွာ။ ငါအရင်လဲမယ်၊ မင်း ကားအောက်ခဏဆင်း”

သည်တော့မှ ကိုယ်တော်ချောက သဘောတူညီပြီး သူတို့နှစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အဝတ်လဲကြသည်။ နောက် ကားပေါ်ပြန်တက်ကြပြီး ဒီတစ်ခါ သူဝင်တာကတော့ တီးစင်တာတစ်ခု။ သူ့ကောင်လေးကလည်း အဝတ်သစ်အစားသစ်တွေနှင့်ဆိုတော့ ကြည့်ဖျော်ရှုဖျော်။ ဒါတောင် ကောင်လေးအသွင်က တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့်။ မဆင်းချင်သည့်ပုံ။

“ကျွန်တော် အချိန်မရဘူး အစ်ကို၊ ညဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတွေ နောက်ဆုံးညစာ စားကြရမယ်”

“ဘာ! နောက်ဆုံးညစာဟုတ်လား၊ ဘာလဲ... အဆိပ်ခတ်ထားမယ့်ထမင်းလား”

သူ့အရမ်းထိတ်လန့်သွားပြီး ကောင်လေးကို အလန့်တကြားနှင့် ကြည့်လျှင် ကောင်လေးမျက်ဝန်းတစ်ဖက်မှ မျက်ရည်စလေး တောက်ခနဲပြုတ်ကျသွား၏။

ကောင်လေးအသွင်က လောကကို နာကြည်းမုန်းတီးနေသည့်ဟန်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို... ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက် နောက်ဆုံးညစာကို စားကြမယ်၊ မစားခင် မောင်နှမသုံးယောက် ဘုရားရှိခိုးကြမယ်။ မေတ္တာပို့ အမျှဝေကြမယ်။ ကျွန်တော် သူရဲဘောကြောင်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်အချိန်မပြန်မှဖြစ်မယ်။ အိုဗျာ... ကျွန်တော် ကိုယ်လွတ်မရုန်းရက်ပါဘူး”

ခန့်ဘုန်းထွတ် ကောင်လေးကို စကားပင်မပြောနိုင်တော့ပါဘဲ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်ကြည့်ရင်း စိတ်ဝင်စားမှု၊ စိတ်အားထက်သန်မှုတို့ကြောင့် ကိုယ့်ရောဂါကိုပင် မေ့သွား၏။

“ဘာ! မင်းတို့တွေ ရူးနေကြသလား၊ ဘုရားကိုယုံကြည်တယ်ဆိုရင်ရော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့စဉ်းစားကြသေးလား။ မင်းတို့မှာ ခြေအကောင်းလက်အကောင်းကြီးလေ။ ရှာစားလို့ရသားပဲ။ ဘာလဲ၊ စားစရာမရှိလို့လား။ နေစရာမရှိလို့လား။ ကြွေးတွေထူနေလို့လား၊ ပြော”

သူ ကရုဏာဒေါသောနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းမေးလျှင် ကောင်လေး

က ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပြော၏။

“အကုန်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ နေစရာတိုက်ခန်းကိုလည်း ကြွေးနဲ့လာသိမ်းကြတော့မယ်။ အဖေခွဲအမေလည်း ဘုရားဖူးသွားရင်း ကားမှောက်တဲ့အထဲ ပါသွားကြပြီ။ အကြွေးတွေလည်း လာတောင်းလိုက်ကြတာ။ စာချုပ်တွေကလည်း အတုတွေလား အစစ်တွေလားမသိဘူး။ မမလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်မှာလည်း မယ်မယ်ရရအလုပ်မရှိဘူး။ ညီလေးကလည်း သုံးနှစ်သားကတည်းက မျက်မမြင်လေ။ ဒီထက်အရေးကြီးတာက မမကို ဦးသိုက်မြင့်ကြီးက ကြွေးနဲ့သိမ်းမှာကိုပဲ။ ဆီး... ဟီးဟီး... ကျွန်တော်တို့မသေသင့်ဘူးလားဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေကိုမှ ဒုက္ခမိုးက သဲကြီးမဲကြီးရွာချနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတွေ ဒီနေ့ညမှာ နောက်ဆုံးညစာစားကြပြီး လောကကြီးထဲ ဘဲတိတ်တဆိတ်ထွက်သွားကြတော့မယ်။ မနက်မိုးမလင်းခင် ကျွန်တော်တို့ ဘဝသစ်ကိုရောက်နေကြပြီပေါ့ဗျာ။ ဟိုဘက်ဘဝမှာ ဖေဖေခွဲမေမေစောင့်နေကြတော့မယ်။ စောင့်နေကြလောက်ပြီ”

မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး သိမှတ်မဲ့စွာ၊ အခက်ခဲသွပ်စွာ ပြောနေသည့်ကောင်လေးကိုကြည့်ရင်း ခန့်ဘုန်းထွတ်တို့ယုံဘဝထက်ပင် စိတ်ဝင်စားသွား၊ စာနာသနားသွားမိ၏။

ကြည့်စမ်း! ငါ့ဘဝထက်ဆိုးတဲ့ဘဝတွေ လောကကြီးမှာ အများကြီးရှိပါသေးလား။ ငါ့မှာ တိုက်ရိုက်တယ်၊ ကားရှိတယ်၊ ငွေတွေရှိတယ်၊ နောက်ကိုလည်း ကုနိုင်တာပဲ။ ကုနေတာပဲ။ ဒါကို ငါစိတ်မရှည်ခဲ့ဘူး။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ကြံ့မခံခဲ့ဘူး။

တော်ပြီ... ငါ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အရှုံးပေးတော့ဘူး။ ငါမသေ

www.burmeseclassic.com

ခင် ငါတတ်စွမ်းသမျှ လောကကို တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ကောင်းကျိုးပြုနိုင်ရမယ်။ လောလောဆယ် ငါ ဒီဒုက္ခသည်လေးတွေရဲ့ နောက်ကိုလိုက်ပြီး နောက်ဆုံးညစာမစားဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ရင်း ကယ်တင်လိုက်ဦးမယ်။

ခန့်ဘုန်းထွတ် ကောင်လေးကိုလိပ်စာမေးပြီး သူ့ကားနှင့်မောင်းထွက်လာခဲ့တော့ ညဆယ်နာရီ။

အခန်း (၃)

ကောင်လေးနေတာ ကြည့်မြင်တိုင်၊ လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲမှာ။
ထိုက်ခန်းလေးက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။

“ရောက်ပြီ အစ်ကို၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကောင်လေးက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ သူ့အိုလုည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် အိမ်ထဲဝင်သွားပုံက အစွမ်းကုန် စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့်ရပ်။

“ဟေ့ကောင်၊ နေဦး၊ ငါလည်းလိုက်မယ်”

ကားထဲမှ သူပါ ကမန်းကတန်းဆင်းပြီး သူ ကောင်လေးနောက်သို့လိုက်တော့ ကောင်လေးအသွင်က မကြည့်မလင်။

“ဘာလိုက်လုပ်ဦးမှာလဲ အစ်ကိုရာ။ ပြန်ပါတော့ဗျာ။ အစ်ကိုပြန်ပါတော့။ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတွေ ညစာစားရဦးမယ်”

“ငါ ဒီည ဒီမှာနေမလို့”

“မဖြစ်ဘူး... အစ်ကိုကို အမူပတ်လိမ့်မယ်”

“နေ့စမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းတို့ဒုက္ခဆိုတာ ငါကူညီလို့ရပါတယ်ကွာ၊ ငါနဲ့စကားပြောပါရစေဦး။ ကဲ... ငါလည်း လူ့ဘဝကြီးကိုငြိုးငွေ့နေတာ နော်။ မင်းတို့က ငါနဲ့ဘဝတူတွေမို့ စိတ်ဝင်စားတာ”

သူ အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်လာတော့ တိုက်ခန်းလေးက ကျဉ်းပေမယ့် သပ်ရပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘုရားခန်းက ဆီမီးတွေ၊ ပန်းတွေနှင့် သပ္ပာယ်လှသည်။ နောက်ဆုံးညစာစားမည့်ညမို့ပေးလားမသိ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ငါးနှစ်အရွယ်ကလေးလေးက သနားစဖွယ် ဆီးကြိုနေခဲ့သည်။

“ညီမလေး ပြန်လာပြီလား။ ဧည့်သည်ဘာဖြစ်လို့ခေါ်လာရတာလဲ။ တယ်ခက်တဲ့ကောင်မလေးပဲကိုး”

“ဟင်!”

ကောင်မလေးဆိုလို့ သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်လေးက ပြတင်းမှနေ၍ မျက်နှာသစ်ချနေခဲ့သည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ ဖြူစင်ဝင်းမွတ်သည့်အသားအရေနှင့် ကောင်မချောလေးတစ်ယောက်။

“မင်း... မင်း... ကောင်မလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ညဦးပိုင်းမှာ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေ လျှောက်ရောင်းရတော့ ယောက်ျားလေးပုံစံယူထားရတာပါ”

“မင်းကွာ... မသမာသူနဲ့တွေ့ရင် မခက်ပါလား”

“ကျွန်တော်ဈေးရောင်းတာလည်း မကြာသေးပါဘူး။ ခုထိတော့ ဒုက္ခမတွေ့သေးဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခန့်ဘုန်းထွတ် သူတို့အိမ်၏ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်လေးတစ်ခုမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်နှင့် စကားပြောဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက တံခါးပိတ်လိုက်ပြီးမှ သူ့အနားသို့ လာထိုင်သည်။ သည်စဉ် နာရီသံချောင်းမှ (၁၁)ချက်ခေါက်လိုက်သဖြင့် သူတို့ဆန့်သွားကြသည်။ ကောင်မလေး၏အစ်မဆိုသူက...

“(၁၂)နာရီထိုးတော့မယ်၊ တို့မောင်နှမတွေ ဘုရားရှိခိုးကြမယ်။ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“ဟာ! နေကြစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်သေချင်နေကြတာလဲ၊ ကဲ... ကျွန်ုပ်ကိုပြော၊ မင်းတို့ဒုက္ခတွေကို တစ်ခုစီပြော။ ကျုပ် သေဆာချာချာမှတ်ထားမယ်၊ သေသေချာချာရှင်းပေးမယ်”

ကောင်မလေး၏အစ်မက သူ့ကိုမယုံသလိုအကြည့်နှင့်ကြည့်ဆိုက်ရင်း သူ့ညီမကိုမေးလိုက်သည်။

“ဒီအစ်ကိုက ဘယ်လိုတွေ့လာတာလဲ၊ ဘယ်လိုပါလာရတာလဲ”

“ညီမ မုန့်ရောင်းလို့ကုန်တော့ စိတ်ထွေထွေရှိတာနဲ့ အင်းယားဆန်ရဲ့ချောင်တစ်ခုကိုရောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ လူတစ်ယောက် ရေခဲနေတာတွေ့လို့ ဆင်းဆယ်ခဲ့တာ။ ရေတွေအန်အောင် သတိရအောင် ဆပ်ပေးပြီးတော့ ခွာချလို့မရတော့ဘဲ အစ်ကိုက ဒီအထိအောင် ပါလာတာ။ ညီမတို့အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စသိသွားတာနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာ”

ကောင်မလေး အတိုချုပ်ပြောသည့်အခါ သူ့အစ်မအသွင်က အော်အနောင့်အယုက်ဖြစ်သွားသည့်ဟန်။

“သူလည်းဘာမှတတ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့ဒုက္ခက ကြီးလွန်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

လို့ ကမ္ဘာမြေကြီးကတောင် ထမ်းပိုးထားဖို့ ဝန်လေးနေတာ”

“ကဲပါ... မင်းတို့ရဲ့ဒုက္ခပေါင်းစုံကို ကျုပ်ကိုပြောပြပါ။ ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံးရှင်းပေးပါမယ်”

“ဒုက္ခတွေများလွန်းလို့ ပြောရမှာတောင် မပြောချင်ဘူး။ ခုမှ တွေ့တဲ့သူစိမ်းတစ်ယောက်အပေါ်လည်း ကျွန်မတို့ရဲ့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေကို ပစ်မချချင်ပါဘူး”

ကောင်မလေးရဲ့အစ်မဆိုတာကို သူ သေသေချာချာကြည့်လိုက် မိသည်။ ဆိုက်ကိုများ ဝင်နေသလား။ အကြီးအကဲက မှန်ကန်သည့်ထွက် ပေါက်ကိုမပေးဘဲ၊ သေခြင်းတရားဆီသို့သာ ခေါ်ဆောင်သွားချင်နေတာ လား။

အေးလေ... ငါ့လိုပညာတတ်တစ်ယောက် သူဌေးတစ်ယောက် ကတောင် ဘဝကိုရှောင်ထွက်ပြေးချင်မိသေးတာပဲ။ သူတို့မယျာ ပညာတွေ ရော တတ်ကြရဲ့လား။ မိဘတွေမဲ့ပြီး ထွက်ပေါက်တွေ အားလုံးပိတ်ဆို့ နေတဲ့အခါ သူတို့ ဒီလိုပဲကြံစည်ကြတော့မှာပေါ့။

ကောင်မလေးရဲ့အစ်မဆိုသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်က တော့ ပြေပြေပြစ်ပြစ်ကလေးပါ။ ကျောပေါ်မှဆံနွယ်တွေကို ဖားလျားရ ထားပြီး သူမရုပ်က စိတ်လွင့်ပါးနေသည့်ပမာ။

သူမ ခံစားနေရသည့်ဒုက္ခတွေကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျ၊ စိတ်ညစ် ညူးနေသည့်ပုံ။ ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးလေးရဲ့ရုပ်ကလည်း ဖြူဖြူစင်စင် မျက်စိမမြင်ဘူးဆိုပေမယ့် မမြင်ရသည့်မျက်လုံးလေးများနှင့် အသံကြား ရာကို မော့ကြည့်စူးစမ်းလို့။

တကယ့်ကို သနားစရာ။ လောကရဲ့ဒုက္ခအိုးလေးတွေ။ သူ ကိုယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကောင်မလေးဘက်သို့သာလှည့်ပြီး ဆွေးနွေးလိုက်တော့သည်။

“ကဲကဲ... ဘာမှစိတ်ဓာတ်ကျမနေကြနဲ့တော့။ အစ်ကိုကိုသာ ခေါ်တို့အကြောင်းပြောပြ။ နောက်ဆုံးညစာလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မစား ခုဘူး။ ကဲ... ပြော၊ မင်းတို့နာမည်တွေက စပြီးပြော။ အစ်ကိုနာမည်က ခန့်ဘုန်းထွတ်”

“ကျွန်မနာမည်က မြရွှန်းလေပြည်၊ မမက သွန်းလေပြည်၊ မောင်လေးက ချစ်ခြင်းလေပြည်”

“ဪ... တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နာမည်လေးတွေပဲ။ ချစ်ကလေးတွေလည်း ချစ်စရာကောင်းပါတယ်လေ။ မိဘတွေရော”

သူမေးခွန်းကို မြရွှန်းလေပြည်က အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ဖြေ နှိမ့်သည်မှာ...

“ဖေဖေနဲ့မေမေက ဈေးထဲမှာ အထည်ရောင်းကြပါတယ်။ မိဘ တွေရှိတုန်းကတော့ ကျွန်မတို့ ပြေပြေလည်လည် နေရ၊ စားရ၊ ကျောင်း ဆက်ကြရပါတယ်”

“မင်းက ဘယ်နှတန်းလဲ”

“ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီ၊ မမက ဆယ်တန်းမအောင်ခဲ့ဘူး”

“ဒါနဲ့တောင်ကွာ၊ မင်းတို့မှာ ခြေအကောင်း လက်အကောင်း တွေပဲ။ ဘဝကိုအားမာန်အပြည့်နဲ့ ရုန်းကန်ထိုးဖောက်ကြပါလား။ မင်း နို့ရောင်းတာရော တစ်နေ့ ဘယ်လောက်မြတ်သလဲ”

“မရလို့ပေါ့ဗျာ၊ မုန့်က တစ်နေ့ နှစ်ထောင်လောက်ပဲ မြတ်တယ်။ အက မောင်လေးကိုစောင့်ရှောက်ရတယ်။ စားလို့ရပြီပဲ ထား။ ကြွေးရှင် တွေက ကျွန်မတို့တိုက်ခန်းကို သိမ်းမယ်၊ ဆိုင်ကိုတော့ သိမ်းလိုက်ကြ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီး။ နေစရာမရှိရတဲ့ကြားထဲ ဆပ်ရမယ့်အကြွေးတွေကလည်း အများကြီး ဦးသိုက်မြင့်က မမကို ကြွေးနဲ့သိမ်းဦးမှာ”

“အောင်မာ! ဒီခေတ်ကြီးထဲ ဒီလိုလုပ်လို့ရမလား။ ရပ်ကွက်လူကြီးကို တိုင်ပေါ့ကွ”

“ရပ်ကွက်လူကြီးက သူပဲလေ”

“ဒါဆိုလည်း ရဲတိုင်ပေါ့။ ကဲပါ... ကဲပါ... သူတို့စာချုပ်တွေကို မနက်ဖြန်ကျ အစ်ကိုကြည့်မယ်၊ ရှင်းမယ်၊ ဆက်ပြောပါဦး... ဘာတွေလဲ... ဘယ်လောက်လဲဆိုတာ”

သူဖြတ်မမေးတော့ဘဲ မြွှန်းပြောသမျှ နားထောင်ဖို့ စိတ်ကုန်လိုက်သည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေက ပြီးခဲ့တဲ့လထဲမှာ ဘုရားဖူးကားနဲ့ ပါသွားကြတယ်။ ဘုရားဖူးဆိုပေမယ့် အပြန်ကျ ရောင်းဖို့ချဖို့လည်း ဝယ်မှာပေါ့လေ အဲဒါ ကားမောက်တော့”

ကောင်မလေးအသံ နှစ်ဝင်သွားလျှင် သူ့အစ်မက ဆက်ဖြေပြခဲ့သည်။

“ကျွန်မတို့လိုက်သွားတော့ အလောင်းတွေတောင် မြေမြှုပ်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်ပြီးကြပြီ။ ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေအတွက် ကမ္ဘာပြိုတဲ့နေ့ပဲ။ ကြားထဲ လေနီကြမ်းတွေက ရပ်တည်လို့မရအောင် တိုက်ခတ်ကြတယ်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး ရှိုက်ငင်နေကြသည်မို့ ခန့်ဘုန်းထွတ်စာနာစိတ်နှင့် ကြင်နာသနားနေမိသည်။ အငယ်ဆုံးလေးခမျာလည်း မဲ့မဲ့ အတန်ကြာမှ မြွှန်းကပင် စကားဆက်သည်။

“တိုက်ခန်းပေါင်ထားတဲ့စာချုပ်က သိန်းလေးဆယ်၊ နောက်

ငွေချေးတဲ့စာချုပ်က သိန်းသုံးဆယ်”

“ယုတ္တိမရှိတာ။ အလွတ်... ဘာအပေါင်မှမပါဘဲ ငွေချေးသတဲ့လား။ မြွှန်းတို့ရော သိရဲ့လား”

“မြွှန်းတို့ကတော့ အဲဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို ခုမှသိတာပဲလေ။ မြွှန်းတို့ဘက်မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပေးမယ့် လူကြီးသူမ ဆွေမျိုး ဉာဏ်ကလည်းမရှိတော့ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေကြတာပေါ့”

“ဦးသိုက်မြင့်ဆိုတာကရော”

“သူက အလွတ်ချေးတဲ့လူလေ၊ သိန်းသုံးဆယ်ဆိုပေမယ့် အတိုးနဲ့ဆိုတော့ သိန်းခြောက်ဆယ်လောက်ရှိနေပြီ။ သူက နှစ်ဆယ်တိုးတဲ့”

“ဟာ! မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဒါ ခွင်ဆင်တာ။ ကဲပါ... အစ်ကိုဖြေရှင်းပေးပါမယ်။ သူတို့ဘယ်တော့လာမှာလဲ။ ဘယ်တော့ ကြွေးလာတောင်းမှာလဲ”

“မနက်ရှစ်နာရီကို ဒီလာကြလိမ့်မယ်၊ ကြွေးသမားအားလုံး ငါးယောက်၊ မြွှန်းတို့စိတ်ကူးကတော့ သူတို့ကြွေးတွေ မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့အတူတူ မောင်နှမတွေ နောက်ဆုံးညစာစားပြီး သူတို့ကို သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်တွေနဲ့ပဲ စောင့်နေကြမလို့”

“ကဲ... အခုတော့ အဲဒါတွေမလိုတော့ပါဘူး။ မြွှန်းတို့မောင်နှမတွေကို အစ်ကိုမသေခင် ကောင်းမှုပြုတဲ့အနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံးစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါမယ်”

“ဟင်! အစ်ကိုက ဘာဖြစ်လို့သေရမှာလဲ”

မြွှန်း သူ့ကိုအံ့သြတကြီးမေးလျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ် မချီပြီးနှင့်

ဖြေရှင်းရသည်။

“အစ်ကို့မှာ သွေးကင်ဆာရောဂါရှိတယ်။ တစ်လကို လေးခါ လောက် သွေးသွင်းရတယ်။ သွေးတွေသွင်းလိုက်၊ ဆေးတွေသွင်းလိုက် ဘဝကနေ အစ်ကိုလွတ်မြောက်ချင်ပါပြီကွာ။ အစ်ကိုဟာ သေမင်းဆီက လက်မှတ်ရထားတဲ့သူပါ”

“ဟာ! အစ်ကိုကလည်း လူတိုင်း သေမင်းဆီက လက်မှတ်ရ ထားတဲ့လူတွေချည်းပါပဲ။ တစ်နေ့မှာ သေရမှာပဲလေ။ စိတ်ဓာတ်မကျစမ်း ပါနဲ့”

“မင်းကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး”

“ဪ... ဒါကတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဘဝက ဘယ်လိုမှ ထွက်ပေါက်မရှိလို့ပါ”

“အခုကျတော့ရော”

“အခုမသေချင်တော့ပါဘူး။ ရေနစ်သူတွေအတွက် ကောက်နီ မျှင်ကြီး ရထားပြီလေ”

“ခွေးကောင်! ကဲ... အိပ်ကြစို့၊ အိပ်ရာဝင်ကြစို့။ အစ်ကို့ကို နေရာပေးပါဦး”

“ကားကို ဒီလိုပဲထားမှာလား”

“ရပါတယ်ကွာ၊ မီးရောင်အောက်မှာ လူတွေထဲမှာ ထားတာပဲ။ စိတ်မပူပါနဲ့”

ခန့်ဘုန်းထွတ်မှာ မြရွန်း ခင်းပေးသည့်အိပ်ရာမှာအိပ်ရင်း ဘဝ ကို စိတ်ဝင်စားနေမိပါသည်။

အခန်း(၄)

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရှစ်နာရီမှာ ခန့်ဘုန်းထွတ် သူမိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီး ဦးဝင်းနောင်၏အကူအညီနှင့် မြရွန်းတို့ကိစ္စကို ရှင်းလင်းပေး လိုက်သည်။

စောစောတုန်းက ကျားဖမ်းမယ်၊ ဆင်ဖမ်းမယ်နှင့် လူမမယ် မိန်းမသားတွေကို လှိမ့်ခြောက်နေသည့်အုပ်စုအား ရှေ့နေနှစ်ယောက်နှင့် အတူ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး ဖြေရှင်းပေးလိုက်ကြသည်။

ငွေချေးစာချုပ်တွေက အတုတွေလေ။ တိုက်ပေါင်သည့်စာချုပ် တစ်ခုပဲ သူတို့ရွေးပေးလိုက်ကြသည်။ ကြွေးတွေရှင်းသွားတော့ မြရွန်း တို့မောင်နှမသုံးယောက်မှာ ဝမ်းသာအားရနှင့် သူတို့အဖွဲ့ကို ဦးသုံးကြိမ် ချနေကြသဖြင့် မနည်းတားယူရသည်။

ရှေ့နေနှစ်ယောက်နှင့်ပင် သူ မြရွန်းတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို မွေးစားလိုက်လျှင် ရှေ့နေတွေရော မြရွန်းတို့ပါ ကြောက်လန့်ကြား။

“ဟာ! အစ်ကို့မှာ မိသားစုရှိတယ်မဟုတ်လား၊ မြွန်းတို့ကို ခုလိုအကူအညီပေးတာပဲ လွန်လှပါပြီ။ မမွေးစားပါနဲ့တော့ဗျာ။ မတန်တရာ အခွင့်အရေးတွေမပေးပါနဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုထွတ်၊ ခင်ဗျားအစ်မ ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်လိမ့် မယ်”

“ဖြစ်ဖြစ်... ကိုယ့်အစ်မပေးမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကိုမကြည်ညို ဘူးဗျာ။ အက်ရှင်တွေ အိုဗာဖြစ်လွန်းတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလွှမ်းမိုးချုပ် ချယ်လွန်းတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေက ကျွန်တော်တို့ကိုအမွေခွဲပေးထားပြီး သားပဲဗျာ။ သူလာပြီးလွှမ်းမိုးလွန်းတာ ငြီးငွေ့လှပြီ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ မနက်ဖြန်ပဲသေသေ... ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ချမ်းသာသလို နေသွားမယ်”

“ကိုထွတ်တို့မောင်နှမချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲမှာစိုးလို့ပါ”

“ရတယ်... ကံစွဲမရှိဘူး”

မြွန်းကလည်း ကြားထဲမှ ရှိခိုးဦးချ တောင်းပန်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ မြွန်းတို့နဲ့ ညကမှ သိကြရတာပါ။ အစ်ကိုဘဝထဲ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဆွဲမသွင်းပါနဲ့။ တော်ကြာ အစ်ကို နောင်တရနေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့သာ လူဆိုး၊ မလိမ္မာတဲ့ လူတွေဖြစ်နေရင် အစ်ကိုစိတ်ဆင်းရဲရမှာပေါ့”

“အမွေမြင်အပင်သိပါတယ်ကွာ၊ ကဲပါ... ငါက ရောဂါသည် ပါ။ ဒီနေ့သေမလား မနက်ဖြန်သေမလားဆိုတဲ့လူပါ။ မသေခင် စိတ်ချမ်း သာလက်ချမ်းသာ နေသွားပါရစေ။ မင်းတို့နဲ့အတူ မိသားစုလို ပျော်ပျော် ရှင်ရှင်နေမယ်။ နောက် ငါလှူချင်တဲ့နေရာတွေကိုလည်း လှူသွားမယ်”

နောက်ဆုံး ခန့်ဘုန်းထွတ် မြွန်းတို့သုံးယောက်ကို မွေးစားဖြစ်

ခဲ့လေသည်။

သူ ဒီတိုက်ခန်းလေးထဲမှာပဲ ကလေးတွေနှင့်အတူ သုံးရက်ဆက် နေဖြစ်လိုက်သည်။

မမထံမှဖုန်းနှင့် ဝင့်ထံမှဖုန်းတို့ကို သူလုံးဝမကိုင်။ ဦးဝင်းနောင် တို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း နှုတ်ပိတ်ထားသည်မို့ ဒီမှာရှိနေကြသည့် သုံးရက် လုံးလုံး ကစားကွင်းသွားလိုက်၊ ဘုရားတွေဖူးလိုက်နှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ နေရသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဒီတိုက်ခန်းကို လူငှားတင်ပေးခဲ့ပြီးလျှင် သူမတို့သုံးယောက်နှင့်အတူ ခန့်ဘုန်းထွတ် ကိုယ့်အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါတော့ သည်။

အခန်း(၅)

ခြံဝင်းတစ်ခုထဲမှာ ဆင်တူဆောက်ပေးထားသည့် နှစ်ထပ်တိုက် နှစ်လုံးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရကတည်းက မြရွန်းလေပြည် ရင်တုန်ပြီးသား။

လူပိန်းတွေပဲ တွေးကြည့်။ ဘယ်အစ်မကများ သေတော့မည့် မောင် လူတွေခေါ်တင်လာတာ ကြိုက်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ မြရွန်းလေပြည်တစ် ယောက် ကြောက်ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရတာ။

ဒါ တရားရဲ့လား။ ငါတို့လည်း ဘာမှသွေးမဆောင် မပြားယောင်း ရပါဘူး။ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်ပြီး ရေထဲမှဆယ်ယူခဲ့တာလေးနဲ့ ငါတို့ ကို ဒီထိခေါ်လာခဲ့တာ။ မွေးစားခဲ့တာ။

မသွန်းလေပြည်ကတော့ နဂိုကတည်းက သိပ်ပြီးတွေးတော အဆင်အခြင်မရှိသူမို့ ထူးပြီးခံစားနေရပုံမရ။ နှစ်ထပ်တိုက်တွေကိုသာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်ကြည့်လို့။

မောင်လေးကတော့ မျက်စိမှမမြင်တာလေ။ ဘယ်ရောက်လို့

ဘယ်ပေါက်နေမှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်။ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေရင်း နေရာသစ် လောကသစ်ကို နားလေးစွင့်ပြီး စူးစမ်းနေ၏။ ကား ခြံဝင်းထဲရောက်လာ ပြီး ခေါင်းရင်းဘက်တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်လျှင် ခြေရင်းဘက်တိုက်ထဲမှ ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးနှင့် ဗလကောင်းကောင်းအမျိုးသားတစ်ယောက် အပြေးတစ်ပိုင်းရောက်လာကြပြီး စကားတွေရွန်းရွန်းဝေတော့သည်။

ခန့်ဘုန်းထွတ် ကားပေါ်မှဆင်းပေမယ့် မြရွန်းတို့သုံးယောက် ကားထဲမှမဆင်းသေးတာ ကြောက်လို့ပါ။ အခြေအနေတွေကိုလည်း သိ ချင်သေးလို့ပါ။

“အမယ်လေး ကိုထွတ်ရယ်၊ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာ လဲ။ မမကြီးတို့လင်မယားမှာ ဟိုရှာဒီရှာ၊ ဟိုမေးဒီမေးနဲ့။ ရဲစခန်းပဲတိုင် ရတော့မလို့၊ ဒုက္ခတွေရောက်လိုက်ရတာ။ သုံးရက်ကြီးတောင် ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ မောင်လေးရယ်။ ပြေးကြည့်မှ ဒီမောင်နှမနှစ် ယောက်တည်းရှိတဲ့ဥစ္စာ။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်”

“ခုပြန်ရောက်ပြီပဲ၊ ကျွန်တော် သေမလို့သွားတာ။ ဒီကောင် ကယ်တာနဲ့ မသေတော့ဘူး”

“ဟင်! ဘယ်... အယ်ကောင်လဲ”

ခန့်ဘုန်းထွတ်ရဲ့အစ်မ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ဆိုတာကို မြရွန်း မြင် လိုက်ရတာ မျက်ပြူးဆံပြာ။ ရန်သူတော်တွေပေါ်ပြီဆိုသည့်ပုံ။

“ဟေ့ကောင်... ဆင်းလေကွာ”

ခန့်ဘုန်းထွတ်၏ဆန္ဒအရ မြရွန်းပုံစံက ယောက်ျားလေးအသွင်။ သူ့အစ်မ ပြူးပြူးပြာပြာဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး မြရွန်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အားတင်းရသည်။

“ငါ ဘာမှမတရားမလုပ်ဘူး။ အစ်ကို့ဆန္ဒအရ လိုက်လာရတာ။ သူ့မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်ရမယ်”

မြရွန်း ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ရင်း၊ ခန့်ဘုန်းထွတ်ကို တစ်ချက် ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိသည်။ သူနှင့်တွေ့စက စာအုပ်ပုံထဲက ပိုးဟပ် ဖြူတစ်ကောင်လို အသားအရေဖြူစုတ်ဖြူဖတ်၊ ဆံပင်ဖရိုဖရဲနှင့် အရပ် ရှည်ရှည်၊ မျက်ကွင်းတွေ ညိုနေသည့်အစ်ကိုက...

ယခု သူတို့နှင့်သုံးရက်နေပြီး ပျော်ရွှင်စွာနေလိုက်ရတာနှင့် သူ့ အသားအရေက အဆင်ပြေလာသလို ရုပ်ကလည်း ရေနှင့်တွေ့သည့်ကြာ နှယ်။ အစ်ကိုမျက်နှာက ပိန်လွန်းသည်မို့ မျက်လုံးတွေ ပြူးနေပြီး နှာတံ ပေါ့ပုံ၊ မျက်ခုံးထင်းပုံတို့က လူမမာရုပ် မပျောက်သေး။

ခန့်ဘုန်းထွတ်ကလည်း ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့် ဂျမ်းဒေါမ လေးကို တစ်ချက်ကျေ့နှစ်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင်လှလှက ကုတ် ထောက်၊ ယောက်ျားလေးအသွင်ပေမယ့် မျက်လုံးရွန်းရွန်းလေး၊ နှာတံ လှလှနှင့် နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးက အဆင်ပြေသည့်ဟိုဘက်သို့ ပိုသည်။

အသားအရေကတော့ တိုက်ထဲမှာ ပိုးမွေးသလိုမမွေးခဲ့ရသည့် မို့ ဖြူသလိုနီသလို၊ နေပူထဲ နေလွန်းထားရသည့်အသား။ အရပ်ရှည်ရှည် မှာ စတိုင်ဘောင်းဘီ၊ တီရှပ်၊ ဂျာကင်နှင့်ဖို့ တကယ့်ဂျလေဗီရုပ်ကလေး။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ်က အသက်လေးဆယ်ခန့်၊ ခန့်ဘုန်းထွတ်က တော့ အသက်အစိတ်။ အသက်ကွာသည့်မောင်နှမ။

မြရွန်းကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ဖြစ်သွားပုံက တစ္ဆေသရဲ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသည့်နှယ်။

“အမယ်လေး... အမယ်လေး... ဒီလမ်းသရဲကောင်ကိုများ

အိမ်ကိုခေါ်လာခဲ့တယ်၊ ဟုတ်လား။ မောင်လေးရယ်... နင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“အဲဒါ... ကျွန်တော့်ရဲ့အသက်သခင်လေ။ သူ့သာ မကယ်ရင် ကျွန်တော်သေပြီးတာ သုံးရက်မြောက်ပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ငွေလေးဘာလေး ပေးလိုက်ပါလား။ ဇယားရှုပ် အောင် အိမ်ထဲခေါ်လာရသေးတယ်။ မောင်လေးနော်... ဒါ လူကံထဲတွေ နေတဲ့အိမ်၊ သူဌေးအိမ်။ တွေ့ကရာလူကို ခေါ်သွင်းလာလို့မရဘူး”

ခန့်ဘုန်းထွတ် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ပါသည်။ အစက သူ့ကိုသည်း သည်းလှုပ် ပျာယာခပ်မျှ ဂရုစိုက်ပြီး ကြင်နာပြုနေသည့်မကြီး။ ယခုတော့ မင်းသမီးခေါင်းဆောင်းဖို့ မေ့သွားပေပြီ။

ကိုယ့်မောင်လေး သေကြောင်းကြံစည်တာကို heart မထိဘဲ ထွည်းဥစ္စာကိုသာ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့်အဖြစ်။ မမကြီးရဲ့မေတ္တာစေတနာ တွေကို သူသံသယဝင်နေတာ ကြာပြီ။ ခံစားလို့မရတာကြာပြီ။ ဘာတွေ လွဲချော်နေသလဲလို့စဉ်းစားမိခဲ့တာ အကြိမ်ကြိမ်။

ဟော! ယခုပဲကြည့်။ ကိုယ့်မောင်လေး သေကြောင်းကြံတာကျ တော့ မမေးမစမ်းဘဲ အိမ်ထဲလူခေါ်လာတာကိုသာ ပြဿနာလုပ်နေသည်။ သူ့နောက်မှ ဗလကောင်းကောင်းက သူ့ရဲ့မာလီ။ အသားညိုညိုထောင် ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ကွဲကြီးတစ်ကောင်လို ဗလကောင်းသူ။ ခွေးဆယ် ကောင်လောက် မွေးထားသလို အားကိုးရလောက်သည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်ထဲ ကျွန်တော်ခေါ်လာတာလေ။ မမအိမ်ထဲကို ခေါ်သွင်းလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မမ အနေသာကြီးပါ”

“ဘာ! နင်ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ်ဆိုပေမယ့်

ခြံဝင်းတစ်ဝင်းထဲမှာ အတူနေကြတာလေ။ အဲဒီကောင်က သူ့ခိုးကြမ်းပိုး ဆိုရင် မခက်ပါလား။ ငါတို့ပစ္စည်းတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရမှာပေါ့”

“မစိုးရိမ်နဲ့၊ မမအိမ်ကို အမြတ်ခါးပိတ်ထား။ ပြောလိုသာပြောရတယ်။ ကိုကျွဲကြီးကို ဘယ်သူမှမလှန်ရဲပါဘူး။ မမက အကြောင်းမဲ့ စိုးရိမ်နေတယ်ဗျာ။ ကဲ... လေပြည်၊ မင်းအစ်မနဲ့ညီလေးပါ ခေါ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြရွန်းလေပြည် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လျှင် မမသွန်းလေပြည်နှင့် မောင်လေးချစ်ခြင်းလေပြည်တို့ အထုပ်ကလေးတွေဆွဲကာ ဆင်းလာကြလေသည်။ ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ဆွေ့ဆွေ့ခနဲသွားရသည်မှာ မြင်လို့ပင် မကောင်း။

“အမယ်လေး၊ ခန့်ဘုန်းထွတ်၊ ဒီအမှိုက်ထုပ်တွေ ဒီချီးထုပ်တွေ ကို နှင် ဘာကိစ္စ ငါ့ခြံထဲကိုခေါ်သွင်းလာတာလဲ။ နှင့်ကိုယ်နှင် ဘာမှတ်နေသလဲ။ လူကဖြင့် ကိုယ့်အရိုးကိုယ်မသယ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီချီးထုပ်တွေက နှင့်ကိုသတ်ပြီး နှင့်ပစ္စည်းတွေ ယူသွားကြလိမ့်မယ်... သိလား။ နှင်သေခါနီး သွေးရှူးသွေးတမ်းနဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ်တိုင်း ငါလက်မခံနိုင်ဘူး။ ဟဲ့ဟာတွေ... ထွက်၊ အခု ငါ့ခြံထဲက ထွက်၊ အရှက်မရှိတဲ့ဟာတွေ၊ စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့အမှိုက်တွေ။ ငါ အခုရဲခေါ်မယ်”

မြရွန်းတို့သုံးယောက် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်၏ ဒေါ်သူပုန်ထနေသည့် ရုပ်ကို ကြည့်လိုက်၊ တည်ငြိမ်အေးဆေးနေသည့် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကိုကြည့်လိုက်ဖြစ်နေရသည်။ သူတို့သုံးယောက်အဖြစ်က ကျွဲနှစ်ကောင်ခတ်သည့် ကြားမှ မြေစာပင်တွေနယ်။

ကျွဲနှစ်ကောင်ကတော့ အကြီးအကျယ်ခတ်နေကြတုန်း။ သို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

သော် ပွဲက မလှမပ။ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ကတော့ ဒေါ်သူပုန်တိုင်း ထန်နေပေမယ့် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကတော့ ယဲ့ယဲ့လေး။ သူ့အလျှော့မပေးပါ။

သူ့အစ်မဟာလည်း အရင်က မင်းသမီးခေါင်းဆောင်းထားပြီး ပတ်ချွဲနှစ်ချွဲလုပ်ခဲ့သမျှ ယခုကွဲ ဘီလူးထွက် ထွက်နေတာ၊ မြင်လို့ပင် မကောင်း။ ခန့်ဘုန်းထွတ် ရင်ထဲမှာ ခါးသီးသွားရသည်။

ခန့်ဘုန်းထွတ်ဆိုတာ ယခုရောဂါရလာသည့် သုံးလ လေးလ အတွင်းမှာ စိတ်ဓာတ်တွေအကျိုးကျိုးပြီး သူ့မမပြုသမျှ ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုး နေပေးခဲ့ပေမယ့်၊ ယခု ငယ်စိတ်က ထောင်းခနဲပေါ်လာ၏။ သူဟာ ထက်မြက်ရဲရင့်ခဲ့သည့်လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ကတော့ ဆက်ပြီး နာဂစ်မွေ့သလို မွေ့နေ၏။ ခန့်ဘုန်းထွတ်ကို ဂရုမင်မနိုးဘဲ။

“ဟဲ့၊ ကျွဲကြီး၊ အဲဒီဟာတွေကို ခုချက်ချင်း ခြံပြင်ဆွဲထုတ်လိုက်စမ်း။ ဆွဲထုတ်... ဆွဲထုတ်”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် တရားလက်လွတ်တွေ လုပ်ဖို့ပြင်လျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ် ရှိသမျှအသံကိုထုတ်ပြီး ဟန့်တားပစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်လူတွေကို ထိရဲထိကြည့်၊ ကျုပ်အကြောင်းသိသွားမယ်”

“အောင်မာ၊ ငါပြုစုလို့ အသက်ရှင်နေတဲ့ကောင်ကများ၊ ငါ့ကို ပြန်ပြီး အာခံလို့၊ ကျွဲကြီး... သူ့ကိုအရင်ဆုံးမလိုက်စမ်း”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် ကျွဲကြီးကလည်း တစ်ပါးကျွန်ပီပီ ခန့်ဘုန်းထွတ်ကို လက်သီးနှင့်ထိုးဖို့ပြင်လျှင် မြရွန်းမျက်စိတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြာသွားပြီး အနားမှာတွေ့ရသည့် ကျောက်ပန်းအိုးအသေးနှင့် ဆတ်ခနဲ ကောက်ပေါက်ပစ်လိုက်၏။

“အား...”

ကျောက်ပန်းအိုးအော်ကြောင့် ကွဲကြီးခါးနှင့်ကျော အော်ရာရသွားပြီး လဲကျသွားလျှင် ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်သွား၏။ ခန့်ဘုန်းထွတ် ကိုယ့်တိုက်ကိုဖွင့်ဖို့ မြွန်းကိုသော့လှမ်းပေးလိုက်ပြီး အားလုံး တိုက်ထဲသို့ပြေးဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

“လေပြည်... တံခါးမြန်မြန်ပိတ်ထား”

သူ့အမိန့်အတိုင်း မြွန်းလေပြည် တံခါးကိုအမြန်ပိတ်လိုက်ပြီး လေးယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲမှာ အမောဖြေကြရသည်။ သွန်းလေပြည်မှာ ကြောက်လွန်းလို့ဒူးတဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

“ညီမလေးကလည်း အရမ်းစွာတာပဲ။ ဟိုက ငါတို့ကို ပိုပြီး စိတ်ဆိုးပြီပေါ့”

“ညီမလေး မခေါ်နဲ့လေ၊ လေပြည်လို့ခေါ်။ သူ့ကို ဒီပုံစံအတိုင်းထားမှ အားကိုးရမှာ။ တစ်ဖက်ကလည်း ဟန့်တာပေါ့”

“မမရယ်၊ အစ်ကိုကို လက်သီးနဲ့ထိုးမှာမို့ လေပြည်ကာကွယ်လိုက်တာပါ။ များသွားလားမသိဘူးနော်။ တော်ကြာ ပိုင်နက်ကျူးလွန်နဲ့ အမှုဖွင့်နေမှ ဒုက္ခ”

“ပိုင်နက်ကျူးလွန်ရအောင် ဒါ သူ့အိမ်မှမဟုတ်ဘဲ။ များပစေ ဒီလူကြီး မလုပ်နိုင်မှ အေးမှာ။ လေပြည်က ငါမွေးရကျိုးနပ်တယ်။ ကံ ခုမနက် ဘာစားမလဲ... ပြော”

“အိမ်ထဲမှာ ဟင်းချက်စရာတွေရှိလို့လား၊ အစ်ကိုအိမ်က တစ်

ယောက်တည်းနေတာလားဟင်”

“တစ်ယောက်တည်းနေပေမယ့် ဟိုဘက်အိမ်က လာရှင်းပေးတယ်။ ထမင်းပို့တယ်။ ငါ့အဖြစ်က သူများနာခေါင်းပေါက်နဲ့ အသက်ရှူနေရတာ”

“ဒါဆို လေပြည် ဈေးသွားဝယ်လိုက်မယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ နင့်ကိုချောင်းရိုက်ချင် ရိုက်မှာ။ အကောက်ကြံချင် ဆည်းကြံမှာ။ စားဖို့က မပူစမ်းပါနဲ့။ လမ်းထိပ်ကဆိုင်ကို အစ်ကို ဖုန်းဆက်မှာလိုက်မယ်”

“ဪ”

ခန့်ဘုန်းထွတ် လမ်းထိပ်ဆိုင်သို့ ထမင်းနှင့်ဟင်းများ လှမ်းမှာနေစဉ်၊ မြွန်းလေပြည် ဧည့်ခန်းပြတင်းမှ အပြင်သို့ ခြေဖျားထောက်ပြီး ချောင်းကြည့်နေ၏။ ကိုယ့်လက်ဆ ဘယ်လောက်များသွားသလဲလို့ပေါ့။ အပြင်မှာ ကွဲကြီးက မြက်ခင်းပေါ်မှာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် မသက်မသာ။ ကုန်းတုန်းကွကွ။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ကတော့ သူမတို့ဘက်သို့လှမ်းပြီး ကြိမ်းမောင်းချရွတ်ရင်း ဆရာဝန်ထံ ဖုန်းဆက်နေတာ တွေ့ရသည်။ မကြာမီ ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး ကွဲကြီးကို အိမ်ထဲတွဲခေါ်သွားရင်း ဆေးကုသပေးနေသလို...

သူတို့အဖွဲ့လည်း ဆိုင်မှလာပို့သည့်ထမင်းဟင်းများကို လှမ်းယူပြီး အောင်သေအောင်သား စားနေရပေတော့သည်။

အခန်း (၆)

သူတို့အဖွဲ့ကို ခန့်ဘုန်းထွတ် နေရာချထားပေးပြီးလျှင် သူ့နားလေပြည်တို့ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှာ ဆွေးနွေးပွဲထိုင်ရသည်။ လေပြည်ပင် ပူပင်စွာနှင့်...

“အစ်ကို... အစ်ကိုရဲ့ရောဂါအတွက် ဆေးတွေရော၊ ဆေးမသောက်ရဘူးလား။ ဆေးမကုရဘူးလားဟင်။ အစ်ကိုပြောတာ တစ်စုံတစ်ခါလောက် သွေးသွင်းရ ဆေးသွင်းရတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ မမယောကျ်ားက ဆရာဝန်လေ။ အစ်ကိုဆေးတွေကို မမကိုယ်တိုင် လာတိုက်တယ်။ အစ်ကိုလက်ထဲမှာ ဆေးမထားဘူး”

“ဟင်! ဒါဆိုရိုးမှရိုးသားကြရဲ့လား။ မောင်နမနစ်ယောက်တည်ဆိုတော့ အစ်ကိုမရှိရင် သူပဲအမွေရမှာလေ”

“ဟုတ်တယ်... အစကတော့ မမအမှုအရာတွေ ပီရီလွန်းအစ်ကို သံသယမဝင်ဘူး။ အခုတော့ သံသယဝင်သွားပြီ။ သူတို့တိုက်

ဆေးတွေကလည်း ရောဂါမသက်သာပါဘူး။ အမြဲအိပ်ချင်နေတာပါပဲ”

“ဒီရောဂါရှိတယ်ဆိုတာရော မမကြီးယောက်ျားပြောတာပဲလား”

“ဦးမင်းနောင်က မြသီတာဆေးခန်းမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ အဲဒီဆေးခန်းမှာ စစ်တာ”

“ဒါဆို အစ်ကို တခြားဆေးခန်းမှာ မစစ်ခဲ့ဘူးပေါ့။ တစ်နေရာတည်းကပြောတဲ့အဖြေကို တန်းယုံလိုက်တာပဲလား။ မနက်ဖြန်ကျရင် ဆေးခန်းပြောင်းပြီး စစ်ကြည့်ရအောင်။ ကိုယ့်ရောဂါအခြေအနေ အမှန်အတိုင်း ခြုံရတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုလုပ်ချင်နေတာ။ သူတို့က သက်မခံလို့သာ”

ခန့်ဘုန်းထွတ်မှာ မြရွန်းလေပြည်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်မိပြီး ဒီကောင်မလေးဟာ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာရှိသေးပေမယ့် အတွေးအခေါ်ကောင်းတယ်။

“လေပြည်မောင်လေးကရော မွေးရာပါမျက်စိမမြင်တာလား။ ခြေသကြည့်သေးလား”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် မြရွန်းလေပြည် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရသည်။ အတန်ကြာမှ...

“မောင်လေး သုံးနှစ်သားအရွယ်မှာ အပူတွေကြီးပြီး အရမ်းဖျားတယ်အစ်ကို။ အဲဒီလိုကနေ မျက်စိမမြင်တော့တာ။ မွေးရာပါမဟုတ်ဘူး”

“လေပြည်တို့ ကလေးကို ကုမပေးကြဘူးလား၊ မျက်စိအထူးကုတွေဘာတွေနဲ့ ပြုမကြည့်ဘူးလား”

“ပြုကြည့်ပါတယ်၊ မောင်လေးရောဂါက သာမန်မျက်စိခွံနဲ့

မရဘူးတဲ့။ မျက်ကြည်လွှာအစားထိုးကုသပေးမှ ရမယ်တဲ့။ ခက်ခက်ခဲခဲ ကုသရမယ်အပြင် ငွေကလည်း...”

“ဪ... ဒါဆို အခုပြန်ပြန်ကြည့်ကြမယ်လေ။ ငွေက ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ကလေးရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အမှောင်ဖုံးနေရတဲ့အဖြစ်က နေ လွတ်မြောက်စေချင်ပါတယ်။ မြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး”

“လေပြည်တို့လည်း မောင်လေးကိုမြင်နေရတိုင်း ရင်ထဲမှာ တစ်စစ်တစ်နာကျင်ရပါတယ်။ တခြားပုံမှန်ကလေးတွေလို ပြေးလွှားဆော့ ကစားနေတာ မြင်ချင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ကြလို့သာ မျက်စိ မှိတ်ပြီး ကြည့်နေကြတာပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ အခု အစ်ကိုကပေးမယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲကုန် ကုန်... အစ်ကိုတတ်နိုင်ပါတယ်”

“လေပြည်တို့ ဘယ်တရားပါဦးမလဲအစ်ကိုရ၊ ဒီတစ်အုပ်လုံး ကိုလည်း တင်ကျွေးထားရသေးတယ်။ ကြွေးတွေလည်း အများကြီးရှင်း ပေးခဲ့ရသေးတယ်။ ခုတစ်ခါ မောင်လေးကိုလည်း ဆေးကုသပေးရဦးမယ် ဆိုတော့ အစ်ကိုအရမ်းနစ်နာသွားပြီ”

တွေးတွေးဆဆနှင့် မျက်ရည်လေးဝဲပြီး သူ့အတွက် စဉ်းစား ပေးနေသည့်မြဲရွှန်းလေပြည်၏နာခေါင်းလေးကို သူကိုင်လှုပ်လိုက်ပါသည်။ ဖြူစင်သောချစ်ခြင်းမေတ္တာများနှင့်ပါ။

“ဟကောင်ရ... အားမနာနဲ့လေ၊ မင်းနဲ့သာမတွေ့ရင် ငါလည်း ခုလောက်ဆို ငါးစာဖြစ်နေပြီ၊ ငါးပူတင်းတွတ်လို့ ပဲခွဲနေလောက်ပြီ။ ငါ့ ပစ္စည်းတွေလည်း ငါ့အစ်မလင်မယားနဲ့သူတို့သမီးစားလို့ မျက်ကော ပြုန်း တီး အချည်းနှီးဖြစ်နေလောက်ပြီ”

“အခုတော့ရော လေပြည်တို့အတွက် အစ်ကိုပစ္စည်းတွေ ပျက် ကော ပြုန်းတီးဖြစ်နေတာပဲ”

“လေပြည်ရယ်... မင်းတို့အတွက်ကုန်ရတာ ငါ့အဖို့ မုန့်ဖိုးပဲဖိုး လောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ကဲကဲ... အားနာတဲ့စကားတွေ မပြောနဲ့တော့။ ခု ချိန်ကစပြီး မင်းဟာ ငါကောက်ရလိုက်တဲ့ မွေးစားလိုက်တဲ့ညီလေး... အဲ ညီမလေးပဲ။ မင်းရဲ့အရေးကိစ္စမှန်သမျှ ငါ့ကိစ္စလို့ပဲ သဘောထားတယ်”

“လေပြည်ကလည်း အစ်ကိုအတွက်ဆို အသက်ပေးပြီးတောင် တာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါမယ် အစ်ကို”

“အေးပါ... ငါယုံပါတယ်၊ တစ်ဦးကမေတ္တာ တစ်ဦးက ဓေ တနာပေါ့ကွာ။ ရေစက်ရှိလို့လည်း ငါတို့ဆုံတွေ့ကြတာပဲ။ မင်းကို တစ်ခု တော့ ငါတောင်းပန်ချင်တယ်”

“ပြောပါ အစ်ကို”

“မင်းကို ယောက်ျားလေးအသွင်ယူထားခိုင်းရတာ ငါ့အတွက် အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ဖော်အဖြစ်လည်း အားကိုးချင်လို့ပါ။ ငါ့အစ်မက လည်း အပြစ်မတင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ငါ့အခြေအနေက မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးလေ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်အတွက်က ပြဿနာမရှိပါဘူး။ အရင်ကလည်း မိသားစုဝမ်းရေးအတွက် မုန့်ဖက်ထုပ် ရောင်းရင်း ယောက်ျားလေးအသွင်နဲ့ နေခဲ့တာပဲ”

“မင်းကို ငါတစ်သက်လုံးတော့ ယောက်ျားလေးယောင်ဆောင် ထားခိုင်းပါဘူးကွာ။ အခိုက်အတံ့ပါ။ ခုဆို ငါတို့အိမ်မှာ ငါကလည်း လူမမာ၊ မင်းတို့ကလည်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ လူမမယ်လေးမို့ မမတို့က

အနိုင်ကျင့်လိမ့်မယ်။ မင်းက ယောက်ျားလေးပုံစံနဲ့ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း လေးဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ စောစောကကွဲကြီးကို ပန်းအိုးနဲ့ကောက် ပေါက်တာများ ရိပ်ခနဲပဲ။ မင်း ကိုယ်ခံပညာတတ်လို့လား”

“အဟဲ့... ကိုယ်ခံပညာနည်းနည်းပဲ တတ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငယ် ငယ်ကတည်းက သိုင်းကားတွေကြည့်ပြီး သိုင်းရှူးရှူးတော့ မျက်စိရည် နားရည်ဝနေပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအတွက် ကျွန်တော်က အမြဲကာကွယ်ချင်တဲ့လူဆိုတော့ လက်မြန်မြေ့မြန် လက်သွက်ပြေသွက် ရှိပါတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ငါ မင်းကိုခင်တယ်။ တရင်းတနှီးနေတာ တစ် မျိုးမထင်နဲ့။ ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက ညီလေးတစ်ယောက်လောက် အမြဲလိုချင်ခဲ့တာ။ မင်းကို ညီလေးလို့ပဲသဘောထားလိုက်မယ်”

“ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ် အစ်ကို... ကျွန်တော်ကလည်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တဲ့သူပါ။ ပြီး တော့ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ပါ။ အစ်ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်သွားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ မောင် နှမတွေကို သေတွင်းထဲက ထုတ်နှုတ်ရွေးချယ်ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အစ်ကို ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် အမြဲဦးထိပ်ထားနေမှာပါ”

ပြောရင်းမှ မြရွန်းလေပြည် မျက်ရည်တွေစီးကျလာပြီး ဝမ်းပမ်း တနည်း ရှိုက်ငင်နေလျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ် သူကလေး၏ခေါင်းကို ရင်ခွင်ထဲ သို့ ဆွဲဖက်ထားမိသည်။

“ဒီလောက်လည်း လေးလေးလံလံကြီး သဘောမထားပါနဲ့ကွာ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲနေပါ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ အပြန်အလှန်တွေ့ရှိခဲ့

ကြတာပဲ။ ရိုးရိုးလေးတွေပြီး ဘဝကိုပျော်ရွှင်စွာဖြတ်သန်းကြရအောင်။ ကံ...ထ၊ တို့တွေ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ဘာမှဆက်မလုပ်နဲ့ ဦး၊ ဟိုမှာ အစ်ကိုအစ်မကြီး လာနေပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ဆင်းတွေကြတာပေါ့ကွာ။ တံခါးတော့ ရမ်းဖွင့် ပေးရဲဘူးဟေ့။ သူက ငါ့ကိုဆို ငယ်နိုင်ပဲ။ သူ့ကိုအမြဲကြောက်နေရတဲ့ ဘဝ။ သူ့ခိုင်းတာ နာခံမိလိမ့်မယ်”

“သူသွားလေရာ ခွေးတစ်ကောင်လို အမြဲပါနေတဲ့ကွဲကြီးတော့ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်လို့ထင်ပါရဲ့။ ခုတစ်ခါ သူတစ်ယောက်ထဲရယ်”

ခန့်ဘုန်းထွတ် လေပြည်ကိုလက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ သူမက ဆွဲထူပေးလိုက်၏။ လေပြည်ဟာ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး စိတ်ဓာတ်ကောင်း သည်။ နှလုံးသားဖြူစင်သည့်မိန်းမငယ်လေးပါ။

ယခုတော့ တီရှပ်အနီ၊ စတိုင်ပင်အနက်နှင့်ကောင်ဆိုးလေးရုပ် ထွက်နေ၏။ ဆံပင်ကအစ ဘုတ်သိုက်လှလှလေး။ သူတို့နှစ်ယောက်က အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ အတူဆင်းခဲ့ကြတော့ အိမ်ရှေ့တံခါးအနီးရပ်နေခဲ့ သည် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ကို ပြုံးချိုစွာမြင်လိုက်ရသည်။

“ဗျူဟာပြောင်းပြီ... သတိထား”

ဒါကတော့ ဘဝထဲမှာ ရှစ်စပ်ကလျင်လျင်လည်ခဲ့ရသည့် မြရွန်း လေပြည်ရဲ့အမြင်။ ဒီလောက်တော့ ခန့်ဘုန်းထွတ်လည်း သိပါသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ဝင်လာပြီး ညှော်ခန်းထဲမှာထိုင် သည်။ သူမလက်ထဲမှာ ဆေးနှင့်ကော်ဖီတစ်ခွက်။

“မောင်လေး... ဆော့ရိုးနော်၊ မင်းစိတ်ချမ်းသာသလိုနေဖို့ မမ နှင့်ပြုပါတယ်။ မင်းလျှောက်တောနေတာနဲ့ ဆေးမသောက်ရတာ သုံးလေး

ရက်ရှိပြီး မနက်ဖြန်လောက်ဆို သွေးသွင်းရလိမ့်မယ်။ ကြည့်စမ်း၊ မျက်
ကွင်းတွေညှိလာပြီ။ အသားတွေဖြူဖျော့နေပြီ။ လာလာ... ဆေးသောက်
ရအောင်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပိုးမွှေးသလိုမွှေးခဲ့ရတဲ့ကလေး။ မေမေက
ချူချာတော့ မမပဲ မင်းကိုထိန်းကျောင်းပြုစုခဲ့ရတာ။ မမရဲ့မောင်လေးဆို
ပေမယ့် သားလေးပါပဲကွယ်”

ဆေးခွက်ကိုလှမ်းပေးရင်း တယုတယတွေလုပ်နေပုံက ကြောက်
စရာ။ မြွှန်းလေပြည် ဆေးခွက်ထဲကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဆေးလုံးတွေ
က ဖောက်ထည့်ထားတာ။ ခြောက်လုံးလောက်ရှိသည်။

ဒီလောက်ချို့နေသည့်မိန်းမကြီးကိုလည်း သူမ မသက်။ ပြောရ
ကြေးဆို အစ်ကိုပုံစံက သူတို့ဆီမှာ ဘာဆေးမှမသောက်ဘဲ သုံးရက်နေ
နေတာကမှ ရွှင်လန်းကျန်းမာပုံပေါက်သေးသည်။

လေပြည် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကိုမော့ကြည့်လိုက်၏။ သူမဝင်ပြော
လျှင်တော့ ဒီမိန်းမကြီးနှင့်ကမ္ဘာရန်ဖြစ်ပြီး ထနပန်းလုံးရလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် မမတိုက်တဲ့ဆေးတွေကို မသောက်တော့ဘူး။ ကျွန်
တော့်ဘာသာ တခြားဆေးခန်းတစ်ခုခုကိုပြောင်းပြမယ်”

ခန့်ဘုန်းထွတ်စကားကြားလိုက်လျှင် ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ထိတ်
လန့်တကြားဖြစ်သွားပုံမှာ သိသိသာသာ။ ကမ္ဘာပျက်တော့မည့်နယ်။

“ဟာ၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မောင်လေးရဲ့ ဆရာများ သားသေတဲ့။
ဆရာဝန်တွေ လက်တည့်စမ်းနေတာနဲ့ ကြားထဲက ငါ့မောင်လေးကိုအသေ
မခံနိုင်ပါဘူး။ ဘာလဲ... ဒီလမ်းသရဲကောင်၊ ဂျလေဘီ မြှောက်ပေးနေ
တာလား။ ဒီအစုတ်အပြတ်ကောင်ကိုများ ထည့်နားယောင်နေရသေးတယ်။
ရော၊ ရော၊ ပါးစပ်ဟ... သောက်လိုက်နော်၊ မောင်လေးက လိမ္မာတယ်”

လေးနှစ်သားလေးလို ချောမော့ပြီး ပါးစပ်ထဲဆေးတွေအတင်း
ထည့်မည်ပြင်လျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ်မှာ လူမမာမို့ သူပြုသမျှနုရတော့မလို့။
သည်တော့လည်း မြွှန်းလေပြည် လူကြမ်းဝင်လုပ်ရသည်။

သူ့ဆေးခွက်ကို လက်နှင့်လှည့်လိုက်တာမို့။ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်
ဒေါသဖြစ်သွားပုံက တော်ရုံလူဆို သွေးပျက်လောက်သည်။

“ဘာ၊ ဘာ၊ နင် လူပါးဝလှချည်လား။ ကလေးကချေ အောက်
တန်းစားတွေကများ။ ငါ့မောင်လေးက လူမမာမို့ စိတ်ခွန်အားချည့်နေတာ
ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကြွက်တွေမြွေတွေလို အိမ်ပေါ်အတင်းတက်လာ
တဲ့ဟာတွေ။ အစ်မကိုတန်းပြပြီး ငါ့မောင်ကိုအပိုင်ချိုင်မယ့် အောက်တန်း
စားတွေ။ ရဲတိုင်းပြီး အိမ်ပေါ်က ဆွဲချပစ်မယ်”

အရေးထဲ ခန့်ဘုန်းထွတ်မှာ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နှင့် မောလာ
ခဲ့လျှင် ဒေါ်မြတ်သီထွတ် အကွက်ဝင်သွား၏။

“တွေ့လား... ငါ့မောင်လေး ဆေးပြတ်နေလို့ တအားမောနေ
တာ။ အမောဖောက်ရင် အသက်ပါ ပါသွားနိုင်တယ်။ ပေး... ဆေးတွေ၊
ရော၊ မောင်လေး... သောက်... သောက်လိုက်နော်”

ခန့်ဘုန်းထွတ် အားတင်းပြီး ခေါင်းခါနေရင်း မူးဝေဖြူဖျော့ပြီး
ပျော့ခွေလဲကျသွားလျှင် ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ထပြီး လက်ခမောင်းခတ်လေ
၏။

“တွေ့လား... ဂျလေဗီကောင်ရဲ့၊ နင်တို့ကြောင့် ငါ့မောင်ဒုက္ခ
ရောက်နေပြီ။ မဖြစ်ပါဘူး... မောင့်ဆီဖုန်းဆက်ရဦးမယ်။ မောင်မြန်မြန်
ပြန်လာမှပါ။ နေဦး... ဆေးကိုဝင်အောင် တိုက်ရဦးမယ်”

အတင်းပင် ဆေးကို ခန့်ဘုန်းထွတ်ပါးစပ်ထဲ ဖြတ်တိုက်မည်ပြင်၊

လျှင် သူကလည်း ပါးစပ်ကို အားရှိသရွေ့စေ့ထားပြီး လေပြည့်ကိုအားကိုး တကြီးတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း သတိလစ်သွားပါတော့သည်။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ဝမ်းသာအားရပုံစံဖြင့် သူ့အိမ်ဘက်သို့ အပြေး သွားနေလျှင် မြရွန်းလေပြည်၏သံသယတွေ ပိုပြီးကြီးထွားရသည်။ ကိုယ့် မောင် ဒီလိုဖြစ်တာ သူတို့ ဘာဝမ်းသာစရာလိုသလဲ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ဒီဖြစ်စဉ်မှာ ရှောင်တွေအများကြီးရှိနိုင်တယ်။

ဘာရမလဲ။ ဒီကလည်း မြရွန်းလေပြည်ပဲ။ သူမ ကိုယ်သိသည့် ဆေးခန်းကြီးတစ်ခုသို့ အရေးပေါ်ယာဉ်လွှတ်ပေးရန် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ တော့သည်။

အခန်း (၇)

ခန့်ဘုန်းထွတ်၏ကံက ကောင်းချင်တော့ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်၏ ခင်ပွန်း ဒေါက်တာဦးမင်းနောင် ရောက်မလာသေးခင် ဆေးခန်းမှ အရေး ပေါ်ယာဉ်ရောက်လာသဖြင့် မြရွန်းလေပြည်နှင့် ခန့်ဘုန်းထွတ်တို့ အဆင် ပြေသွားကြသည်။

“မမ... တိုက်တံခါးပိတ်ထား၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် တံခါးဖွင့်မပေး နဲ့။ ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက်”

သူ့မမဟာ နံနံအအမို့ အထူးမှာကြားခဲ့ရပြီး၊ သူမတို့အမြန်ထွက် လာကြသည့်အဖြစ်က မြန်မှမြန်။ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်တစ်ယောက် သူတို့ကို ထဲမှပြေးထွက်လာတော့ သူတို့ကားက ခြံထဲမှပြန်ထွက်လာခဲ့ပေပြီ။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ဆွေဆွေ့နုနုကျန်ခဲ့ပုံကိုကြည့်ပြီး မြရွန်းလေ ပြည်၏သံသယတွေ ခိုင်မာလာခဲ့သည်။ ခန့်ဘုန်းထွတ် သတိလစ်နေသည့် အတွက် အရေးပေါ်ယာဉ်က အမြန်မောင်းသည်။

ရောက်သည်နှင့် ကုသမှုတွေ၊ စစ်ဆေးမှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု

ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ကြသည်။ မြရွန်းလေပြည်ကလည်း ခန့်ဘုန်းထွတ်ရဲ့ အရေးပေါ်တွန်းလှည်းသွားရာသို့ လွန်းကလေးလို အပြေးလိုက်သည်။

တစ်ညနေလုံး ကုသစစ်ဆေးမှုတွေ ပြုလုပ်ပြီးတော့ အဖြေက တန်းခနဲထွက်လာသည်။ သွေးအားနည်းသည့်ရောဂါ...

“သွေးကင်ဆာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သွေးအားအရမ်းနည်းနေတယ်။ လူနာရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ ဆေးလွန်နေတဲ့လက္ခဏာတွေလည်း တွေ့ရတယ်။ ဘာဆေးတွေ သုံးစွဲနေသလဲ”

မြရွန်းလေပြည် ဘာမှပြန်မပြောတတ်ပါ။ ခန့်ဘုန်းထွတ်လည်း သတိရနေပြီမို့ အထူးကုသမားတော်ကြီး၏စကားတွေကို ကြားနေရပါ၏။ သူ့ရင်ထဲမှ သံဝေဂရလိုက်တာ။ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် လူတွေဟာ သွေးရင်းသားရင်းကိုတောင် လည်လိုးချင်ကြတော့တာပါပဲလား။

အခြေအနေက ပုံမှန်ဖြစ်သွားပြီမို့ အဲဒီ‘ငြိမ်း’ဆေးခန်းမှာပဲ အခန်းတစ်ခန်းယူကာ သူတို့ကုသမှုခံယူနေကြသည်။ ဆေးရှိန်နှင့် အိပ်ပျော်မသွားခင် ခန့်ဘုန်းထွတ် လေပြည်ရဲ့လက်ကလေးကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ရေနစ်နေပြီ။ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ကောက်ရိုးမျှင်လေးပါပဲ။ မင်းလက်ထဲ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ထည့်ပါတယ်။ ငါ့ကိုစောင့်ရှောက်ပါ”

လေသံတိုးပေမယ့် ခိုင်လုံသည့်ထိုစကားစုကြောင့် မြရွန်းလေပြည်ရဲ့ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး ငလျင်တစ်ခုလို အရှိန်ပြင်းပြင်းလှုပ်ခတ်သွားခဲ့ရတာ ဘာကြောင့်မသိ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၈)

“တောက်! ငါ့မွေးတဲ့မျောက်က ငါ့ပြန်ခြောက်လို့”

ဒီဘက်တိုက်မှာ ဒေါသုပန်ထပြီး ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်နေရသူတွေကတော့ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်နှင့်ဦးမင်းနောင်။

“မင်းက ရအောင်တားမထားလိုက်ဘူးလား။ အခုလောက်ဆို ငါတို့လိမ်ထားတာတွေ အကုန်ပေါ်နေလောက်ပြီ။ တောက်! ဒီကောင့်ကို စောစောထဲက အပြတ်ရှင်းလိုက်ရမှာ။ မင်းစိတ်ကောင်းရှိနေရတာနဲ့ ခုတော့ သွားပြီ”

“ဪ... မောင်ရယ်၊ အစကတော့ ကိုယ့်တွက်ကိန်းနဲ့ကိုယ်ချောနေတာပဲလေ။ မောင်လေးကလည်း သေတုံသေနာဥစ္စာ။ အခုကျမှ ဘယ်က ကလေးကတော့နဲ့တွေ့ပြီး သတ္တိတွေရှိနေရတယ်မသိဘူး။ ဒါ့ထက် မောင်တိုက်တဲ့ဆေးတွေက ဆေးပြင်းတွေဆို။ တဖြည်းဖြည်း လုံးမီးပါးကုန်မှာဆို”

“အေးလေ... ခုကျတော့ တခြားဆေးခန်းရောက်သွားပြီ။ ဆေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကုသမှုခံယူနေပြီဆိုတော့ ငါလုပ်ထားသမျှတွေ အကုန်ဖြည့်နေရော့ပေါ့။ တောက်ကံ၊ မင်းကလည်း ဘီလူးထွက် ထွက်နေတာကို။ ဒီကောင်က ချော့မှရတာ”

“သူ့လုပ်လာပုံကလည်း ကြည့်ဦးလေ မောင်ရဲ့။ သုံးလေးရက် ပျောက်သွားပြီး ပြန်လည်းလာရော ဂျလေဗီတွေ ကလေးကတော့ ခေါ်တင် လာတယ်။ သူ့အနားမှာ ကပ်နေတဲ့ဂျလေဗီကောင်က လူလည်လှူရှုပ်ပုံ၊ သူ မောင်လေးကိုကွန်ထရိုးလုပ်နေတာ။ မောင်လေးရဲ့ပင်ကိုမိကော ဒီ လောက်ထက်တာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါတွေထားပါ။ လောလောဆည်ကိစ္စကိုပဲစဉ်းစား။ ဘာဆက် လုပ်ရမလဲ။ ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ။ ဒါပဲစဉ်းစား”

လင်မယားနှစ်ယောက်တိုင်ပင်နေချိန်မှာ ညနေခြောက်နာရီ နဲ့ ပေပြီ။ သူတို့မှာ ညစာစားဖို့လည်း သတိမရ။ ရင်ထဲမှာ လောဘမီး မောဟမီးတွေ တောက်လောင်နေကြသည်။

သည်စဉ် သူတို့နှစ်ယောက်၏သမီး မြတ်သီရိနောင် ကားနှင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ မြတ်သီရိနောင်က နောက်ဆုံးနှစ်ဘာတုဗေဒကျောင်း သူ။ တစ်လတစ်လ... ကျူရှင်စရိတ်၊ ကျောင်းစရိတ်နှင့် အသုံးစရိတ် တွေက ရှာလို့မလောက်။

မိဘတွေက ခြံဝင်းတစ်ခုထဲမှာ တိုက်ဆင်တူဆောက်ပေးခဲ့ပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အမွေပေးခဲ့ပေမယ့် ဖအေတူ မအေကဲ့မောင်နှမ တွေမို့ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်အဖြစ်က ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင်

ခန့်ဘုန်းထွတ်ကတော့ မိခင်၏အမွေတွေကိုလည်း ရလိုက်သေး သည်။ သူမမှာ တိုက်တစ်လုံး၊ ကားနှစ်စီးနှင့် လက်ဝတ်လက်စားလေး

နည်းနည်းသာရပေမယ့် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကတော့ တိုက်နှင့်ကားအပြင် ဘဏ် အပ်ငွေတွေ၊ တိုက်ခန်းတွေ၊ လုပ်ငန်းတွေရှိသေးသည်။

သူမမှာ ခင်ပွန်းသည်ကလည်း အသုံးအစွဲခပ်ကြီးကြီး။ သမီးက ဆည်း မိုးပေါ်ကမမမို့ အကြွေးတွေက လည်ပင်းထိ နှစ်နေတာ။ ကား၊ တစ်စီးကို အိမ်သုံးထားပြီး တစ်စီးကို အငှားကားဆွဲစားနေရသည့်အဖြစ်။ ခင်ပွန်းထံမှ ရသည့်ကလည်း မပြောပလောက်။ သူတို့အိမ်မှာ ငွေယိုပေါက် ထ အကြီးကြီး။

ယခုဆို သူမရဲ့လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေလည်း တတိတတိ နှင့် ကုန်လုပြီ။ အတုတွေကို အစားထိုးထားရသည့်အဖြစ်။ ခန့်ဘုန်းထွတ် ခဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ဖို့ အပိုင်စီးမိခါနီးမှ အခြေအနေက ခြောင်းပြန်ဖြစ်သွားရသည်။ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေရ ပေပြီ။ သည်ကြားထဲ ခင်ပွန်းသည်က တစ်မောင့်။

“ကဲ! ပြောလေ ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့။ ဒီဇာတ်လမ်းကို မင်းဘယ်လို ဆက်ရိုက်မှာလဲ။ မင်းတင်တဲ့မင်းသားကတော့ ဖောက်ထွက် ခုန်ထွက် သွားပြီနော်”

“နေစမ်းပါဦး မောင်ရယ်၊ မြတ် ကြံစည်ပါဦးမယ်။ လောလော ဆယ်တော့ မနက်ဖြန် ဆေးရုံကို လူမမာသွားမေးရမယ်”

“မင်းပဲ မျက်နှာပြောင်တယ်”

“ပြောင်ရမယ်ရှင်ရဲ့... ပြောင်ရမယ်။ ဒါမှ မြွေမသေ တုတ် ကျိုးဆိုသလို ရှေ့လျှောက်ပြီးအဝင်ကောင်းအထွက်ကောင်းရမယ်။ မသေ ချင်းတော့ ဒီလိုပဲကြံစည်ရဦးမှာပေါ့။ ဆေးနဲ့လုပ်မရတော့လည်း အစား အသောက်နဲ့ ကြံစည်ရဦးတော့မှာပေါ့”

“မင်းလုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရမယ်မထင်နဲ့နော်၊ တော်ကြာ ကိုယ့်အတတ်နဲ့ကိုယ်ပြန်ပေးပြီး ထောင်နန်းစံနေရပါဦးမယ်”

“အို... ရှင်ကလည်း နိမိတ်မရှိနမာမရှိ။ ရှင်ကရော ဘယ်နေရာကမှ ဝင်မပါတော့ဘူးလား။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ကြစမ်းစည်စမ်းပါဦး”

“သူကမှ ငါ့ကိုမယုံကြည်တော့တာ၊ ငါက ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ မင်းခိုင်းတာတော့ လုပ်ရမှာပေါ့။ မင်းက ခေါင်းကောင်းပါတယ်”

မြတ်သီရိနောင် ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေကြသည့် မိဘများကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့်...

“ဒက်ဒီနဲ့မာမီ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ လေးလေးကလည်း ဒီလမှန်းလေးတောင် မပေးသေးဘူး။ အခု သွားတောင်းမယ်။ လေးလေးပြန်ရောက်ပြီဆို”

“ပြန်ရောက်ပေမယ့် နေမကောင်းလို့ ညနေသုံးနာရီလောက်ကပဲ ဆေးခန်းသွားပြီ။ အခု ဆေးရုံတက်နေရတယ်”

“ဟင်၊ မာမီတို့လိုက်သွားကြဘူးလား။ လေးလေးနောက် ဘယ်သူလိုက်သွားကြလဲ။ သမီးလှမ်းပြီးဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် မာမီနဲ့အတူ သွားကြည့်မယ်လေ”

မြတ်သီရိကတော့ သူ့မိဘများ၏အကြံအစည်ကိုမသိပါ။ သူက ပျော်ပျော်နေတတ်သူ။ စားလိုက်သောက်လိုက်၊ ကျောင်းတက်လိုက်သာရှိသူ။ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်နှင့်ဦးမင်းနောင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ရဲ့စိတ်ကိန်းထဲမှာ သမီးကိုလည်း ထည့်လို့ရသည်။ သမီးက သူဦးလေးကိုခင်သလို ခန့်ဘုန်းထွက်ကလည်း မြတ်သီရိကိုခင်ပါသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ မြတ်... မင်းတို့သားအမိ ကိုထွတ်ကိုသွားကြည့်ပါလား။ သစ်သီးလေးမုန့်လေးလည်း ဝယ်သွားကြ”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို မာမီရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး မြတ်သီရိနှင့်အတူ ဆေးခန်းသို့ ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၉)

အခန်းက အထူးခန်းမို့ အဲယားကွန်း၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ တီဗီ၊ အိပ်ရာတွေနှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ။

သို့သော် လေပြည် ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ သူက ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးရှင်လိုသတ်မှတ်ထားပေမယ့် ကိုယ့်မိသားစုအတွက်ကျတော့လည်း သူဟာ တကယ့်ရောမကျေးဇူးရှင်ကြီးပါ။

သူမတို့မောင်နှမတွေရဲ့ချောက်ထဲကျတော့မည့်ဘဝတွေကို ကယ်တင်ပြီး မမျှော်မှန်းနိုင်သည့်အခြေအနေသို့ ဆွဲခေါ်ထားသူဟာ သူဆိုသည့် အစ်ကိုခန့်ဘုန်းထွတ်ရယ်ပါ။

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ရှုပ်ထွေးမှုတွေကို ဖြည့်လျှော့ပေးခဲ့သည့်အစ်ကိုအတွက် သူ့ဘဝကိုလည်း ရှုပ်ထွေးမှုတွေထဲမှ ဆွဲထုတ်ကယ်တင်ပေးချင်ပါသည်။ သို့သော် လွယ်မှာတော့မဟုတ်။

သူမက ဘာမဟုတ်သည့် ပစ္စားလေး။ အစ်ကိုရန်သူတော်တွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တ တကယ့်ပဂေးကြီးတွေ။ ခန့်ဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တွေနှင့် မိုးထိမြင့်မားသည့်တစ္ဆေတွေ။

အင်း... ငါ့အသက်နဲ့လဲရလဲရ၊ အစ်ကိုဘဝကိုတော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကယ်တင်ပေးရမယ်။ အဲဒီအတွက် ခိုင်ခံ့တဲ့အင်အားတွေလိုတယ်။ ဆေးရုံနံကြောင့် နှစ်ဦးကြိတ်စွာအိပ်ပျော်နေသည့် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကို ချစ်ခင်ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး လေပြည်စောင့်ပေးနေစဉ် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ခေါ်မြတ်သီထွတ်တို့သားအမိ သစ်သီးတွေမုန့်တွေနှင့် အတူဝင်လာခဲ့သည်။ ရုပ်တွေကတော့ ချိုသလိုချဉ်မလို။

“မောင်လေး အိပ်နေသလား၊ စပယ်ရှယ်နာစ် မခေါ်ဘူးလား”

“ပြောထားပါတယ်၊ ရောက်တော့မှာပါ အန်တီ”

“မင်းကိုပြောထားရဦးမယ်၊ ငါတို့မောင်နှမကြားမှ ဘာမှဝင်ရှုပ်ရောမလိုဘူး။ မောင်လေးက ကျန်းမာရေးမကောင်းလွန်းတော့ စိတ်လည်း ခုန်တာမဟုတ်ဘူး။ လူကြီးက သင့်သလိုစိမ့်ပေးရမှာ”

လေပြည်ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးကြည့်နေရသည်။ မလွယ်တဲ့ အဒေါ်ကြီးပါလား။

“အခုရော ဆေးဖိုးတွေ နင်ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“အစ်ကိုက သူဌေးပဲ၊ ပြီးရင် ရှင်းလိမ့်မှာပေါ့”

“ဒီဆေးရုံက ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံဆိုတော့ ဈေးကြီးတယ်... ငါ့ယောက်ျားဆေးရုံကိုပြောင်းမယ်။ ဟိုမှာကျ ဝန်ထမ်းရဲ့မိသားစုဆိုရင် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ပေးတယ်။ နင်ဟာလေ... ဘာမှလည်း နားမလည်ဘဲနဲ့ မပြောမဆို ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်သွားတယ်”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ်မှာ လူနာလာမေးတာထက် သူဖြစ်ချင်သလို

ရွှေပဒေသာစာပေ

အကွက်လာရွှေခြင်းပါပေ။

“ငါ့မောင်က ငါကရုစိုက်နိုင်လွန်းလို့ အသက်ရှင်နေရတာ။ နင်က ငါ့မောင်ကို သေအောင်သတ်နေတာလား။”

“အစ်ကိုသေတော့ရော ကျွန်တော့်အတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာနဲ့ လဲ။ အန်တီစကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပါ”

“အောင်မာ! နင်ကများ ဘယ်က အုတ်ကြားမြက်တွေကို ရှာ ဖွေတွေ့လာတယ်မသိဘူး။ ကဲ... ငါ ဆေးရုံရွှေဖို့သွားလုပ်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ဆေးကောင်တာကိုသွား မည်ပြင်လျှင် မြွေနှိုးလေပြည် ချွေးပြန်ရသည်။

“အန်တီ မဟုတ်တာတွေလျှောက်မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်တို့ ဒီဆေးရုံမှာပဲနေမယ်”

“အောင်မာ! နင်က လူနာရှင်လား... ငါက လူနာရှင်လား အောက်တန်းစားကောင်ရဲ့”

ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ကောင် တာသို့ထွက်သွားလျှင် လေပြည် အစ်ကိုဖုန်းကိုလျှင်မြန်စွာယူပြီး သူ့မိတ် ဆွေများ၏နာမည်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

ဦးစိုးရာဇာ... တဲ့။

“ဟဲလို... ဦးစိုးရာဇာပါလားခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့... ဒီမှာ ဦးခန့် ဘုန်းထွတ် ဆေးရုံတက်နေရလို့... ခေတ္တလာကြည့်ပေးစေချင်ပါတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့... သူ့အစ်မနဲ့ပြဿနာတက်နေလို့ပါ။ အရေးကြီးလို့ပါ ခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်မှ ချက်ချင်းလာခဲ့မည်ဆိုလို့ သူမ အားတက်ရသည်။ စိုးရာဇာဆိုတာ ဘာကောင်လဲတော့ သူမ မသိ။ အစ်ကိုမိတ်ဆွေတစ်

ယောက်နေမှာပေါ့။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ သူတို့အခန်းထဲသို့ လူငယ် တစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့သည်။ အစ်ကိုခန့်ဘုန်းထွတ်ကတော့ အိပ်ပျော် နေတုန်း။ အနားမှာ မြတ်သီရဲနောင်က ဖုန်းနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း။

“ကိုယ့်ကိုဖုန်းဆက်ခေါ်တာ ဒီကညီမလား”

မြတ်သီရဲနောင်ရဲ့ရှုပ်က ခေတ်၏သမီးပျိုပီပီ ဖြူဖြူပါးပါး။ ရုပ်က ဆပ်လှလှ။ အပြင်အဆင်က အလန်းစား။ သို့သော် ကြည့်လေရာရာမှာ မြင်နေရတတ်သည့်အဆင်။ ဆေးဆိုးပန်းရိုက်ထည်တစ်ခု။

မြွေနှိုးလေပြည် စိုးရာဇာကို လျှပ်တစ်ပြက်အကဲခတ်လိုက်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်ဟန်လှလှ၊ စတိုင်များများနှင့်။ ကြည့်ကောင်းသည့် လူချောတစ်ယောက်ပါပဲ။ စပို့ရှပ်နှင့်ဘောင်းဘီနှင့် ရှင်းသန့်စိုပြည်သူ။

“ကျွန်တော်ခေါ်လိုက်တာပါ။ အစ်ကို သတိလစ်လဲကျသွားလို့ ဆေးရုံတင်လိုက်တာကို သူ့အစ်မက တခြားဆေးရုံတင်လိုက်တာကို သူ့ အစ်မက တခြားဆေးရုံရွှေမယ်ဆိုလို့ အကူအညီတောင်းတာပါ။ ဒီမှာပဲ တုစေချင်ပါတယ်။ သူ့အစ်မကို သွားတားပေးပါဦး”

စိုးရာဇာ လေပြည်ကိုမျက်ခုံးပင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ဒါမှ ရှားပါးအဆင်။ ဘယ်လိုပင် အသွင်ယူထားထား။ ဒါ ကောင်မလေးဆိုတာ သူသိသည်။ သူဆိုတာ ဂျပန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ယခုကျမှ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ ကံထရိုက်လုပ်၊ တိုက်ဆောက်၊ တံတားဆောက် မညီအင်ဂျင်နီယာ။

ဘာမှမလိမ်းမခြယ်ထားသည့်ကြားမှ အစက်အပြောက်ကင်းစင် သည့်မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးနှင့်။ မျက်ခုံးမျက်လုံးက လှမှလှ။ နှာတံနှင့် နှုတ်ခမ်းကလည်း သေသေချာချာကြည့်လေ၊ သေသေချာချာလှလေ။

အထူးသဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေး။ ပင်ကိုရှိပြီး နုထွေးနေပုံနှင့် မှူးဖူးလေးရှိနေပုံက ဘယ်မှာ ယောက်ျားပုံပေါက်မှာလဲ။ အဲ... တီရှပ်နှင့်ဘောင်းဘီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်ဝတ်ထားပုံ၊ ဆံပင်ကုတ်ထောက်ပုံတို့ကြောင့် ယောက်ျားလေး ဟုထင်ရပေမယ့် သူကတော့ လူလည်ကြီးသားသမီးမို့ အတွင်းကို ထိုးဖောက်ပြီး မြင်တတ်သည်။

“အေး... ကိုယ်တားပေးမယ်၊ ကိုထွတ် ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ပြေပါတယ် ဦးရာဇာ”

“အမယ်လေး... အမယ်လေး... ဦးရာဇာဆိုတော့ ကိုယ့်ယားကားတွေထဲက ဂိုဏ်းစတားကိုပဲ မြင်ယောင်မိတယ်။ ကိုကိုစိုးလို့ခေါ်လေချာတိတ်ရဲ့”

“ယောက်ျားချင်းများဗျာ”

“ကဲ... ကိုကို သွားတားပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

သူ့ကိုမျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး ဒေါ်မြတ်သီထွတ်နောက်သို့ စိုးရာဇာ လိုက်သွား၏။ မြတ်သီရိကတော့ စိုးရာဇာကို သဘောကျနေပုံ။

“လေးလေးထွတ်မိတ်ဆွေထဲမှာ သူစမတ်အကျဆုံးပဲ။ သဘောလည်းအရမ်းကောင်းတာ။ လေးလေးထွတ်ကိုလည်းခင်တယ်”

“နင့်ကိုကျ နှုတ်တောင်ဆက်မသွားပါလား”

“အဲဒါကိုက မစိုးသားတာလေ၊ နင်ကြည့်နေပါ။ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြမလဲဆိုတာ”

ရွယ်တူချင်းမို့ လေပြည့်ကို မြတ်သီရိ ရင်းနှီးလွယ်သည်။ ပြီးတော့ သူမထင်တာ လေပြည့်ဟာ မိန်းမရှာ။ အခြောက်ပေါ့။

အပြင်ဘက်မှာတော့ စိုးရာဇာနှင့်ဒေါ်မြတ်သီထွတ်တို့ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့နေကြပေပြီ။ စိုးရာဇာဆိုတာ ခန့်ဘုန်းထွတ်သူငယ်မျှင်းမို့ ကိုထွတ်၏ဇာတ်လမ်းကို အကြမ်းဖျဉ်းသိထားပြီးသား။ နောက်သူနှင့်ကာလတစ်ခုထိ အတူဖြစ်ကျော်ခဲ့တာမို့ ကိုထွတ်မမြင်သည့်အချက်တွေကို စိုးရာဇာ မြင်သည်။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ဟာ ကိုထွတ်ကို ဆင်ကြကြံနေသည့်အစ်မ။ အမွေတွေအားလုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်နေတဲ့သူ။ သူမ ရထားသည့် ယောက်ျားကလည်း ဆရာဝန်ပေမယ့် သိပ်ပြီးလွမ်းလောက်စရာရှိတဲ့သူမဟုတ်။

ရီဆက်ရှင်မှာ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်က ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေကို လံကြုတ်ဇာတ်လမ်းပြောပြနေသည်။

“ကျွန်မက လူနာရှင်ပါ။ ကျွန်မယောက်ျားက မြသီတာဆေးခန်းက ဆရာဝန်မို့ လူနာကိုအလကားကုလို့ရပါတယ်။ အဲဒါကို ဟိုကောင်လေးက မသိဘဲ ဒီဆေးရုံကိုခေါ်လာတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မတို့ ဘာကူညီရပါမလဲရှင်”

“ကျွန်မတို့ ဆေးရုံပြောင်းချင်ပါတယ်၊ ကူညီပေးပါ”

“လူနာကိုကုသပေးတဲ့ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးရပါဦးမယ်ရှင်။ နောက် ဆေးဖိုးတွေ၊ အခန်းခတွေ ရှင်းရပါမယ်”

“ဒါဆို ချက်ချင်းပြောင်းလို့မရဘူးပေါ့”

“မရပါဘူး။ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့သဘောထားနဲ့ လူနာရဲ့သဘောထားတို့ မေးမြန်းရယူရပါဦးမယ်”

“အို... ဒါကတော့ ရှင်တို့သက်သက်ညစ်တာ။ ကျွန်မက လူနာ

ရှင်၊ သူ့အစ်မပါ။ လူနာက စိတ်လည်းမမှန်တော့တာမို့ သူ့သဘောအတိုင်း လိုက်လျောနေရင် ရှင်တို့ ဆေးဖိုးတစ်ပြားမှ ရမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“သူတို့လာတာ ကားနဲ့ပဲ... ဟိုလူနာရှင်ကောင်လေးကရော၊ အစ်မကြီးတို့နဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ဘာမှမတော်ဘူး... အဲဒါ မောင်လေးနဲ့ ယောက်ျားချင်းအတူ နေတဲ့ကောင်လေး။ အလကား... ကလိမ်ကကျစ်”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ပြောချင်တာတွေ မဲ့ရွဲပြောနေစဉ် သူတို့အနား သို့ စိုးရာဇာ ရောက်သွားသဖြင့် ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ စိုးရာဇာဆိုတာ အကြောင်းသိပြီးသားလူ။ သူလျှောက်ပြီး လေဖမ်းပါး တန်းချီနေတာ ယုံမည်မဟုတ်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဒီမှာ လူနာကိုဆေးရုံပြောင်းချင်လို့တဲ့။ ဆေးဖိုးရှင်းဆိုတော့ လည်းမရှင်းဘူး။ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ဆွေးနွေးရမယ်ဆိုတဲ့ကြားက ပြဿနာ လာရှာနေတယ်”

“ဪ... လူနာရဲ့ဆေးဖိုးကို ကျွန်တော်ရှင်းပါမယ်။ ဒီမှာပဲ ဆက်ပြီး ကုသပါမယ်ခင်ဗျာ။ လိုအပ်တဲ့ကုသမှုတွေ ဆက်လုပ်ပါ။ ကျွန်တော်နာမည် စိုးရာဇာပါ။ လူနာအတွက် တာဝန်ယူမယ့်လူနာရှင်ပါ။ သူ ပြောတိုင်း လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့”

စိုးရာဇာ ငွေရှင်းနေလျှင် ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ဒေါသပုန်ထရသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ကို ခေတ္တမြို့သိပ်လိုက်ပါသည်။ အခြေအနေက မဟန် တော့ပြီမို့ နောက်တစ်နည်းကြံစည်ဖို့ပဲ သူ့စိတ်ကူးရတော့သည်။

ခန့်ဘုန်းထွတ်အခန်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး အခန်းထဲဝင်

လိုက်လျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ် နီးနေတာတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပျားရည်ဆမ်းသော မျက်နှာဖြင့် မင်းသမီးခေါင်းဆောင်းလိုက်သည်။

“မောင်လေး သတိရနေပြီလား။ နေလို့ကောင်းရဲ့လား။ မမ တောင် ကိုနောင်ဆေးရုံပြောင်းပေးမလို့စဉ်နေတာ။ ဒီမှာနေရတာ အဆင် ပြေရဲ့လားကွယ်။ ဟိုမှာဆိုရင် ကိုနောင်လည်းရှိတော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေ မလားလို့”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီဆေးရုံမှာပဲ ဆက်ကုမယ်”

“ဪ... ဒါဆိုလည်း ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်။ မမတို့ထမင်းလာ ပို့မယ်နော်။ ခုညတော့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ မောင်လေးတူမက ညကြီးမင်း ကြီးတောင် သူ့ဦးလေးဆီသွားမယ်ဆိုပြီး ငိုနေလို့”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ကြီး ကပေါက်တိကပေါက်ချာတွေပြောပြီး လစ် ဖို့ပြင်သည်မှာ စိုးရာဇာကို ရင်မဆိုင်ချင်လို့ပါ။ သည်စဉ် စပါယ်ရှယ်နာစ် လည်းရောက်လာပြီမို့ ဒေါ်မြတ်သီထွတ် လေပြည့်ကိုမျက်စောင်းထိုးရင်း

“ကဲ! နင်ပြန်လိုက်ခဲ့။ မောင်လေးအနားမှာ နာစ်ရှိနေပြီ။ အပို တွေ ကပ်ပလီမနေနဲ့”

“အဲဒါ အန်တီနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ”

“အောင်မာ! နင်ကများ ရာရာစစ။ မလိုချင်ဘူး... လူနာခန်း ထဲမှာ လူပိုတွေရှုပ်လို့”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ဟိုရမ်းဒီရမ်းလုပ်နေတာ ခန့်ဘုန်းထွတ် သည်း မခံနိုင်တော့။

“မမဘာသာ ပြန်စရာရှိတာပြန်ပါ။ ကျွန်တော့်ကိစ္စ ကျွန်တော် စိတ်ပါမယ်”

၆၀ ❀ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

နောက်ဆုံး ဒေါ်မြတ်သီထွတ် လက်လျှော့ပြီးပြန်သွားရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဆင်ကြဲကြဲနေပြီ။ စိုးရာစာနှင့် ဆေးရုံစာကြိုမှာ တွေ့ကြတော့ မြတ်သီရိ သူ့ကိုပြီးပြီနုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“လေးလေးသူငယ်ချင်းနော်၊ အရမ်းအရွယ်တင်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အသက်ကလည်း အစိတ်ကျော်ရုံပဲလေ”

“ဘယ်လောက်ကျော်လဲ၊ ကိုကျင့်ဝုတ်ကြီးလို သုံးဆယ်ကို နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကျော်တာမျိုးလား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး ရယ်မောနေရင်း မြတ်သီရိက စိုးရာစာကို မျက်နှာလေး ထောင့်ကပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သွားပါဦးမယ် ကိုကိုစိုး၊ သီရိရဲ့ ဗစ်စစ်တင်းကတ် ယူထားပါ။ ကိုကိုစိုးရဲ့ကတ်လည်းပေးလေ”

“ဆောရီး... အရေးတကြီးလာရလို့ ပါမလာဘူး။ ကိုကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“အိုကေ... ဘိုင့်”

မြတ်သီရိနောင် တစ်ကိုယ်လုံးခါရမ်းပြီး ထွက်သွားလျှင် စိုးရာစာ ပန်းတွန့်ပြီး ခန့်ဘုန်းထွတ်အခန်းသို့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခုခေတ်ကောင်မလေးတွေဟာ ဒီလိုပဲ။ အခြေအနေကောင်းမယ်၊ ရုပ်ချောပြီး ရေလျှံမယ်ဆိုရင် အထာတွေပေးတော့တာပဲ။ ဆောရီး... မြတ်သီရိရေ၊ ငါက အရပ်ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ အရပ်ကျားမဟုတ်ဘူး။

အဲ... ကျားဆိုပေမယ့်လည်း အပေါစားကျားတစ်ကောင်လို အသားမှန်သမျှ လျှောက်စားတတ်တဲ့ကျားလည်းမဟုတ်ဘူး။ ငါစိတ်ပါ

မှ လှုပ်ရှားမယ့် တကယ့်ကိုးတောင့်ပြည့်ကျား။

သူ ခန့်ဘုန်းထွတ်အခန်းထဲဝင်လာခဲ့တော့ အသက်ငါးဆယ်ခန့် နှာစုံဝဝကြီးနှင့် ကောင်ဆိုးလေးရုပ်ထွက်နေသည့် လေပြည့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အား... အေးလိုက်တာ၊ ဆောင်းတွင်းကြီးထဲ အဲကွန်းကို ဒီလောက်နှိမ့်ထားတော့ လူတွေခဲကုန်ရောပေါ့”

သူ အဲကွန်းကို ရီမုန့်နှင့်လှမ်းတင်လိုက်ပြီးမှ လေပြည့်အနားသို့ တပ်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမက ဟိုဘက်သို့ ဆတ်ခနဲရွှေ့လိုက်ရင်း...

“ဟာဗျာ... ကိုယ့်ဘာသာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ထိုင်စမ်းပါ”

“ယောက်ျားချင်းပဲကွာ၊ အသားပဲ့သွားတာမှတ်လို့”

လေပြည့်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက်မှတ်ပြရင်း သူ ပန်းဖက်လိုက်တော့ ကောင်လေး စိတ်တွေဆိုးနေလေ၏။

“ခင်ဗျားလွန်ပြီနော်၊ ဖယ်ဗျာ... အစ်ကို အစ်ကိုသူငယ်ချင်းကို ကြည့်ပြောဦး”

ခန့်ဘုန်းထွတ်မှာ ကုသမှုတွေကြောင့် သူ့ကိုယ်တွင် ပိုက်မျိုးစုံနှင့်၊ သွေးသွင်း၊ ဆေးသွင်းထားရသည်။ သို့သော် သွေးကင်ဆာမဟုတ်ဟု ရောဂါသိထားရပြီး သွေးအားနည်းရောဂါလို့ဆိုသဖြင့် သူ့စိတ်တွေ ဆန်းဆန်းပေါ့ပါးနေရသည်။

စိုးရာစာဆိုတာ သူ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းမို့ သူ့ချစ်ခင်နှစ်လိုစွာ နီးရင်း လေပြည့်ကို မာန်လိုက်သည်။

“လေပြည့်ကလည်း ငါသူငယ်ချင်းက ခင်လို့စနေတာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အစ်ကို့သူငယ်ချင်းက လူကို ဖက်လားလျက်လားနဲ့၊ ကျွန်တော် မနေတတ်ဘူး”

“ယောက်ျားချင်းပဲကွာ၊ တို့ဂျပန်မှာတော့ လိင်တူချစ်သူတွေက ပုံမှန်ချစ်သူတွေထက် ပိုကဲကြတယ်၊ ပိုချစ်ကြတယ်။ ဖိနဲ့မ ချစ်တာက ဘာမှမဆန်းဘူးလေ။ ဓမ္မတာပဲဟာ။ ယောက်ျားချင်းအချစ်ကမှ ပိုပြီးလေး နက်တာ။ ကိုထွတ်... ဒီကောင်လေးက ကိုထွတ်ရဲ့အချစ်တော်လား”

“ငါမွေးစားလိုက်တဲ့ ညီလေးပါကွာ”

“ဟုတ်လား၊ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး”

“ဒီလိုဆို ငါ့ကိုပေးကွာ၊ ငါမွေးမယ်။ ငါ ဒီကောင်ကိုမြင်မြင်ချင်း ကို ချစ်တယ်။ ရှေးရေစက်တွေလားမသိဘူး”

“သူ့နောက်မှာ လူပိုနစ်ယောက်ရှိတယ်နော်၊ သူ့အစ်မနဲ့ သူ့ မောင်လေးပါ နင်မွေးမှာလား”

“မွေးမယ်လေ၊ အကုန်လုံး အလုပ်ထဲသွင်းပစ်လိုက်တာပေါ့၊ ငါ့ကံထရိုက်အလုပ်က လူအမြဲလိုတာပဲ”

တကယ်ကျ ခိုးရာစာ လေပြည်ကိုချစ်လို့ စနေတာပါ။ လက်တစ် ဖက်က ပန်းကိုဖက်ချုပ်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က သူကလေးရဲ့ဆံပင်ထဲ လှလေးကို ဆွဲဖွနေလိုက်တာ။

လေပြည်မှာ စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းကိုမသိ။ အစ်ကို့ သူငယ်ချင်းမို့ အစ်ကို့မျက်နှာထောက်နေရလို့သာ။ ပြီးတော့ အကူအညီ တောင်းမိတာလည်း ကိုယ်ပဲမဟုတ်လား။

ခန့်ဘုန်းထွတ် မျက်လုံးပြူးနေရပါ၏။ စားမာန်ခွတ်တာထော

မဟုတ်ရပါ။ သူကလေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့အားကိုးရာ ကောက်ခံရမယ့်ကလေး။ ပြီးတော့ ရေစက်ရှိတယ်လို့လည်း သူယုံကြည်သည်။

စိုးရာစာဟာ ရှစ်စပ်က ဂျင်ဂျင်လည်သူမို့ လေပြည်ကို မိန်း ကလေးမှန်းသိနေသလား။ ဖက်ထားလိုက်တာ မလွှတ်တော့။ လေပြည် စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ မျက်နှာလေး နီနေပြီ။

“ဖယ်ဗျာ... သိပ်ရှုပ်တဲ့လူကြီးပဲ”

“အမယ်၊ အလိုရှိတုန်းက မင်းပဲခေါ်ပြီး။ ခြေ... ဒါထက် ခင်း ကော်ဖီချစ်သူကားကြည့်ရလား။ အဲဒီကားထဲကကောင်မလေး လှ တယ်နော်”

လေပြည်မျက်နှာလေး ရဲရာမှ မည်းလာရသည်။ သိသားပဲ ကော် ခီချစ်သူ။ ဒီလူကြီး ဘာပြောမယ်ဆိုတာလည်း သိတာပဲ။ ကော်ဖီချစ်သူ ဆိုမှာ မင်းသားရဲ့ကော်ဖီဆိုင်မှာ မင်းသမီးက ကောင်လေးယောင်ဆောင် ပြီး အလုပ်ဝင်။ မင်းသားက အဲဒီကောင်လေးကိုကြိုက်။

ခန့်ဘုန်းထွတ် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို တားရသည်။

“သိပ်မစပါနဲ့ ရာဇာရယ်၊ လေပြည်က ပွတ်သီးပွတ်သပ်မနေ တတ်ဘူးကွာ”

“နောက် အကျင့်ပါသွားအောင် ခုကတည်းက အလေ့အကျင့် သုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ငါကတော့ ဂျပန်က ပြန်လာကတည်းက မြန်မာပြည် ဆုကရင် မိန်းမနဲ့လက်မထပ်ဘဲ ယောက်ျားလေးနဲ့ပဲ လက်ထပ်မယ်လို့ သိရှိဌာန်ချထားတာ။ အခု ငါ့ဆန္ဒပြည့်ဝပြီ”

သူ့နောက်နေတာ မှန်ပေမယ့် ခန့်ဘုန်းထွတ် မတားနိုင်။ ကိုယ် က လူမမာ။ ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်။ သူများပြုသမျှ နုရမည်လူနား

သည်တော့ စိုးရာဇာကို ကြည့်နေရရုံ။ ရင်ထဲမှာတော့ စိုးလို့ခလု။

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်... မင်းမို့ ယောက်ျားအချင်းချင်း ယူချင်ရတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျိုးဆက်ပွားတော့မလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မိဘမဲ့ဂေဟာက ကလေးတစ်ယောက်လောက် မွေးစားလိုက်မှာပေါ့။ ကဲ၊ သူငယ်ချင်း၊ ငါ ဒီညစောင့်အိပ်ပေးရမလား ပြော”

ညဆယ့်တစ်နာရီခန့်ရှိပြီမို့ စိုးရာဇာ ပြန်စကားပြောလျှင် လေပြည် ဝမ်းသာအားရ ထရပ်သည်။ ဒါတောင် သူက လက်မောင်းကိုဆွဲထား သေးရဲ့။ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူကြီး။ လူရှုပ်။

“မစောင့်ပါနဲ့ကွာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ငါ့အတွက် ငွေထုတ် ပေးစမ်းပါ။ ချက်ရေးပေးလိုက်မယ်”

“လေပြည်ကိုခိုင်းပါလား၊ ဒါမှ သူနောက်လုပ်တာတဲသွားအောင်”

“ငါ့အနားမှာ သူရှိမှဖြစ်မှာ”

“အမယ်လေး၊ ကဲနေလိုက်တာ၊ မင်းလည်း ငါ့လို ယောက်ျား ချင်းများ ကြိုက်နေပြီလား။ ကဲကဲ... ထုတ်ပေးပါ့မယ်ကွာ၊ သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပဲ။ လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ အဲ၊ မင်းညီလေးသာ ငါ့ပေး”

ပြန်ခါနီးတာတောင် လေပြည်ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကိုဆွဲလိုက်၊ မေးစေ့ကိုကိုင်လိုက် လုပ်နေသည့်လူပျိုလက်ဝက်မြီးကြီးအား လေပြည် အပြေးအလွှားရှောင်နေရပါသည်။

“ကဲ၊ ပြန်ပြီနော် အချစ်ကလေး၊ မနက်ဖြန်ကျ ကိုကိုနဲ့အတူ ဘဏ်လိုက်ခဲ”

“မလိုက်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကို စိတ်မချဘူး။ တော်ကြာ ဒေါ်မြထံ

သိက္ခတ် အတင်းလာပြီး ဆေးရုံပြောင်းနေမှာ”

“မပူပါနဲ့၊ ကိုကို သေချာမှာခွဲပါ့မယ်။ နာင်လည်း ရှိသားပဲ”

လေပြည်ခေါင်းလေးကိုပုတ်ရင်း ဖလိုင်းကပ်ပေးကာ စိုးရာဇာ ပြန်သွားလျှင် မြရွှန်းလေပြည် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်မိသည်။

“အစ်ကို... လေပြည်တော့ ဘဝပြန်ပြောင်းမှထင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူး... ဒီကောင် ဒီလောက် လက်ရဲဇာန်ရဲနေတာ မိန်း ကလေးမှန်းသိလို့လားမသိဘူး။ ဒီတော့ သူ့တစ်ယောက်တော့ အဖြစ်မှန် ပြောပြမှနဲ့တူတယ်နော်”

“မသိပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကဲ... အစ်ကို အမြန်ဆုံးကျန်းမာ အောင် ကြိုးစားနော်”

ညဉ့်နက်လပြီမို့ အားလုံးပင် နိုးနိုးကြားကြားနှင့် အိပ်မိပြင်လိုက် ပြီရသည်။

တိုက်ခန်းက ပေါင်ထားခဲ့ပြီး ကြွေးစာချုပ်တွေ၊ ကြွေးသမားတွေ အများကြီးရောက်လာခဲ့သလို ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းမှုတွေကလည်း အများအပြား။ ထိုကာလများကတော့ တကယ့်ကိုသွေးပျက်စဖွယ်။

မြရွန်းကိုကြောက်လို့ မပြောရဲကြပေမယ့် သွန်းလေပြည်ကိုတော့ ဘာလာပြီး မြို့ဆွယ်ဖြားယောင်းကြတာ အမျိုးမျိုး။ လမ်းထဲမှ ဒေါ်ခင်ခင် သူက ရွှေတွေညွတ်နေအောင်ဝတ်ပြီး သူ့ကို တရုတ်မှာ အလုပ်သွားလုပ် ခဲ့သွယ်သည်။

အခန်း (၁၈)

သွန်းလေပြည်နှင့် ချစ်ခြင်းလေပြည်...

မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးထဲမှာ မျက်စိ ငယ် နားသူငယ်။ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ကိုကြောက်လို့ တိုက်တံခါးကိုလည်း မဖွင့်ရဲ။ မြရွန်းကလည်း မှာသွားသည်မဟုတ်လား။ တံခါးမဖွင့်ရဘူးလို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် အိမ်အောက်ထပ်က အခန်းတစ်ခုထဲ နေရသည်။ အိမ်ရှင်အစ်ကိုနှင့်မြရွန်းတို့ ဆေးရုံရောက်နေကြသဖြင့် အငယ်လိုက်တာလည်းအရမ်း။

တကယ်ကျ မြရွန်းက သူမထက် အငယ်ပေမယ့် သတ္တိရှိသည် လူကလည်း ဆတ်ဆတ်ကြ။ နောက်ဆုံးညစာကိုစွဲတုန်းကလည်း သူမ အတင်းအကျပ်ပြောရတာ။

ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆုံးပါးသွားပြီး မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို သူမတို့ ဘဝတွေ တွင်းဆုံးကျသွားခဲ့တာ။ တကယ့်ကိုအိပ်မက်ဆိုးကြီးပမာ။ ဖေ နဲ့မေမေရှိတုန်းက ပြေပြေလည်လည်နေရစားရသည့်ဘဝမှ တစ်ခါတည်း မဟာအဝီစိငရဲသို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရောက်သွားခဲ့ရတာ။

“မူဆယ်ဘက်ကျော်တာနဲ့ တရုတ်ရောက်ပြီ။ အဲဒီဘက်မှာ စတိုး ဆိုင်တွေကို အများကြီးပဲ။ လစာကလည်း ဘာကောင်းသလဲမမေးနဲ့အေး။ ခပ်လက် မြန်မာငွေဆယ်သိန်းလောက် ရတယ်။ စရိတ်ငြိမ်းနော်။ သူ့ အစာစားပြီး လစာအသားတင် စုရုံပဲ”

“အဲဒီဘက်မှာ လူကုန်ကူးတာတွေ ရှိတယ်လေ။ သွန်း သတင်း စာတွေဂျာနယ်တွေမှာ ဖတ်ဖူးသားပဲ။ တရုတ်ပြည်မှာ လက်ထပ်ဖို့ သတို့ သမီးမရှိလို့ နိုင်ငံပေါင်းစုံက မိန်းကလေးတွေကိုဝယ်တယ်။ လိင်ကျွန်ပြု ဆိုကြတယ်။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ယောက်ျားသုံးယောက်ရှိရင် သုံးယောက် ခုနဲ့ပေါင်းရတယ်ဆိုတာ”

“အမယ်လေး! အဲဒါ သတင်းစာတွေ ဂျာနယ်တွေက လံကြုတ် ဆွဲ လျှောက်ရေးတာ။ အန်တီက ကိုယ့်မြန်မာအချင်းချင်း ရောင်းစားပါ သေးအေး။ မလိုတဲ့သူတွေပြောကြတာပါ။ အန်တီက ဒီလိုပဲ အလုပ်မရှိ ခဲ့သူတွေကို စေတနာနဲ့ပေးတာပါ။ ကောင်မတွေက ဟိုကျ တရုတ် သူဌေးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ယောက်ျားယူကြ၊ ပြီးတော့ အပိုင်းအစားခံရသလေးဘာလေးနဲ့ အသံကောင်းလွှင့်နေကြတာပါ။ တိုက်

နဲ့ကားနဲ့ထားမယ့်သူဌေးလည်းတွေ့ရော ယူကြတာပေါ့အေ”

“တရုတ်ပြည်ထိတော့ စွန့်စွန့်စားစားအလုပ်သွားပြီး မလုပ်ဘူးပါဘူး အန်တီရယ်။ မောင်လေးကလည်း လွှတ်ထားလို့ရတာမဟုတ်ဘူး ညီမလေးကိုလည်း မထားခဲ့နိုင်”

“အမယ်အေ... လွယ်တာကိုခက်အောင် လုပ်မနေကြစမ်းနဲ့။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး အလုပ်လုပ်ရင် တစ်လကို သိန်းနှစ်ဆယ်လောက်ရမှာ။ အဲဒီကျ... ကိုယ့်မောင်လေးလည်း ဆေးကုလို့ရပြီလေ တရုတ်မှာ ဆေးခန်းတွေလည်း ပေါ့။ ဆရာဝန်တွေကလည်း အရမ်းတော်တာအေ။ အပ်စိုက်ကုသတာတွေဘာတွေ အကြောပညာတွေဆို အဆုံးတော်”

မစားရဝခမန်းတွေ ပြောလွန်းအားကြီးသည့် ဒေါ်ခင်ခင်သူ့ရှောင်ရာသလို၊ ထိုင်းဘက်ခေါ်သွားချင်သည့် ဒေါ်မာယာစိုးက တစ်မျိုးဒီတင်ပဲ အနှိပ်ခန်းမှာလုပ်ဖို့ လာဆွယ်သူတွေက တစ်ဖုံ။

ကြာတော့ သွန်းလေပြည် အခန်းတံခါးကို အမြဲပိတ်ထားလိုက်သည်။ ကြွေးသမားတွေလာတိုင်း တောင်းပန်ရ၊ ညီမ ဈေးရောင်းတွေလို့ မဝရေစာလေး စားရ၊ သူမ အလုပ်လုပ်ချင်ပေမယ့် မောင်လေးစောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် စဉ်းစားရနှင့်...

နောက်ဆုံးကျ သူမ လောကကြီးကိုအရှုံးပေးချင်ခဲ့မိတာ။ လေပြည်က ကိုယ်လွတ်မရုန်းဘဲ နားချလို့မရလွန်းသည့် အစ်မရဲ့စိမ့်ချက်မှာ လည်စင်းခံဖို့စဉ်းစားရရှာတာ။

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာ သေကံမရောက်သက်မပျောက်ကြဘဲ ယခုလို ဒီအစ်ကိုရဲ့မေတ္တာရိပ်မှာ ခိုနားခွင့်ရခဲ့ကြတာ။ ဘဝဟာ ဒီလို

ရွှေပဒေသာစာပေ

အားလည်း လွမ်းစရာ နှစ်သက်စရာကောင်းသား။

အစ်ကိုဟာ ဆေးရုံရောက်နေရပေမယ့် စိစဉ်တတ်လိုက်တာ။

သူမတို့မောင်နှမအတွက် သူ့မိတ်ဆွေစိုးရာဇာဆိုတဲ့လူကို စားစရာတွေ သိပ္ပံခိုင်းခဲ့သည်။ ယခုဆို သူမတို့မှာ စားစရာအပြည့်။

“အစ်ကို အမြန်ဆုံးကျန်းမာပါစေ၊ ဆေးရုံမှအမြန်ဆုံးပြန်လာပါစေ”

ဘုရားရှိခိုးရင်း ဆုတောင်းရတာကလည်း အမော။ ဒီနေ့တော့ အစ်ကိုတို့ ဆေးရုံတက်နေတာ သုံးရက်ရှိပေပြီ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှနေပြီး ခြံထဲလွမ်းကြည့်ရပါ၏။

စိမ်းစိုသောမြက်ခင်းများနှင့်၊ ရေကူးကန်၊ အလှစီးဒန်းခုံတန်းများတွေ၊ သူဌေးအိမ်၊ သူဌေးခြံဆိုတော့လည်း ကြည့်လေရာရာ လှနေသည်။

သည်စဉ် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်နှင့် ကွဲကြီးတို့ သူမတို့အိမ်ဘက်သို့ သွက်လာကြသဖြင့် သွန်းလေပြည် မောင်လေးကိုခေါ်ကာ အိမ်ထဲမှာ သူန်းနေရသည်။ အိမ်ရှေ့မှ တံခါးကို တပုန်းပုန်းထုရင်း အော်ဟစ်နေသည့်အသံက သွေးပျက်စဖွယ်။

“ဟဲ့! အထဲက ကောင်မ၊ တံခါးဖွင့်စမ်း။ ငါ ကိုထွတ်ဆီသွားလို့၊ အထဲမှာ ယူစရာရှိလို့၊ ပုန်းမနေနဲ့။ ငါမြင်တယ်နော်”

သူဘယ်လိုပင်ပြောပြော၊ သွန်းလေပြည် ကြောက်လို့ တံခါးဖွင့်ပေးပါ။ အသံလုံရာအခန်းတစ်ခုထဲမှာသာ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဝင်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး သူလက်လျှော့သွားတော့မှ သူမတို့မောင်နှမ သက်ပြင်းချနိုင်ရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၁)

ခန့်ဘုန်းထွတ် ငွေထုတ်ခိုင်းတာကို လေပြည်ပါလိုက်ရမည်ဆိုပြီး စိုးရာဇာ အတင်းခေါ်လာသဖြင့် သူမ ပါလာရပါသည်။ ဒီနေ့ လေပြည်ဝတ်ထားတဲ့ စတိုင်ပင်အညိုနုနှင့် စပို့ရှပ်အဝါ။ အပေါ်မှ ဂျာကင်အပြာကွက် ထပ်ဝတ်ထား၏။ သူမက အရပ်ငါးပေခြောက်လက်မလောက်နှင့် သွယ်သွယ်ပါးပါးမို့ ယောက်ျားလေးနှင့် တူသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ပေမယ့်...

စိုးရာဇာက သူမကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်။ ဘုရားရေ! သူပြောသလို လိင်တူချစ်သူလုပ်မလို့လားမသိ။ တော်တော်လွန်တဲ့လူကြီးပဲ။

သူကိုယ်တိုင်လည်း မင်းသားတစ်ယောက်လိုချောပြီး စတိုင်လည်းကျပါသည်။ ဂျန်းတဲလ်မင်းပေါ့။ သူက ကားမောင်းရင်း ပြုံးစိစိနေတော့၊ လေပြည် မျက်စောင်းထိုးမိသည်။ သည်တော့လည်း သူမဟက်ခနဲရယ်သည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်က မျက်စောင်းမထိုးရဘူးကွ။ မိန်းမနဲ့တူတတ်တယ်”

“ခင်ဗျား အခုဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

“ခုမှ ကိုးနာရီရှိပါသေးတယ်ကွာ... တို့နှစ်ယောက် breakfast စားရအောင်”

“ဘဏ်သာမြန်မြန်သွားပါဗျာ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာ စိတ်မချဘူး”

“ဘာလဲ၊ နာရီဝဝကြီးနဲ့စိတ်မချတာလား။ မင်းအစ်ကို နလန်ထူနေပါပြီကွာ၊ နောက်ထပ် တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက်ဆို ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေပါပြီ”

“နာရီက ဘာစိတ်မချစရာရှိလဲ... ဒေါ်မြတ်သီထွတ် လာပြီး သောင်းကျန်းနေမှာကို ပူတာ”

“သူ့အစ်မပဲကွ၊ သတ်တော့မပစ်လောက်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားတကယ်မသိဘူးလား။ အစ်မဆိုပေမယ့် အစ်ကိုကို လောဘကြောင့်သတ်ချင်နေတာ။ သူတို့က အသုံးအစွဲကြီးတော့ ကြွေးဆွံ့ လည်ပင်းခိုက်နေပြီ”

“သိပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံထဲမှာ မဖွယ်မရာဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ကဲပါ... breakfast လောက်တော့ စားပါ။ ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်”

အတင်းပင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ လေပြည် မငြင်းသာတော့ပါ။ အားနာပါးနာနှင့် လိုက်စားရတော့သည်။ သူမစားစရာတွေမှာလိုက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ။ လေပြည် ကိုယ့်

ဘဝကို ပြန်ပြီးသတိရလိုက်တော့ မျက်နှာမကောင်း။ စိုးရာဇာက သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်မို့ ချက်ချင်းသိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုထွတ်အတွက် အရမ်းစိတ်ပူနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လမ်းပေါ်က ဈေးသည်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုသတိရသွားလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေဆုံးသွားပြီး အစ်ကိုနဲ့မတွေ့ခင်က ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတွေ အရမ်းဒုက္ခရောက်ရတယ်။ မနက်ဆို အိကြာ ကွေး နံပြား အကြော်၊ ညဘက်ကျ မုန့်ဖက်ထုပ်... အစုံပဲ”

“ဪ... မင်းရုပ်ကလေးနဲ့ မတန်လိုက်တာ”

“ရုပ်က အရည်ကျိုသောက်လို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲဗျား၊ စားစရာ မရှိတဲ့ဘဝကို အမြဲအမှတ်ရနေတယ်”

“မင်းတို့ဘယ်လိုဆုံခဲ့ကြတာလဲ”

လေပြည် အစ်ကိုနှင့်ဆုံခဲ့သည့်အဖြစ်ကို အပိုအလိုမရှိ ပြန်ပြော ပြလိုက်သည်။ နောက် သူတို့မောင်နှမတွေရဲ့နောက်ဆုံးညစာအထိ။

“ဪ... ကံကောင်းလို့ပါလား လေပြည်ရယ်၊ မင်း ဒီလောက် ထိ ပျော့ညံ့ရသလားကွာ”

“မမကို သစ္စာမဖောက်ချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ဒီဒုက္ခတွေကို ဘယ် လိုဖောက်ထွက်ရမယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မသိတော့လို့ပါ”

လေပြည် ရိုးရိုးသားသားဝန်ခံတော့ စိုးရာဇာ ရင်နင့်ရသည်။ နုဖတ်နေသည့်သူ့ရုပ်ကလေးကိုကြည့်ရင်း သနားကရုဏာသက်လိုက်ရ တာ။

“ကဲ! စားကွာ၊ အခုရော ကိုထွတ်က မင်းတို့ကိုခေါ်ထားတာ တစ်ဘဝလုံးအတွက်လား”

“ကျွန်တော်အရည်ကြီးမတွေ့တော့ဘူး၊ လောလောဆယ် ကျွန် တော်တို့အတွက် နားခိုရာသောင်ကမ်းလေး ရနေလို့ အမောဖြေနေတယ်။ အစ်ကိုဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ ကျေးဇူးရှင်ကို ဘယ် တော့မှ မပစ်မှားဘူး”

“အေးပါ၊ ကိုယ်မေးတာက မင်းတို့ကိုအဆင်ပြေအောင် လုပ် ပေးချင်လို့ပါ။ မင်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားဆိုတော့ အလုပ်လေး ဘာလေး ရှာပေးချင်လို့ပါ”

“အလုပ်ကတော့ ကိုယ်နဲ့အဆင်ပြေမယ့်တစ်ခုခု လုပ်မှာပါပဲ။ လောလောဆယ် အစ်ကိုကလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ သူ့ကို ပြုစုရင်းနဲ့ အနားယူနေတာ”

“ဘာမှမပူပါနဲ့တော့ကွာ၊ ကိုကိုလည်း မင်းတို့အတွက် ကူညီမှာ ပါ”

လေပြည် စိုးရာဇာကို ဘာမှဖြူသည်မည်းသည် ပြန်မပြော။ အရမ်းကူညီချင်နေသည့်လူကြီးကို သူမ မပတ်သက်ချင်။ ယောက်ျားချင်း တောင် ပိုးပန်းနေသည့်လူ။

“ပြီးရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဘဏ်ကိုအမြန်သွားဆုံးသွားကြ ရအောင်ဗျာ၊ ဆယ်နာရီထိုးတော့မယ်”

“ကဲကဲ... တချို့နဲ့ ငှက်ကလေးချေ၊ သွားပါမယ်တဲ့ဗျာ၊ စား ခွဲပေါ်က ဟာလေးတွေတော့ ကုန်အောင်ရှင်းပါဦး”

“အလကားဗျာ၊ ပိုက်ဆံတွေဖြုန်းပစ်နေတယ်။ လမ်းပေါ်က

ကလေးကချေလေးတွေအတွက် ဒါနပြုလိုက်ပါလား။ မိဘမဲ့ကျောင်းတွေကို လှူလိုက်ပါလား”

“ကဲပါကွာ... လှူတာလည်းလှူမှာပေါ့။ စားတာလည်း စားရမှာပေါ့။ ဘုရားရှင်ကတောင် ရှာရသမျှ အကုန်လှူခိုင်းတာမဟုတ်ဘူးလေ။ စားလည်းစား... သုံးလည်းသုံးတဲ့”

သူ့ကို ကလေးလေးလို စနောက်နေသည့်လူကြီးဟာ သူမကို မိန်းကလေးမှန်းသိလို့လား။ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှဉ်ပင် သူနှင့်အတူ တစ်မနက်ခင်းလုံး အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

အခန်း (၁၂)

လေပြည် ဆေးရုံပြန်ရောက်တော့ နေ့လယ်(၁၁)နာရီ။ အစ်ကိုအတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဝယ်လာခဲ့သည်မို့ အထုပ်တွေကိုဆွဲပြီး သူမ အခန်းသို့အမြန်ပြန်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့လုံးနေတော့မည့်ပုံနှင့် စိုးရာဇာကလည်း နောက်မှထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာသည်ပါပဲ။

“ချာတိတ်... နေဦး၊ ကိုကိုကိုစောင့်ဦး”

ဆေးရုံက အပေါ်ထပ်မို့ သူမအပြေးတက်လာတော့ စိုးရာဇာလှမ်းတားသည်။ နောက် သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး လိုက်လာပုံက စီးစီးပိုးပိုး။

“တော်တော်သွက်တဲ့ချာတိတ်ပဲ၊ ကိုထွတ်ဆီမှာ အလုပ်မရှိရင် ကိုကိုနဲ့လာနေ။ အလုပ်ပေးမယ်”

“မနေပါဘူး၊ အစ်ကိုအလုပ်တွေပဲ ကူလုပ်မှာ”

“အပြောမကြီးနဲ့လေ၊ ချာတိတ်ရဲ့အစ်ကိုက မိန်းမယူဦးမှာ။ နေ့စပ်ပြီးသားတောင် ရှိတယ်”

၇၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ရှိရှိပေါ့... ခင်ဗျားလည်း တစ်နေ့ကျယူမှာပဲ”

“ကိုကိုက မိန်းမမယူဘူး၊ ချာတိတ်ကိုပဲယူမှာ”

“လဲသေလိုက်”

သူမ ကိုယ့်လက်ကိုဆောင်ရုန်းခဲ့ပြီး အပြေးတက်လာခဲ့တော့ နောက်မှ စိုးရာဇာ၏ရယ်သံလွင်လွင်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ လေပြည် အခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ကိုတွေ့လိုက်ရလျှင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားရသည်။

“အစ်ကို”

“ကြာလိုက်တာကွာ”

“သူ ကြာနေတာလေ၊ ကျွန်တော်က သူ့နောက်လိုက်ပဲ”

“အေးပါ... အေးပါ၊ ကဲ! နားလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ ငါ့ကိုအဝတ်လဲပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ခန့်ဘုန်းထွတ်မှာ နာရုံကိုမခိုင်းဘဲ လေပြည်ကိုသာ သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ခိုင်းတတ်ပါသည်။ သူမကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် လုပ်ကိုင်ပေးပါသည်။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ်တစ်ယောက် စောစောက ဘာတွေပြောနေသည်မသိပေမယ့် ယခုကျ ပြန်ရန်ပြင်နေပေပြီ။ ခန့်ဘုန်းထွတ်မျက်နှာကတော့ ခပ်အိုအို။ ကေန္တ ဒီမိန်းမကြီး ဘာတွေလျှောက်ပြောထားပါလိမ့်။

“ကဲ!... ပြန်တော့မယ် မေမယ်လေးရေ။ ခေတ်ကာလကြီးက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးနော်။ အနီးကပ်လူတွေ၊ လူယုံတွေသတ်မှ သေတာ။ အတွင်းထရံ အပြင်ကာ၊ အပြင်ထရံ အတွင်းကာတွေ မလုပ်ပါနဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အသက် ဉာဏ်စောင့်၊ ဥစ္စာကံစောင့်သတိုး။ သတိထား”

ပြောပြီး၊ ကော့ကော့ ကော့ကော့နှင့်ပြန်သွားပေပြီ။ လေပြည် အစ်ကိုကိုမေးချင်ပေမယ့် စိုးရာဇာ အခန်းထဲဝင်လာသဖြင့် မမေးသာခဲ့။ သူကလည်း...

“ကိုထွတ်၊ မင်းညီလေးက တော်တော်သွက်တာပဲကွ။ အားလည်းကိုးရတယ်။ ငါ့လုပ်ငန်းတွေမှာ ထည့်သုံးရရင် တော်တော်အလုပ်ဖြစ်မှာပဲ။ မင်းချာတိတ် ငါ့ကိုပေးပါလား”

သူက အပြောင်အပျက်ကျီစယ်နေပေမယ့် ခန့်ဘုန်းထွတ် မျက်နှာ ပိုပြီးမှုန်မှိုင်းသွားလေသည်။ လေပြည် အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသည့် စိုးရာဇာကို ဒေါသတွေကြွတ်ထွက်နေမိသည်။ အလကား... ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စာ။ စီးပွားရေးကလွဲလို့ ဘာမှမသိတဲ့လူ။

“အေးပေါ့ကွာ၊ သူ့သဘောပေါ့။ သူ့ဆန္ဒရှိရင် မင်းခေါ်သွားပေါ့”
ဟင်း... ကျွန်တော်ကောင်ခတ်တဲ့ကြားက မြေစာပင်ဆိုတာ ငါမှ ငါအစစ်။ လေပြည် အားနာမနေနိုင်။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ လိုက်မလား ချာတိတ်။ ကိုကိုရဲ့ပီအေလုပ်လေး တစ်လကို သုံးသိန်းပေးမယ်”

“မလိုချင်ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံဘာလုပ်ဖို့လဲ။ အစ်ကို့ဆီမှာပဲနေမယ်။ အစ်ကိုခိုင်းတာပဲလုပ်မယ်”

“သူက လူမမာလေ၊ ဘာခိုင်းစရာရှိတာမှတ်လို့”

“ရှိတာပေါ့၊ လူမမာဆိုတော့ လူကောင်းဖြစ်တဲ့အထိ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးရမှာပေါ့။ ကဲပါ၊ ခင်ဗျားနောက်နေတာဆိုရင်လည်း တော်လောက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကိုကူညီရတာနဲ့ ခင်ဗျားအလုပ်တွေလည်း ပျက်လှပါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီ။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်တွေ ပြန်ပြီးကြည့်ပါ
တော့”

“ဟား... နှင်ပုံလေးကတော့ သင်းတယ်ဟေ့။ ကဲပါ... ကဲပါ။
သူငယ်ချင်း... ငါ့ပြန်မယ်၊ ညကျမှ တစ်ခေါက်လာကြည့်မယ်နော်။ မင်း
ချာတိတ် စိတ်တိုနေပြီ”

ဒါတောင် လေပြည့်ခေါင်းကို ဆွဲလှုပ်သွားလိုက်သေးရဲ့။ တော်
တော်ပွတ်သီးပွတ်သပ်နေတတ်တဲ့လူကြီး။ သူ့သာ မိန်းမရရင် သူ့မိန်းမ
တော့ နံပြားရိုက်မယ့်ဂျုံလုံးဖြစ်နေမှာပဲ။

လောလောဆယ် အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့။ နာစွဲက
လည်း ဆေးကောင်တာသို့သွားနေသည်။ လေပြည့် အစ်ကိုနားကပ်ပြီး
အဝတ်လဲဖို့ပြင်ရင်း...

“အစ်ကို၊ ဒီနေ့နေ့လယ်စာ ဘာစားမလဲဟင်။ လေပြည့် ဘာ
ဝယ်ပေးရမလဲ”

အစ်ကိုက လူမမာဆိုပေမယ့် ဘာဖြစ်ဖြစ်စားလို့ရပါသည်။ သွေး
အားအလွန်နည်းသွားတာ သူ့သောက်ခဲ့ရသည့်ဆေးပြင်းတွေရဲ့ ဆိုးကျိုး
မို့။ အစ်ကိုကို အစားအသောက်၊ ဆေးဝါး၊ အနားယူခြင်း စသည်တို့နှင့်
ပြန်လည်အားမွေးရပါမည်တဲ့။

နောက်နှစ်ရက်လောက်မှာ ဆေးရုံမှဆင်းပြီး တစ်နေရာရာမှာ
သွားအနားယူရမည်လို့ ဆရာဝန်ကြီးက အကြံပေးထားသည်။

“ဒီနေ့ တရုတ်စာ စားမယ်ကွာ၊ ဆိုင်ကို လှမ်းမှာလိုက်မယ်၊
နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျမှ ထွက်ယူ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ မှန်း... အဝတ်မလဲခင် ရေပတ်မြန်မြန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တိုက်ရအောင်”

နာစွဲပါ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်အတူ အမြန်ဆုံးလုပ်
ဆောင်ကြပြီး အစ်ကိုကိုအဝတ်လဲပေးရသည်။ အဝတ်လဲပေးပြီးသည်နှင့်
ခန့်ဘုန်းထွက်က နာစွဲကို ဆေးရုံပေါက်ဝသို့လွှတ်လိုက်တာ၊ ပြောစရာ
ကားတွေရှိလို့ဖြစ်မည်။

“နာစွဲ... ကျွန်တော် ဆိုင်ကထမင်းဟင်းတွေ မှာထားတယ်။
ကျေးဇူးပြုပြီး သွားစောင့်ယူပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဘုန်းထွတ်”

နာစွဲထွက်သွားသည်နှင့် ခန့်ဘုန်းထွတ် လေပြည့်ကိုပြောတော့
သည်။

“မမကပြောတယ်၊ လေပြည့်အစ်မဆီကို လူကြီးတစ်ယောက်
လာတွေ့တယ်တဲ့။ တော်ကြာ ဓားပြတိုက်ဖို့ အနုကြမ်းစီးဖို့ဖြစ်နေမယ်
တဲ့”

“ဟာ... အစ်ကိုကလည်း မမမှာ အသိမိတ်ဆွေမရှိပါဘူး။ ဒီ
မိန်းမကြီး လီဆည်ပြောတာနေမှာပေါ့။ နေဦး... အစ်ကိုရှေ့တင် မမကို
စုန်းနဲ့လှမ်းမေးကြည့်မယ်”

သူ့ရှေ့မှာပင် လေပြည့်က မမကိုဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီး...

“မမ... အိမ်ကို လူကြီးတစ်ယောက်လာတယ်ဆို၊ မမ ဘာဖြစ်
လို့ တံခါးဖွင့်ပေးရတာလဲ။ ကိုယ်နေရတာ သူ့ဌေးအိမ်၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊
ဘယ်သူလာသွားတာလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

“တို့ရပ်ကွက်က ဦးမြင့်မောင်ကြီး လိုက်လာတာ၊ ဟို ရပ်ကွက်
သူကြီးလေ။ သူ့ရုံးကို ကြွေးသမားတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး တိုင်ချက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖွင့်လိုတဲ့”

“ဟာ... အားလုံးရှင်းပြီးပြီပဲ မမရဲ့၊ ဒီလိုပဲ အခြေအမြစ်မရှိ လျှောက်တရားစွဲနေတိုင်း လေပြည်တို့က လိုက်ရှင်းရမှာလား။ မမ သူ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သေးလား”

‘မဖွင့်ပေးပါဘူး၊ ဘာမှအထောက်အထားမရှိတဲ့ သူများပြောတိုင်း လုပ်မနေနိုင်ဘူး။ သူများအိမ်မို့ ဖွင့်မပေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး ပြောလွှတ်လိုက် တယ်’

“ကောင်းတယ်၊ နောက် ဘယ်သူလာလား... တံခါးလည်းဖွင့် မပေးနဲ့၊ စကားလည်း ဧည့်ထောက်ခံပြီး ပြောမနေနဲ့”

လေပြည် ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ခန့်ဘုန်းထွတ်ဘက်သို့ လှည့်ရှင်း ပြရသည်။

“အစ်ကိုမမက လီဆည်တာပါ။ မမက ဒီလောက်တော့ ပါးပါ တယ်။ သူက လေပြည်တို့ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ နှင်ထုတ်ချင်နေတာ အသိသာကြီး။ လူယုံသတ်လို့သေမယ်လေးဘာလေးနဲ့ ပြောရအောင် လေ ပြည်တို့က လူယုတ်မာတွေလား။ အစ်ကိုက မွေးစားခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ လူတွေကိုခိုင်းဖို့မွေးကြတာပဲ။ အစ်ကိုအမွေကို အစ်ကိုအစ်မတွေ တူမတွေပဲရမှာပေါ့။ အလကား... သပ်လျှိုသွားတာ”

လေပြည် ခံပြင်းနေရသည်။ အဲဒါပေါ့၊ သူခိုးက လူလူဟစ်တာ။ ခန့်ဘုန်းထွတ် လေပြည်ကိုပြန်ပြီးဖြောင်းဖြ ချောမော့ရ၏။

“ကဲပါ... အစ်ကိုနားလည်ပါတယ်၊ ကိုယ့်အစ်မ စိတ်ဓာတ်ကို လည်း သိပြီးသားပါ။ စိတ်လျှော့ လေပြည်... စိတ်လျှော့၊ ကဲ! အစ်ကို ဆေးရုံဆင်းရင် ဘယ်မှာသွားပြီး အနားယူကြမလဲ။ ကူပြီးစဉ်းစားပေးဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အစ်ကိုက ကာယကံရှင်လေ၊ အစ်ကိုဆန္ဒရှိတဲ့နေရာကိုသွား ပါ။ ကျွန်တော်တို့လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပြုစုပေးပါမယ်”

လေပြည်အသံက ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံအပြည့်။ သူမ တကယ် လည်း ဝမ်းနည်းနေသည်လေ။ အစ်ကိုက သူ့အစ်မစကားနှင့် သူတို့အဖွဲ့ ကို ‘မယုံသကာ’ဖြစ်နေတာကိုး။ အမွေမြင်အပင်သိတယ်ဆိုပြီး။

“အစ်ကိုယုံကြည်မှခေါ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလက်ခံချင်လည်း ရတယ်။ နှင်ထုတ်ချင်လည်း ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖန်တီးလို သယ်ပိုးထားရတာ အားနာပါတယ်။ ဒုက္ခတွေလည်း ရှင်းပေး ခဲ့ပြီပဲ”

ပြောရင်းမှ လေပြည် မျက်ရည်တစ်ပေါက်ပြုတ်ကျသွားခဲ့လျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ် လန့်အော်မိသည်။

“ဟာ! ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါက မမပြောလို့ မေး မိတာပါ။ မင်းကွာ... ဒီလောက်တောင် အသည်းနုရသလား”

“ဖြူစင်တဲ့နုလုံးသားတွေက အကြမ်းပတမ်းမခံဘူး၊ သံသယ ခင်မယ့်အစား အသေသာခံလိုက်ချင်တယ်ဗျာ”

“ကဲပါကွာ၊ အစ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်။ အစ်ကိုအနားယူစရာ နေရာတွေလို့မရဘူး။ ပင်လယ်ဘက်လည်း မသွားချင်ဘူး၊ ပြင်ဦးလွင် ဘက်လည်း အေးတယ်။ မင်းတို့မှာ အမျိုးတွေဘာတွေမရှိဘူးလား။ တော ခိုင်းလေးဘာလေး လေကောင်းလေသန့်ရတဲ့နေရာမျိုးလေးမှာ သွားနေရ အောင်လေ”

“အမျိုးရယ်လို့တော့မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမျိုးလိုခင်တဲ့ ဦးကြီးလင် သားတော့ တောင်ခြေမှာရှိတယ်။ ကျွန်တော် ရှစ်တန်းတန်းက ရောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖူးတယ်။ ပဲခူးရိုးမနဲ့နီးတဲ့ရွာကြီးပဲ။ ရှုခင်းလှတယ်။ ရေပေါတယ်။ အစားအသောက်ပေါတယ်”

“ရဲစခန်းတို့ ဆေးရုံတို့ရော ရှိရဲ့လား”

“တိုက်နယ်ဆေးရုံရှိတယ်။ ဈေးတွေ အထက်တန်းကျောင်းတွေလည်းရှိတယ်။ ရွာကြီးပါဆိုမှဗျာ”

“ဒါဆို အဲဒီကိုသွားမယ်။ မမတို့မသိအောင် ခြေရာဖျောက်သွားကြမယ်။ ရန်ကုန်နဲ့ရော ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“နေ့ချင်းပြန်လို့ ရတာပဲလေ။ မနက်စောစောထမောင်းရင် ရွာကို ဆယ်နာရီလောက်ဆိုရောက်တယ်။ ဒီနဲ့ မိုင်တစ်ရာလောက်တော့ဝေးမှာပေါ့။ ရွာသစ်ကုန်းတဲ့”

“အင်း... ဒါဆိုသွားမယ်။ သူတို့ကရော ဧည့်ကြောက်တတ်ကြသလား”

“သူတို့မှာ အိမ်က အကျယ်ကြီးပါ။ ရပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ သူတို့ကို ဘာဝန်တာမှ မတက်စေရဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ချက်ပြုတ်စားလို့ရပါတယ်။ ရွာမှာ နေ့တိုင်းလမ်းလျှောက်၊ လေကောင်းလေသန့်ရှူ၊ အဆင်ပြေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုသွားချင်မှ သွားပါ။ သွားချင်တဲ့နေရာကို သွားပါ”

“အဲဒီပဲ သွားမယ်ကွာ။ မင်းဦးကြီးတို့ဆီ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ်”

လေပြည့်တာဝန်က ခန့်ဘုန်းထွတ် စိတ်ချမ်းသာ၊ လူကျန်းမာဖို့ရယ်ပါ။ အခန်းထဲမှာ လောလောဆယ် ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားသည်။

အခန်း (၁၃)

သူတို့ ဆေးရုံက ဆင်းသည့်နေ့မှာ လာပြီးကြိုဆိုသူမှာ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်နှင့် မြတ်သီရီ။ မသိလျှင် မောင်ကိုသည်းသည်းလှုပ် ဂရုစိုက်သည့်အစ်မကြီးပေါ့။ ဆရာဝန်ကြီးက ပုံမှန်သောက်ရမည့်ဆေးများနှင့် တစ်လအစ်မ၊ ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးမှုခံဖို့နှင့် အရေးပေါ်လျှင် လာရောက်ပြသဖို့အတွက် သူမကပင်...

“အဟင်းဟင်း... သူ့အစ်ကိုက ဆရာဝန်ကြီးလေ၊ မြသီတာဆေးခန်းမှာ ဝင်ထွယ်။ နောက် ရောက်လာစရာအကြောင်းမရှိပါဘူးဆရာရယ်။ ခုတောင် ကျွန်မ မရှိတုန်း သတိလစ်သွားလို့ သူ့အလုပ်သမားက ခေါ်လာလို့ ရောက်လာတာ။ အဟင်းဟင်း...”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် မျက်နှာပျက်အောင်လုပ်နေသဖြင့် ခန့်ဘုန်းထွတ်နှင့် လေပြည့်တို့ ဆရာဝန်ကြီးကို ပြာပြာသလဲ တောင်းပန်ကြရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ သူတို့ဆေးခန်းကိုမကြိုက်လို့ ဒီလို လာခဲ့တာပါ။ နောက် မှန်မှန်လာပြီးကုသခံပါ့မယ်ဆရာကြီး။ ခွင့်ပြုပါဦး”
အမြန်ဆုံးလစ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့ မှာ ကြိုဆိုနေသူမှာ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်။ သို့သော် နူးနူးညံ့ညံ့ လေးတော့မဟုတ်။ မြင်လိုက်တာနှင့် ဆူးနှင့်နှင်းဆီဆိုတာ သိသိသာသာ ဒါ အစ်ကိုပြောတဲ့ သူ့ချစ်သူ ဝင့်ဟေသာဆိုတာဖြစ်မည်။ အစ်ကို နီ လောက် နေထိုင်မကောင်း၊ ဆေးရုံတက်နေရတုန်းကတော့ ဘယ်ရောက် နေသည့်မသိ။

သူမက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့်ပင် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကို ယုယုစွာတွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ခေါ်ခဲ့သည်။ မမသွန်းခမျာမှာလည်း ယခုမှ ဝမ်းသာအားရနှင့် အိမ်တံခါးဖွင့်ခဲ့သည်။ သူမလည်း အပြေးလေးကြိုဆိုပါသည်။ မောင်လေး ကတော့ ဝဉ္ဇခန်းဆိုတာတစ်ခုပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး သူတို့ကိုမော့ ကြည့် ငုံ့လင့်လို့။

အခန်းထဲမှာ လူတွေပြည့်သွားသည်။ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်တို့သား အမိ၊ ဝင့်ဟေသာနှင့် သူတို့အဖွဲ့ပေါ့။ ဝင့်ဟေသာက ခန့်ဘုန်းထွတ်အနား မှာ ကပ်ထိုင်ရင်း...

“မောင်... ဟေသာ စင်္ကာပူကအစ်မ မကျန်းမာလို့လိုက်သွား ရတာ ဆယ်နှစ်ရက်တောင်။ မောင့်ကိုပုန်းလှမ်းဆက်ပေမယ့် မောင်မကိုယ် တာလားမသိဘူး။ ဆက်သွယ်လို့မရဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ဘယ်ဖုန်းမှမကိုင်ဖြစ်ဘူး။ စိတ်ရှုပ်လို့ အား နောက်လို့”

“မောင်ကတော့ လုပ်ပြီကွာ၊ ကဲ... ဟေသာ ပြန်ရောက်ပြီဆို

တော့ မောင့်အနားမှာနေပြီး မောင့်ကိုအပြတ်ပြုစုမယ်။ ဆေးရုံကဆင်းလာ မိမိ မောင့်ကိုကြည့်ရတာ အားမရလိုက်တာ”

“ဒါ တိုးတက်လာတာ၊ ကဲပါ... ကိုယ်နားချင်ပြီ။ လေပြည် ချစ်ကို ငါ့အခန်းထဲလိုက်ပို့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို”

လေပြည် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကို ပြာပြာသလဲဝင်တွဲတော့ ဝင့်ဟေ သာက အရင်တွဲပြီးသား။

“ဟေသာ လိုက်ပို့မှာပေါ့မောင်ရဲ့။ ဟုတ်တယ်... မောင့်အခန်း ထဲ လေကောင်းလေသန့်ရတယ်။ အလင်းရောင်လည်း ကောင်းကောင်း ဆင်တယ်။ ဟေသာသိတဲ့အခန်းပဲမဟုတ်လား”

ခန့်ဘုန်းထွတ် မအိမ်သာနှင့်ပင် အပေါ်ထပ်သို့တက်လာရစဉ် ဆီမြတ်သီထွတ်က မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့်...

“ခုမှလာပြီး နှမ်းဖြူးနေတယ်၊ စောစောကတော့ ဘယ်ရောက် နေတယ်မသိဘူး။ အဲဒါပေါ့... ခါးတောင်းကျိုက်တစ်လွဲ ဖင်တစ်လွဲဆို တာ”

ဝင့်ဟေသာမှာလည်း စွာတေးလန်မို့ ချက်ချင်းပင် ခန့်ဘုန်းထွတ် ကိုလွှတ်ခဲ့ကာ ရန်ပြန်ဖြစ်လေ၏။

“ဟင်! ရှင်... ရှင် စကားပြောတာ ခိုင်းလှချည်လား။ ရှင်သာ အာင့်ကိုသတ်ပြီး အမွေတွေလက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်နေတာ။ ဆွေမျိုးချင်း ဆောင် လည်လှီးချင်နေတဲ့မိန်းမကြီး”

“နှင်ကရော လူမမာရေ့မှာလာလာပြီး ဟန်ရေးပြနေတာ ငါမသိ ဘူးမှတ်နေလား။ အရှက်မရှိတော်... လူမမာက အသက်တောင် မနည်း

ရှုနေရတဲ့အချိန်မှာ သူကလာပြီး ပွတ်သပ် မြူဆွယ်နေရဲ့တယ်။ အဲ့ပါ
“အန်တီစကားပြောတာ လွန်လာပြီနော်၊ ရှင့်မှာလည်း သမီးနဲ့
တာပဲ၊ သမီးချင်း စာနာပါဦး။ ဟံသာတို့က ချစ်သူတွေရှင့်။ သိရဲ့လား
ငယ်ကျွမ်းတွေ”

“ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေလာပြောမနေနဲ့တော့။ ညည်းလို အနှစ်သာ
မရှိတဲ့ချစ်သူမျိုးကို ငါ့မောင် စိတ်ကုန်နေတာကြာလှပြီ။ သွား... သွား
တော့”

“ဒါ အန်တီကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ ဟံသာကိစ္စပါ။ ကြည့်နေ... ရှင့်
မောင်ကို ရအောင်ကိုယူပြလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး ဝင့်ဟေသာ ခန့်ဘုန်းထွတ်နောက်သို့ အပြေးလိုက်လာ
ပြီး ခါးမှသိုင်းဖက်ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့လျှင် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်မှ
တွေ့တွေ့ခန့်ကျန်ခဲ့လေသည်။

ခန့်ဘုန်းထွတ် သူ့အခန်းထဲရောက်လျှင် ကုတင်ပေါ်မှာထိုင်ကာ
အမောဖြေနေရ၏။ လေပြည်ကတော့ လွန်းကလေးလို ဖျတ်လတ်သွတ်
လက်စွာပင် ပြတင်းပေါက်တွေပြေးဖွင့်၊ ခန်းဆီးတွေ ဆွဲကပ်နှင့် အခန်း
လင်းချင်းသွားစေသည်။

ခြံထဲမှလေအေးနှင့်၊ ခြံထောင့်မှ စကားဝါပန်းနဲ့လေးများကြော
ခန့်ဘုန်းထွတ် ရင်အေးသွားရသည်။ သို့သော် သူ့အနားသို့ ဝင့်ဟေသာ
ပူးကပ်ထိုင်ချလာခဲ့သဖြင့် သူ့စိတ်ညစ်သွားရပြန်သည်။

ချစ်သူဆိုတာ ဘာလဲ...

သူ့မှာ ရောဂါစွဲကပ်ကာတည်းက ဖေးမ နားလည်မှုမရှိဘဲ အ
ယံဟန်ပြသာ ဆက်ဆံသည့်ဝင့်ဟေသာဟာ နှလုံးသားမဲ့သူ။ ဘာမှလည်း

ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးခြင်းမရှိဘဲ လျစ်လျူရှုထားပြီး ဖုန်းနှင့်သာ နှုတ်ခမ်းပျား
ရည်သုတ်နေသူ။

ကြာကြာဝါးမှ ခါးမှန်းသိဆိုသလို ဘာမှအနှစ်သာရမရှိသည့်ချစ်
သူအား သူ့မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဖက်တွယ်မထားလိုတော့ပါ။ အရေးကြီးမှ
သက်လုံမကောင်းသူနှင့် ဘဝကိုဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ရမှာလဲ။ အနာ
မခံဘဲ အသာစံလိုသူ၊ အတ္တသမားနှင့် သံသရာခရီးကို ဘယ်လိုလျှောက်
လှမ်းရမှာလဲ။

သွားစမ်းပါ...

အနှစ်မဲ့တဲ့ကြက်ဆူပင်တွေကို မုန်းတယ်...

အချစ်မရှိတဲ့ ပေသီးတွက် နှလုံးသားတွေကိုမုန်းတယ်...

ယခုလည်း အပေါ်ယံမျက်နှာဖုံးတပ်ဆင်ပြီး ပြုံးချိုဟန်ဆောင်
နေသည့် ဝင့်ဟေသာဟာ ဘီလူးမပေါ့။

သူ့ကို ဆံပင်လေးသပ်ပေးလိုက်၊ ကျောလေးပွတ်ပေးလိုက်နှင့်
လျှပ်ပေါ်လော်လီစွာ စကားတွေပြောနေသူဟာ တစ်ချိန်က သူ မသိနိုးန
နှင့် ချစ်ခဲ့မိသူတစ်ယောက်တဲ့လား။ အသည်းနာဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

“ကိုယ်နားချင်ပြီ၊ အိပ်ချင်ပြီ၊ ဟေသာ ပြန်တော့။ ကျန်းမာရေး
မကောင်းတော့ ဘယ်သူမှမမြင်ချင်ဘူး။ ဘာသံမှမကြားချင်ဘူး။ ဘယ်
သူမှလည်း အယုံအကြည်မရှိတော့ဘူး။ လူတွေအားလုံး ကိုယ်လည်ကို
လှီးမယ့် သားသတ်သမားတွေလိုပဲ ခံစားရတယ်”

သူ ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်ပြောချပေမယ့် ဟေသာအသွင်က အကဲပိုပို။
မျက်လုံးပြူး ပုခုံးတွန့်ပြရင်း အိုင်တင်က ခပ်မျှားမျှား။

“ဟာ... ဒါဆို မောင့်ကို စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ပါ ပြဖို့လို

အပ်လာပြီ။ ဟောသာကတော့ မောင်မကျန်းမာတုန်း မောင့်အိမ်ကိုပြောင်းလာပြီး သေသေချာချာပြုစုပေးလားလို့ စိတ်ကူးနေတာ။ ဟောသာ နေမကောင်းတုန်းကဆို အနားမှာ လူနဲ့မှ။ နှစ်တောင် နှစ်ယောက်ခေါ်ထားတာ”

“ရောဂါချင်း ခံစားချက်ချင်း မတူဘူး။ ငါကတော့ နားချင်တယ်။ ဆူညံသံတွေ မကြားချင်ဘူး”

လေပြည် ခန့်ဘုန်းထွတ်နားသို့ ပြန်လာပြီး သူ့အိပ်ဖို့ ညင်သာစွာ လှဲချပေးရင်း စောင်လည်းခြုံပေးလိုက်သည်။ ညနေစောင်းပြီမို့ အဆေးဓာတ်က ပိုလာပြီ။

လေပြည်ကတော့ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ အခန်းထဲမှာသိမ်းရောဂီတာ။ လုပ်စရာရှိတာတွေကိုသာ ပြုလုပ်ပေးနေခဲ့သည်။ သည်းစဉ် သွန်းလေပြည်က လူမမာအတွက် ကြက်စုပ်ပြုတ်ပူပူတစ်ပန်းကန် ယူလာခဲ့လျှင်၊ ဝင့်ဟေသာ အပြေးသွားယူ၏။

“မောင့်ကို ဟောသာကိုယ်တိုင် တိုက်မယ်”

“မသောက်တော့ဘူး၊ ငါအိပ်ချင်ပြီ”

ခန့်ဘုန်းထွတ် ဤမျှဆန္ဒပြနေတော့ ဝင့်ဟေသာ မာယာမျက်စောင်းလေးနှင့်...

“ကဲ! မောင်စိတ်ကောက်နေတာမဟုတ်လား၊ ဟောသာ စင်္ကာပူသွားနေလို့ပါဆိုမှကွာ။” ဟောသာ သေသေချာချာပြုစုလို့ရအောင် လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုတော့ လက်မခံဘဲနဲ့။ အခု ဟိုကောင်မလေးကရော ဘယ်သူလဲ၊ အိမ်ဖော်လား။ အိမ်ဖော်ကို ဘာဖြစ်လို့ လှလှလေး ခန့်ရတာလဲ”

ဝင့်ဟေသာမှာ ထန်းပင်ပေါ်ကတစ်စွေမို့ ခန့်ဘုန်းထွတ် ဘာမှ

ပြောလို့မရ။ တစ်ချိန်ကချစ်ခဲ့ကြဖူးသူတွေမို့ ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်လို့မရဖြစ်နေသည်။ ဒီတော့ သူနိုင်သည့်လေပြည်ကိုပဲ...

“ဟေ့ကောင်! လေပြည်၊ မင်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်မလုပ်ဘူးလား၊ တောက်ကိ!”

သူဒေါသတကြီးပိတ်အော်လိုက်တော့ ဝင့်ဟေသာပင် လန့်တုန်သွားသည်။ လေပြည် သူမထံမှ စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ကျော့ကယာ ယူလိုက်ပြီး ခန့်ဘုန်းထွတ်ကိုတိုက်ရသည်။

“စိတ်လျှော့ပါ အစ်ကိုရယ်၊ စိတ်လျှော့... စိတ်လျှော့”

သည်တော့မှ ဝင့်ဟေသာ ခေတ္တအချို့သတ်ပြီး ပြန်ဖို့စိတ်ကူးရတော့သည်။ သူမက လူမမာကိုလည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးပင် ပြုစုချင်တာမဟုတ်။

“ကဲ! မောင် ဒီနေ့ဘာတွေစိတ်တိုနေတယ်မသိဘူး။ ဟောသာ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ မနက်ဖြန်မှ လာခဲ့မယ်နော်။ လေပြည် မောင့်ကိုသေသေချာချာ ဂရုစိုက်လိုက်၊ ညဘက်လည်း လူမမာတစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားနဲ့။ လိုအပ်ရင် ကူညီရအောင် ဆရာဝန်ခေါ်ပေးရအောင် မောင့်အနားမှာ နင်စောင့်အိပ်။ ငါ မနက်ဖြန်ပြောင်းလာခဲ့မယ်။ ဒီညတော့ နင်တစ်ယောက်တည်း စောင့်လိုက်။ ငါစိတ်ချမယ်”

ပြောပုံက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်။ မနက်ဖြန်ပြောင်းလာမည်ဆိုသဖြင့် ခန့်ဘုန်းထွတ် မျက်လုံးပြူးသွားသလို၊ လေပြည်လည်း ဘုရားတရသည်။ ဝင့်ဟေသာဟာ တကယ်မလွယ်သေး။

ဝင့်ဟေသာ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းနှင့် ထွက်ခွာသွားတော့ လေပြည်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သလို သွန်းလေပြည်ကလည်း သူ့မောင်

လေးကိုလက်ဆွဲပြီး မျက်နှာက ဆီးရွက်လောက်နှင့်။ သူတို့ဘဝတွေက လူဝင်စားဘဝတွေပဲ ဟိုလူ့ကြောက်ရ သည်လူ့ကြောက်ရနှင့်ပါ။

ဘဝမှာ အပူအပင်ကင်းစွာနှင့် ရှင်သန်ချင်လိုက်တာ။ အမှီအခို ကင်းကင်းနှင့် ရှင်သန်ချင်လိုက်ပါဘိ။ လေပြည် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနှင့်ပင် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကို စွပ်ပြုတ်ကုန်အောင် တိုက်ပေးနေသည်။ သွန်းနှင့် ချစ်ခြင်းလေးကတော့ အခန်းကြမ်းပြင်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလို့။ လူကြီးတွေအသံတိတ်နေတော့ အကင်းပါးသည့်ကလေးလေးကလည်း အသံမထွက်တော့ပါ။

ခန့်ဘုန်းထွတ် အားလုံးကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကုလားမနိုင်လို့ ရခိုင်မဲတယ်ပြောပြော၊ ဝင့်ဟေသာအပေါ် မကျေနပ်သည့် ဒေါသတွေကို သူ့ဖွင့်ထုတ်ပစ်ချင်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုဖွင့်ထုတ်ရမှာလဲ။

“ဟေ့ကောင် လေပြည်”

“ဗျာ... အစ်ကို”

“မင်းရုပ်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုနေ့က စိုးရာစာနဲ့စကားပြော တုန်းကတော့ ရွှင်မြူးနေတာပဲ။ စောင်းထဲကလွှတ်တဲ့မြင်းလိုပဲ။ တဟိဟိနဲ့”

လေပြည်ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနှင့် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကို ငေးကြည့်နေတာ မယုံနိုင်သည့်အကြည့်နှင့်ပါ။ သို့သော် အစ်ကို သူတို့မောင်နှမတွေအပေါ် ကောင်းခဲ့တာ မနည်းသည်ကို ပြန်တွေးရ၏။

“တော်ပြီ၊ သွား... သွားကြတော့၊ ငါ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းနားမယ်။ ဘောက်! မိန်းမတွေများ အရှက်ကိုမရှိဘူး။ ဒီလောက်မလိုလားနေတာတောင် အိမ်ပေါ်အတင်းတက်လာဦးမတဲ့။ ဒီမိန်းမ ဒီ

လောက်တောင် လောဘတွေတက်နေသလား။ ဒီလောက်တောင် ငွေရှားနေသလား”

ဝင့်ဟေသာအပေါ် အတော်ကြီးမကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ သိသဖြင့် လေပြည်တို့မောင်နှမသုံးယောက်လည်း သည်းခံကာ ခန့်ဘုန်းထွတ်၏ အခန်းထဲမှ ကုပ်ကုပ်လေး ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

သွန်းရော လေပြည်ပါ ခန့်ဘုန်းထွတ်အပေါ် အပြစ်မမြင်နိုင်ကြပါ။ ဝင့်ဟေသာကိုသာ အံ့သြနေမိကြပါသည်။

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ပေါ် အတင်းတက်လာမယ်တဲ့နော်”

“လေပြည်တို့လည်း အတင်းတက်လာရတာပါပဲ မမရယ်”

“အို... ငါတို့က သူခေါ်လာလို့ ရောက်လာရတာပါ။ မခေါ်ဘဲတော့ တက်မလာပါဘူး။ ပြီးတော့ ငါတို့က သုံးယောက်မိုတက်လာတာ။ တစ်ယောက်တည်းဆို မတက်လာပါဘူး”

“သူ့ချစ်သူကို စိတ်မချလို့၊ ချစ်လွန်းလို့နေမှာပေါ့။ အစ်ကိုကတော့ ဝင့်ဟေသာကို တော်တော်စိတ်ကုန်နေပုံပဲ”

“အဲဒါထက် ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စက ဘယ်လိုလုပ်တော့မလဲ။ သူများ လိုက်နေမှာလားမသိဘူးနော်”

“အင်း... အစ်ကိုက ဒေါ်မြတ်သီထွတ်တို့ မသိအောင် လစ်ထွက်သွားချင်တာတဲ့။ ဝင့်ဟေသာပါနေရင်တော့ အားလုံးသိကုန်တော့မှာပဲ”

“အေးလေ... ငါတို့က သူ့အစေအပါးသာသာဘဝပါ။ သူတို့စိမ့်သလို ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာ ငါတို့တာဝန်ပဲ။ ကဲ! တို့မောင်နှမတွေ ထမင်း

၉၂ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

စားကြစို့”

“မမ ဘာချက်လဲဟင်”

“သူဌေးမှ ထမင်းမစားဘဲဟယ်... ငါတို့မောင်နှမတွေချည်း အကောင်းအမွန်တွေ မစားရက်ပါဘူး။ ကြက်ဟင်းခါးသီးနဲ့ ပုစွန်ခြောက် နည်းနည်းနဲ့ ကြော်ထားတယ်။ နောက် ငံပြာရည်ဖျော်နဲ့ တို့စရာ ကန်းစွန်းရွက်ပြုတ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ လေပြည်တို့ချည်းနေရတုန်းက ထမင်းတောင် မနည်းစားခဲ့ရတာလေ။ အစ်ကို့ကျေးဇူးကြောင့် ဒီလိုနေရ စားရတာ”

“ဒါလည်း ကြာကြာနေရမယ်မထင်ပါဘူး၊ ညီမလေးရယ်၊ ဝင့်ဟေသာနဲ့ ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ဘယ်သူကအရင် ငါတို့ကို ကန်ချမလဲမသိပါဘူး”

‘အခိုက်အတံ့ နားခိုရလည်း မနည်းဘူးပေါ့မမရယ်။ လေပြည်တို့ရှိတုန်းတော့ အစ်ကို့အပေါ် အကောင်းဆုံးစေတနာထားပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြရမယ်နော်။ ဒါမှလည်း သူ့ကျေးဇူးတွေ ကျေတန်သလောက် ကျေမှာ’

“အေးပါဟယ်၊ ငါလည်းနားလည်ပါတယ်။ ကဲ... ထမင်းစားကြစို့”

မောင်နှမသုံးယောက် ဆုံလည်စားပွဲကြီးမှာ မရဲတရဲလိုင်လိုက်ကြပြီး ထမင်း၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးကြော်၊ ငံပြာရည်ဖျော်၊ ကန်စွန်းရွက်ပြုတ်နှင့် စားလိုက်ကြသည်။

မောင်အငယ်လေးကို အစ်မနှစ်ယောက်က သူ့ခွံလိုက် ငါ့ခွံလိုက်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်နှမသုံးယောက်၏ တိတ်တဆိတ် ထမင်းဝိုင်းကလေးကို ထမင်းစားခန်းအဝမှ ကွယ်ပြီးရပ်ကြည့်နေမိသူကတော့ ခန့်ဘုန်းထွတ်။ စားလိုက်မယ်ဟဲ့၊ ဝါးလိုက်မယ်ဟဲ့ဟူသည့်စိတ်ဓာတ်မျိုးမထားဘဲ မသေရုံသာ စားနေကြသည့်မောင်နှမသုံးယောက်။

သူ့အတွက်ဆို ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးသဘောထားပြီး ကျိုးနွံစေတနာထားသည့်ကလေးတွေ။ အထူးတိတ်ဆိတ်နေသည့်ထမင်းဝိုင်းလေးကိုကြည့်ပြီး ခန့်ဘုန်းထွတ် ရင်နင့်ရသည်။ ဆင်းရဲပေမယ့် မေတ္တာတရားတွေ လွှမ်းခြုံနေကြသည့်မောင်နှမသုံးယောက်။ မောင်လေးကို အစ်မနှစ်ယောက်က ငှက်ကလေးအစာခွံသလို ကြင်နာစွာ ခွံကျွေးနေလိုက်တာ။

ခန့်ဘုန်းထွတ် စိတ်မကောင်းမိတာ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် သူတို့အဖွဲ့ကို အော်မီငေါက်မိခဲ့လို့ပါ။ ဝင့်ဟေသာကိုစိတ်ဆိုးတာနှင့် လေပြည်တို့ကို ဒေါသပေါက်ကွဲခဲ့မိတာ။

သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်ဘက်သို့ပြန်လှည့်ခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)

နောက်တစ်နေ့မနက် ရှစ်နာရီမှာ ဝင့်ဟေသာ တကယ်ကိုပင် သေတ္တာတစ်လုံးဆွဲကာ ရောက်လာခဲ့လျှင် အားလုံးပင် မျက်လုံးပြူးနေကြ ရသည်။ တက္ကစီနှင့်လာတာပါ။ သူမအသွင်က ငှက်ကလေးလို မြူးကြွ ဆတ်ကော့လျက်။

ညှို့ခန်းထဲမှာ အားလုံးရောက်ရှိနေချိန်မှ ဝင့်ဟေသာကို အား လုံးပင် မြင်လိုက်ကြရပါသည်။ ခန့်ဘုန်းထွတ် တကယ့်ကိုစိတ်ညစ်သွား ရ၏။

“ပြဿနာပဲ... ဒီတောက်တဲ့မကို ဘယ်လိုခွာချရပါ့မလဲ”

“အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို့ချစ်သူပဲဆို”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ အနှစ်မရှိတဲ့အပေါ်ယံမမှန်း သိနေပြီပဲ။ အနာ မခံဘဲ အသာစံပြီး ငါသေရင် အမွေရအောင် ကြံစည်နေတဲ့မိန်းမ”

“သူက ဆင်းရဲလို့လား၊ အဆင်ကတော့ တကယ့်သူဌေးသမီး အတိုင်းပဲနော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပစ္စည်းရှိတာမရှိတာထက် စိတ်ဓာတ်ကိုမကြိုက်တာ။ အစ်ကို ကျန်းမာနေတုန်းကတော့ သူ့အကြောင်းကိုမသိဘူးလေ။ ပန်းခင်းလမ်း ကို လျှောက်နေရတာကိုး။ တစ်နေ့ တစ်နေ့... လျှောက်လည်လိုက်၊ ရှေ့ပင်ထွက်လိုက်၊ စားလိုက်သောက်လိုက်နဲ့ မိုးမမြင်လေမမြင်လေ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကို တကယ်ဒုက္ခရောက်တော့မှ အရေးကြီး တော့မှ ဖြူလားမည်းလားပေါ်တော့တာ”

သည်စဉ် ဝင့်ဟေသာက တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ လေပြည်ကို သူ့အလုပ် သမားသဖွယ် ခါးထောက်ပြီးခေါ်လေ၏။

“လေပြည် တံခါးဖွင့်လေ၊ ပြီးရင် ငါ့သေတ္တာသယ်သွား။ အပေါ် ထပ် မောင့်အခန်းနဲ့အနီးဆုံးအခန်းမှာ ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခန့်ဘုန်းထွတ် ဘာမှမပြောသာ။ ကာယကံရှင်က ဘာမှမကန့် ကွက်တော့ လေပြည်လည်း တံခါးဖွင့်ပေးပြီး သေတ္တာကိုသယ်သွားရသည် ပါပဲ။ ခန့်ဘုန်းထွတ်နှင့်အနီးဆုံးအခန်းမှာ နေရာချထားပေးလိုက်သည်။

သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်လည်း အပေါ်ထပ်မှာပင် ခန့်ဘုန်း ထွတ် လိုသလိုခိုင်းလို့ရအောင် နေပေးပါသည်။ ဆိုပါစို့။ ဝင့်ဟေသာက ခန့်ဘုန်းထွတ်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှာ။ လေပြည်တို့အဖွဲ့က ခန့်ဘုန်း ထွတ်ရဲ့ခြေရင်းခန်း။

လေပြည်ပြန်ဆင်းလာတော့ ညှို့ခန်းထဲမှာ ဒေါ်မြတ်သီထွတ် နှင့် မြတ်သီရိတို့လည်း ရောက်နေ၏။

“လူမမာစိတ်ရှုပ်စရာကြီးပါလားဟေ့။ အိမ်ပေါ်မှာ ခြေချစရာ တောင်မရှိဘူး။ လူတွေကို မြတ်သိပ်နေတာပဲ။ ဒုက္ခသည်စခန်းလားလို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထင်မှတ်ရတယ်”

မြတ်သီရိကလည်း တစ်မျိုး။

“လေးလေးနော်... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ သိပ်လုပ်မနေနဲ့။ ခုခေတ်မိန်းမတွေက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ရမယ်ဆို ဘာနုနု သိုက်တူး မယ့်လူချည်းပဲ။ ဖေဖေကပြောတယ်။ လေးလေးကို ပင်လယ်လေရှူပေး ရမယ်တဲ့။ အဲဒါ ဘယ်ကမ်းခြေရွေးမလဲ... စဉ်းစားထား”

“ဟုတ်တယ်... မောင်လေးရေ၊ မင်းသွားရင် ငါတို့သားအမိ လည်းလိုက်မယ်။ တူဝရီးသားအမိတွေ သွားကြတာပေါ့။ ငပလီမှာတော့ မောင့်တပည့်မ ရှိတယ်”

“ဟာ... မာမိကလည်း ငပလီက ဝေးလွန်းပါတယ်။ ချောင်း သာကနီးတယ်။ ချောင်းသာဖြစ်ဖြစ်၊ ငွေဆောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ စက်စဲဖြစ်ဖြစ်”

“မောင်လေးကြိုက်တဲ့နေရာရွေး။ နှစ်ရက်လောက်ကြာရင် သွား မယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်းရှင်းပြောထားမယ်နော်။ မင်းရဲ့အဆွယ်အပွားတွေကို တော့ လုံးဝမခေါ်နိုင်ဘူး။ စေတနာလည်းမရှိဘူး။ အလကား... ကပ်ဖား ရပ်ဖားတွေ၊ စားဖားတွေ။ အရှက်မရှိတဲ့ လိပ်ကျော့ကုန်းတွေ”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ပြောင်ကျွန်းပင် တိုက်ခိုက်နေလျှင် လေပြည် တို့မောင်နှမသုံးယောက်မှာ တော်တော်ခံစားလိုက်ကြရပြီး၊ ဝင့်ဟေသာ ကတော့ ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်တော့မည့်ပုံ။ သို့သော် သူမက အချိန်မီပင် ပြန်ပြီးဒေါ်သတွေကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ပါသည်။

လာဆွနေမှန်းသိလျက်နဲ့ သူမ ဥပေက္ခာပြုနိုင်ရမှာပါ။ ဝင့်ဟေ သာ ဘာစကားမပြန်မပြောဘဲ ခန့်ဘုန်းထွတ်အနီးမှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

“မောင်... အနားကတော့ ယူမှဖြစ်မှာ။ စိတ်အေးလက်အေး

နဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့တဲ့ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်သွားပြီး အနားယူရမယ်နဲ့တူ တယ်။ ပင်လယ်တော့ မသွားနဲ့နော်။ မောင့်ကိုတွန်းချချင်နေကြတာ။ သိတယ်မလား”

“ကဲ! တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ လောလောဆယ် ကျုပ်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာပဲ အနားယူပါရစေ။ လေပြည်... မင်း ငါ့အနားမှာ စောင့်နေ။ ဆေးတိုက်ချိန်တိုက်၊ ထမင်းကျွေးချိန်တန် ကျွေး၊ ငါသွားပြီး နားတော့မယ်”

ခန့်ဘုန်းထွတ် အားလုံးကိုအမြှေးပေးရင်း အာရုံနောက်လာပြီမို့ အခန်းထဲကိုပြန်ခိုခိုင်းလိုက်သည်။ လေပြည်ဟာ ယောက်ျားလေးပုံစံမို့ သူ့အနီးမှာ စောင့်ရှောက်ခွင့်ရနေတာ။ လေပြည် အစ်ကိုကိုတွဲပြီး အပေါ် ထပ် သူ့အခန်းကျယ်ကြီးသို့ ခေါ်သွားလိုက်သည်။ အာရုံနောက်နေသည့် အစ်ကိုကို လေပြည် ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ သူ့အရိပ်ကြည့်ကာ လိုတာလုပ်ကိုင်ပေးပါတော့မည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ မသက်မသာ လဲလျောင်းရင်း သူ့မျက်စိမှိတ်ထား မိတာ နာရိဝက်လောက်၊ ပြီးတော့မှ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လေပြည် သူ့အနားမှာ ငုတ်တုပ်လေးပါ။ သူ့ကိုစိုးရိမ်စားကြည့်လို့။

“လေပြည်”

“ပြောပါ အစ်ကို”

“ငါတော့ လောလောဆယ် ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကနေ အဝေးဆုံးကို သွက်ပြေးချင်ပြီကွာ။ မမကိုလည်းကြောက်တယ်။ ဝင့်ဟေသာကိုလည်း ကြောက်တယ်။ ငါတို့ပြေးလို့မှ လွတ်ပါဦးမလား”

“ဝင့်ဟေသာက အိမ်ပေါ်ရောက်လာပြီဆိုတော့”

“သူမသိအောင် ဘယ်လိုပြေးရပါမလဲ၊ မင်း ကားမောင်းဟာလား”

“ဘယ်မောင်းတတ်မလဲ၊ ကိုစိုးရာဇာ...”

“တော်တော်... ဘယ်သူမှမသိအောင် ခဏလောက် ထွက်ပြေးချင်ပါတယ်ဆိုမှ။ ဒီကောင်သိရင် အားလုံးသိကုန်တော့မှာပေါ့။ ငါဘာသာ မောင်းရင်ရော”

“မဖြစ်ပါဘူးအစ်ကိုရာ၊ လိုင်းကားစီးပြီး ဟိုဘက်ကျ ကယ်တွေ့ငှားစီးသွားရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“အေးလေ... အဆင်ပြေသလို ကြည့်လုပ်ရတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဝင့်ဟေသာမသိအောင် ဘယ်လိုပြေးရမှာလဲဗျာ”

“အင်း... တို့တွေ ကားမယူရင်တော့ ကသိလင်တနိုင်မယ် ငါမောင်းပြီး အပြင်ဘက်ရောက်မှ ငါ့အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ဟိုကားမောင်းပို့ခိုင်းမယ်။ ဝင့်ဟေသာကိုတော့ အပြင်ရောက်မှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်ကွာ”

“သူပြန်မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုအိမ် ဘယ်သူတံခါးပိတ်ပေးမှာလဲ မပြန်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ဒါတွေတွေ့မနေနဲ့တော့၊ သူပြန်မယ်ဆိုရင် စိုးရာဇာကို တံခါးပိတ်ခိုင်းပြီး၊ သော့ယူခိုင်းထားလိုက်မယ်”

“သူကရော စိတ်ချရပါမလား”

“ဟိုတုန်းက အင်းလျားထဲခုန်ချဖို့တောင် လုပ်ပြီးပြီ၊ ထားလို့တော့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ ဥပါယ်တမြည်နဲ့ ဝင့်ဟေသာ

အပြင်သွားနေတုန်း သူ့သေတ္တာကို အိမ်ပြင်မှာထုတ်ထားပေးခဲ့ပြီး အိမ်ကိုတံခါးပိတ်ပြီးမှ သွားရအောင်”

“သူ့ခိုးက သခင်ရင်ထက် နှမျောနေတဲ့ကောင်ပဲ”

“လေပြည်က စေတနာနဲ့ပါဗျာ၊ အစ်ကိုပစ္စည်းကို စိတ်နဲ့တောင် မပစ်မှားပါဘူး”

“အေးပါ၊ ဟိုရွာကျရင်တော့ မင်းကို ငါကားမောင်းသင်ပေးမယ်၊ ဒါမှ ငါသက်သာမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ကဲ... အစ်ကိုအနားယူ”

“အေး... ခုလိုအေးအေးလူလူစကားပြောနေတာလည်း အနားယူတာပါပဲကွာ။ မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ပြောင်းပြန်တွေ ပြောနေရပြန်ပြီဗျာ”

“မင်းတို့အဖွဲ့လည်း အထုပ်အဖိုးတွေပြင်ထားနော်။ အခြေအနေ ကောင်းတာနဲ့ ထွက်မှာ”

“စိတ်ချပါအစ်ကို၊ အခြေအနေအမြန်ဆုံးပေးပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်”

သို့သော် သူတို့ဆုတောင်း ဘယ်လိုမှမပြည့်ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆို ဝင့်ဟေသာ အခန်းတံခါးခေါက်ကာ ဝင်လာလို့ပါပဲ။

အခန်း (၁၅)

“မောင့်အစ်မက ဖအေတူအမေကွဲအစ်မဆိုတာ မောင်သိထားရဲ့လား”

“ဟေ့ဟေ့ဟေ့ သူ့ကတင်ပေါ် ဝင်ထိုင်ပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ သူနဲ့ ကိုယ်ဟာ ဇနီးမောင်နှံတွေကျနေသည့်နှယ်။”

“သိသားပဲ။ ကျောင်းစာရင်းမှာ သူက တစ်မအေ၊ ကိုယ်က တစ်မအေလေ”

“အဲ့ပါရဲ့ မောင်ရယ်၊ သိရဲ့နဲ့များ အစ်မဩဇာကို ခံနေရသေးတယ်။ သူက မောင့်ကိုသေစေချင်နေတာ။ သေကြောင်းကြံဖို့ အမြဲကြံစည်နေတာ။ မောင် သူတို့နဲ့အတူ ကမ်းခြေတစ်ခုခုသာလိုက်သွားရင် ပြီးပြီ”

“သိပါတယ်။ ကိုယ်လည်းမလိုက်ပါဘူး”

“မောင် နားရအောင် ဟေ့သားနဲ့အတူ မြိတ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါလား မြိတ်မှာ ဟေ့သားမိဘတွေရှိတယ်။ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး မောင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုယ်က လူမမာပါ။ ဆရာဝန်တွေနဲ့ အဝေးကြီးကိုခွာသွားလို့ ဖြစ်ဘူး”

“မောင်ရယ်... ဟေ့သား သိပါတယ်။ မြိတ်မှာလည်း အထူးကု ဆေးခန်းကြီးတွေ၊ ဆေးရုံကြီးတွေ ရှိပါတယ်။ မောင့်ရောဂါရာဇဝင်မှတ်တမ်းတွေ ဓာတ်မှန်တွေ ယူသွားရင် ရတာပါ။ ဆေးတွေလည်း တစ်လ စာလောက်ရှိတယ်မဟုတ်လား။ မြိတ်က အရမ်းသာယာတယ် မောင်ရဲ့”

ခန့်ဘုန်းထွတ် ဘုရားတစ်ဆူပါသည်။ ဝင့်ဟေ့သား ဘာတွေ ခြံစည်နေသလဲ။ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်နှင့် အဝေးကြီးကိုခေါ်ဆောင်သွားပြီး အမွေလက်ထပ်မလို့ဖြစ်ရမည်။

လူမမာကိုလိုချင်လွန်းလို့တော့မဟုတ်။ သူသေရင် ကျန်သည့် အမွေတွေကိုရဖို့ပေါ့။

“နေပါစေ ဟေ့သား၊ ကိုယ် လောလောဆယ် အိမ်မှာပဲ နားပါရစေ။ နောက်မှသွားပါမယ်။ ကဲ၊ နားပါဦးမယ် ဟေ့သား။ မင်းလည်း အပြင်မှာ အဆင်ပြေသလိုနေပါ”

ပြောပြီး သူစောင်ခြုံကာ တစ်ဖက်သို့စောင်းလိုက်တော့၊ ဝင့်ဟေ့သား နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်တာကို လေပြည် မြင်လိုက်ရသည်။ ဝင့်ဟေ့သား လေပြည်ဘက်သို့လှည့်ကာ ရှက်ရမ်းရမ်းလေသည်။

“နင်ကရော ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ထွက်လေ၊ မောင်အနားယူနေတာ မမြင်ဘူးလား။ အလကား... အုတ်ကြားမြက်တွေ၊ အရှက်မရှိဘူးကပ်နေကြတယ်။ မောင်ကလည်း ဘယ်လမ်းဘေးက ကောက်လာတယ်မသိဘူး”

လေပြည်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေပေမယ့် ခန့်ဘုန်းထွတ် ပိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အင်္ဂလိပ်တော့ အဆင်ပြေသွားသည်။

“လေပြည်... မင်း ငါ့ကိုစောင့်ပေး၊ ဟေသာထွက်ရင် တံခါး ဝိတ်လိုက်”

ဝင့်ဟေသာ ခြေဆောင်ပြီး နင်းထွက်သွားတော့၊ လေပြည်က တံခါးကိုဝိတ်လိုက်ပါသည်။

ဝင့်ဟေသာ ဆင်းလာတာ သွန်းလေပြည်ရှိရာ မီးဖိုဘက်သို့ပါ။ မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသည့်သွန်းလေပြည်နှင့် အနီးရှိ ထမင်းစားစားဖွဲ့ မှာ ငှက်တုပ်လေးထိုင်နေသည့် ချစ်ခြင်းလေပြည်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး ခါးထောက်လိုက်သည်။

ပြီး... အပြစ်ရှာသည့်အသံ၊ အပြစ်ရှာသည့်မျက်လုံးများနှင့်၊ ရုပ်ကလေးက ချောပေမယ့် စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျသည့်ဝင့်ဟေသာ ကို သွန်းလေပြည် တည်ငြိမ်စွာပင် ပြန်ကြည့်မိသည်။

ဘဝက မထူးတော့၊ သူများနင်းတိုင်း ကျုံ့ပေးရသည့် ထိကရုန်း ပင်လေးလည်း ဆူးနှင့်ပါ။

“ကျက်သရေမရှိလိုက်တာ၊ မောင်ကလည်း ဒီမျက်ကန်းလေး များ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားရသေး”

“ရှင်ဘာစကားပြောတာလဲ၊ လူသားချင်းစာနာထောက်ထားပါ။ ဘယ်သူကရော မျက်မမြင်ဖြစ်ချင်မှာလဲ။ ဘဝကဝဋ်ကြွေးကြောင့်သာ ဖြစ်နေတာပါ”

“ဒါတွေလာပြောမနေနဲ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်နေရာကိုယ်သိရတယ်။

အဘာ အရှုံး အရှုံးနဲ့ အိမ်ဦးတက် ချေးပါနေလိုက်ကြတာ။ မောင်ကလည်း ဆယ်ပေးရုံနဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်တင်လာလိုက်တာ။ သားတွေ ရှုပ်ကုန်မှာတော့မသိဘူး။ တော်ကြာ ဟိုပစ္စည်းပျောက် ဒီပစ္စည်းပျောက်ဖြစ်လာဦးမယ်”

“ရှင်စကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပါ၊ ကျွန်မတို့က မိကောင်းမခင် သားသမီးတွေ။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မပစ်မှားတတ်ဘူး”

“ဒါတော့ လွယ်ရင် သူကြွယ်တောင် ခိုးတတ်တာပဲ။ ဒါထက် အစမ်းပါဦး... နင်က ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေတာလဲ။ အိမ်မှာဆို အိမ်ကအလုပ်သမားတွေ ငါ့ကိုဘာမှပြန်မပြောကြဘူး”

ဝင့်ဟေသာမှာ သူဌေးသမီးမို့ ဝတ်စားဆင်ပြင်ထားပုံက တောက်တောက်ပပ။ စိန်တွေဘာတွေတောင် ဝတ်လို့၊ သွန်းလေပြည်ကတော့ အမန်အဝတ်အစားမျှနှင့် ရွှေဆိုလို့ နားကပ်ပဲရှိသည်။ သို့သော် ဇာတိ ည ဂုဏ်မာနကတော့ အပြည့်။

“ကျွန်မက... ရှင်အိမ်က အလုပ်သမားမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ။ ပြီးတော့ ရှင်ပြောနေတာ ဘာမှလိုက်နာစရာမရှိဘူး။ ကျွန်မတို့ကို မနာလိုဝန်တုံဖြစ်ပြီး ဘာလိုင်းကြီးလာဖို့နေတာပဲ”

“အောင်မာ၊ ငါက မောင့်ရဲ့ချစ်သူ၊ တစ်ချိန်မှာ ဒီအိမ်ရှင်မဖြစ် ဘယ်သူ့”

“အဲဒီတော့မှ တစ်မျိုးပေါ့၊ ကျွန်မတို့ကလည်း အဲဒီလောက်ဆို အမဲနေတော့ပါဘူး”

“အဲဒီကျမှ အိမ်ထဲက ကုတ်ဆွဲပြီး နှင်ထုတ်လိုက်မယ်။ ခုတော့ လိုက်ဦးပေါ့”

သွန်းလေပြည် သူ့ကိုလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်နေလိုက်ပေမယ့် မရ။ ဝင့်ဟေသာ ကလေးအနားသို့သွားပြီး ကလေး ဆော့နေသည့် အရပ်ကလေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲလုလိုက်လို့ပါပင်။ ကလေး ခမျှာ မျက်မမြင်လေးမို့ သူ့အရပ်ကို ဘယ်သူယူသွားမှန်းမသိရှာ။

ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ငိုမဲ့မဲ့လေးနှင့် ရော်ရမ်းမှန်းမျှော်ကြည့်နေတဲ့ လေးမှာ ရင်နှင့်စဖွယ်။ သွန်းလေပြည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရှင်မှာ လူစိတ်မရှိဘူးလား။ ဒုက္ခိတကလေး တစ်ယောက်ကိုတောင် အနိုင်ကျင့်ချင်နေရအောင် ရှင်စိတ်က ဆာနေ တယ်ပေါ့”

“ဒါ ကစားတဲ့နေရာမဟုတ်ဘူး၊ ထမင်းစားခန်းထဲ လာကစား နေတာ။ ငါအမြင်မတော်လို့”

“ကလေးက ခုန်ပေါက်ကစားနေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ သူ့အစ်မ အလုပ်လုပ်နေတဲ့အနားမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး အရပ်နဲ့ကစားနေတာ ရှင်ကိုဘာအနှောင့်အယှက်တွေ ပေးနေလို့လဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒုက္ခိတတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာ ရှိနေတာ၊ အခန်းထဲမှာ ရှိနေတာ ငါရွံ့တယ်... မမြင်ချင်ဘူး”

“ဪ... ရှင်ဟာ တော်တော်ကို လူမဆန်တာပဲနော်။ တော် တော်လူစိတ်ကင်းမဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်မတို့ကိုမနေနိုင်အောင် အမျိုးမျိုးနှောင့်ယှက်နေတာပဲ”

“သိရင်လည်း ဆင်းသွားကြပေါ့အေ၊ ပြောနေရတော့ ငါက မကောင်းဖြစ်တယ်။ မောင့်အိမ်ဟာ ငါ့အိမ်ပဲ။ ငါ့အိမ်မှာ ကျက်သရေမဲ့ တဲ့လူတွေ မနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

သွန်းလေပြည် ဘာပြောရမှန်းကိုမသိတော့။ ပြဿနာက မထင် သည့်အပေါက်မှထင်လာချေပြီ။ ကိုယ့်ကိုပုတ်ခတ်စော်ကားတာထက် မျက် မမြင်ဒုက္ခိတလေးဖြစ်သည့် မောင်ငယ်လေးကို ပုတ်ခတ်ထိပါးလာတာကို သူမ ပိုပြီးခံစားရသည်။

ညီမလေးကတော့ ဒါတွေသိမှာမဟုတ်။ တော်တော်ကို ဒုက္ခပေး သည့် ဝင့်ဟေသာ၏ဒဏ်ကို ခံနေရစဉ်၊ အိမ်ထဲသို့ မြတ်သီရိ ဝင်ရောက် လာလေ၏။ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြမှာလား။ သွန်း... ကျွန်တစ် ကောင်ခတ်တဲ့ကြားမှ မြေစာပင်ဖြစ်ရမှာလား။ သူမကတော့ ကြည့်နေရုံ။

“ဆူဆူညံညံနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ အိမ်ပေါ်မှာလူမမာ ကဖြင့် နေလားညလားဖြစ်နေတာ။ ကျက်သရေကိုမရှိဘူး။ ခုသေမလား တော်ကြာသေမလား မသိရတဲ့ချစ်သူကို လာပြီးလက်ထပ်ဖို့ မြို့ဆွယ်တဲ့ သူက တစ်မျိုး၊ ဪ... လောဘ လောဘ၊ အရှက်ကိုတက်တက်စင် စေတာ လောဘပါလားနော်”

မြတ်သီရိက ခါးကိုထောက်၊ မျက်နှာမော့ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ ကဲ့ရဲ့လျှင် ဝင့်ဟေသာကလည်း မခံ။

“ချစ်သူပေမယ့် ငါတို့က အတူနေချစ်သူတွေ။ လက်မထပ်ရ သေးတာပဲရှိတယ်။ လင်မယားက လင်မယားပဲ။ ဒီတော့ သူနေမဝေ ဘင်း လို့ လက်မထပ်နိုင်သေးလည်း လူသိရှင်ကြား၊ ပုဆိုးတန်းကင် အကြင် လင်မယားဖြစ်ကြောင်း တစ်တိုင်းပြည်လုံးသိအောင် ကြေငြာရမှာပဲ”

“ဟား... အရှက်ကတော့ ကမ်းကိုကုန်နေပါလား။ လေးလေး တော့ သေမှာတောင် ကောင်းကောင်းသေရမှာမဟုတ်ဘူး။ မုဆိုးမဖြစ် ချင်တဲ့သူက အဆင်သင့်”

“နေစမ်းပါဦး... နင်ကရော ကိုယ့်ဦးလေးကို ဘာဖြစ်လို့ သေမယ်ချည်း ပြောနေရတာလဲ။ မောင့်အနေအထားက ဒီလောက်လည်း မဆိုးပါဘူး။ ဘာလဲ... နင်တို့ကိုယ်တိုင် သတ်ကြမလို့လား။”

ရန်သူက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပေါက်ကွဲလာလေလျှင် သွန်းလေပြည် ကိုယ့်မောင်လေးကို အနားသို့သွားခေါ်ထားရသည်။ တော်ကြာ ပန်းကန်ပြားပျံ့တွေ၊ ယောင်းမပျံ့တွေ လာတော့မည်လေ။ လောဘသားတွေဖို့ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိကြတော့ပြီ။

“ဟင်! နင်သာ လေးလေးကိုသတ်မှာ”

“ဘာလို့သတ်ရမှာလဲ၊ နင်တို့သားအမိသာ ဆင်ကြဲကြဲနေကြတာ။ နင်တို့မှာ ကြွေးတွေ လည်ပင်းရောက်နေတာ ငါမသိဘူးမှတ်လို့လား။ အဆံမရှိတဲ့ခရမတွေရဲ့”

“အောင်မာ... ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! ပြောရဲလိုက်တာ။ ငါ့ဒက်ဒီက ဆရာဝန်ကြီးဟဲ့။ လက်ဖျားငွေသီးနေတာ”

“ဘယ်လောက်သီးသီး... အသုံးအစွဲကြီးတာလည်း ထည့်ပြောဦးလေ”

“နင် ငါတို့အကြောင်း ဘာမှဝေဖန်စရာမလိုဘူး။ အရှက်မရှိမိန်းမတန်မဲ့ အတင်းတက်လာတဲ့မိန်းမရဲ့။ နင့်မှာ အရှက်ဆိုလို့ နှမ်းစေ့လောက်တောင် မရှိဘူးဆိုတာ ခုမှသိတယ်။ ခုမှမြင်ဖူးတော့တယ်”

“ဟင်... ဟင်... ကြည့်စမ်း! ငါ့ကို မတရားပြောနေလိုက်တာ။ ကဲဟယ်... ကဲဟယ်”

ဝင့်ဟေသာ စားပွဲပေါ်ရှိပန်းကန်များနှင့် မြတ်သီရိကိုကောက်ပေါက်နေလျှင် သူ့ထက်ဗလကောင်းသည့်မြတ်သီရိက ပြေးလာပြီး ကုတ်

စွဲ ထုရှိက်နေတော့သည်။ သွန်းလေပြည် ဘယ်သူ့ကိုမှဝင်မဆွဲပါ။ မောင်လေးကိုချီထားရင်း အပြူးသားကြည့်နေလိုက်သည်။

မီးဖိုထဲမှအသံများကြောင့် လေပြည်နှင့် ခန့်ဘုန်းထွတ်တို့ အပေါ်ထပ်မှအောက်သို့ ဆင်းလာကြသလို ဒေါ်မြတ်သီထွတ်လည်း ဒီဘက်အိမ်သို့ ပြေးလာ၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဆူညံနေတာပဲ”

မြတ်သီရိမှာ ပန်းကန်မှန်ပြီး နဖူးကွဲသလို၊ ဝင့်ဟေသာမှာလည်း မြတ်သီရိ ကုတ်ဆွဲထားသဖြင့် မျက်နှာမှာ လက်သည်းရာတွေနှင့်။

“အမယ်လေး! ငါ့သမီးလေးနဖူးမှာ သွေးတွေ”

“သူ့ကိုလည်း သမီးပြန်ပြီး ကုတ်ဆွဲထားပါတယ် မာမိရဲ့”

“ဝင့်ဟေသာ... နင်တရားလွန်နေပြီ၊ ငါ့မောင်က လူမမာဟဲ့။ နင်ကို ဘယ်လိုမှရင်ခုန်နိုင်တဲ့အနေအထားမရှိဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး နင်ပြန်လိုက်ပါ။ ငါ သူ့အစ်မ... သူ့အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ပြောချလျှင် ဝင့်ဟေသာက ခန့်ဘုန်းထွတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စစ်ကူတောင်းသည့်အကြည့်မျိုး။ သို့သော် သူ့အစ်မပြောသလိုပဲ သူ့အသွင်က ဖြူဖျော့ ပိန်မြောင်းနေပြီး ခုသေတော့မလား ထင်ရသည်ပုံ။

သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင်လို သွေးခဏခဏသွင်းပေးနေရသူ။ သူမက အရှက်မရှိ အတင်းကပ်နေ၊ လက်ထပ်ချင်နေပေမယ့် အခြေအနေက ဘယ်လိုမှဖြစ်လာနိုင်စရာမရှိ။

ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ကမှ သူမကိုရင်မခုန်နိုင်တော့တာ။ ယခု

၁၀၈

လည်း သူမဘက်မှပါမည့်အနေအထားမျိုးမရှိ။ ပြီးတော့ အတူနေချစ်သူ ဆိုတာလည်း သူမ တမင်တကာစွပ်စွဲထားတာပါ။ တစ်ခါမှလည်း အတူ မနေခဲ့စဖူး။ သို့သော် ဝင့်ဟေသာ လွယ်လွယ်နှင့်တော့ အရှုံးမပေးချင်။

“မောင်...ဟေသာကို မတရားဖိနှိပ်ပြီး ဖွဲနေကြတာ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတော့မှာလားဟင်။ ဟေသာကို မကာကွယ်တော့ဘူးလားဟင်”

မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနှင့် သူမ ခန့်ဘုန်းထွတ်အနား ပြေးကပ် သွားပြီး အသနားခံလိုက်သည်။ ခန့်ဘုန်းထွတ် ညင်သာစွာခေါင်းခါလိုက် ပြီး မောဟိုက်သည့်အသံနှင့်...

“ဟေသာရယ်...ဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်အရိုးတောင် ကိုယ်မသယ် နိုင်တဲ့အဖြစ်၊ သေခါနီးရှိကွာယူသလို တဏှာတွေ ကိလေသာစိတ်တွေ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်ထွန်းနိုင်မှာလဲ။ ကိုယ်ကျန်းမာလာရင်တော့ မသိဘူး။ ခုချိန်မှာတော့ နားအေးပါးအေးပဲ နေချင်ပါတယ်။ ဆေးကုချင်ပါတယ်။ ဟေသာ ပြန်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ခန့်ဘုန်းထွတ်စကားကြောင့် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်နှင့်မြတ်သီရိတို့ လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်ကြလျှင်၊ ဝင့်ဟေသာ ခေါင်းမောပြီး အနိုင်စကား ပြောလိုက်သေးသည်။

“ကောင်းပါပြီ မောင်၊ ဟေသာက မောင့်အနားမှာ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းပြီး နေပေးချင်ပေမယ့် ဘယ်သူမှမလိုလားကြတော့လည်း ပြန် ရုံပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မောင်ကျန်းမာလာလို့ လက်ထပ်မယ်စိတ်ကူးရင်တော့ ဟေသာကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှလက်မကပ်ရဘူး။ သူများနဲ့လက်ထပ်မယ် ဆိုရင်လည်း ဟေသာလိုက်ပြီး ကန့်ကွက်မယ်၊ ဟေသာအကြောင်းကို ပြလိုက်မယ်။ ဟေသာတို့က အချစ်ကြီးသလောက် အမျက်ကြီးတယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆိုတာ မောင်မြမြမှတ်ထားလိုက်ပါ...ဒါပဲ”

ဝင့်ဟေသာ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့၊ မြတ်သီရိ နောက်မှလှောင်လိုက်သေး၏။

“ဟား...ဟား...ဟား...အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲ၊ အဲဒါ ပေါ့...သင်္ကြန်အမြောက်ဆိုတာ အဆံ့မပါဘူး၊ အသံပဲကျယ်တယ်”

ဝင့်ဟေသာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် သူ့သေတ္တာသူဆွဲကာ အိမ်ပေါ် မှဆင်းသွားလျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ် သူ့အစ်မကိုကျေးဇူးမတင်စဖူး တင်သွား မိသည်အထိ။ သို့သော် သူတို့ကိုလည်း ကြောက်ရပါသည်။ ဘာတွေ ဆင်ကြ ကြဦးမည်မသိ။

တွေ့နေတုန်း သူ့အနားမှာ ဒေါ်မြတ်သီထွတ် လာထိုင်ပြီးလျှင် အချို့သာဆုံးအပြုံးများနှင့်...

“မောင်လေး...မင်းရဲ့ကျန်းမာရေးအတွက် ပင်လယ်လေရှူရ မယ်ဆိုလို့ မမတို့ စက်စဲကိုသွားကြမယ်။ မမတို့သားအမိပါလိုက်မယ်”

“စက်စဲက ဝေးပါတယ်မာမိရယ်၊ ချောင်းသာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဘန်ဂလိုတစ်လုံးလောက်ငှားပြီး တစ်ပတ်လောက်နားလိုက်ရင် တော် တော်ဟုတ်သွားမှာ။ အဲ...စရိတ်ကတော့ လေးလေးပဲထုတ်ရမှာ။ မာမိ မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

“ဟာ...သမီးကလည်း ဒါတွေပြောနေစရာလား၊ မောင်လေး က သူဌေးပဲ။ ဘဏ်အပ်ငွေတင် သိန်းထောင်ချီပြီးရှိတာ။ ဘဏ်တိုးနဲ့ တင် စားမကုန်ဘူး။ ခါတိုင်းလည်း သူ့အစ်မကို ငွေလိုတိုင်း ထုတ်ပေး နေတာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါဆို တောင်းလေ မာမိရဲ့၊ အိမ်မှာ ငွေပြတ်နေတာ ကြာပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သမီးလည်း မုန့်ဖိုးပေးဦးနော်။ မာမိတောင်းလိုက်ရင် တစ်ခါမှအဆင်ပြေ
တယ်မရှိဘူး။ ဒက်ဒီကလည်း သူရတာနဲ့ သူသုံးတာ ကုန်တာပဲ”

သားအမိနှစ်ယောက် ခန့်ဘုန်းထွတ်ထံ ငွေတောင်းဖို့ ဖျက်နှာ
ချိုသွေးနေကြလျှင် ဒီတစ်ခါတော့ ခန့်ဘုန်းထွတ် သဘောကျသွားသည်။

“ကျွန်တော် ချက်ရေးပေးလိုက်မယ်၊ လောလောဆယ် ဆယ်
သိန်းယူထားပေါ့”

“နှစ်ဆယ်တော့ လုပ်ပါ မောင်လေးရယ်၊ မမမှာ ငွေအရမ်းလို
နေလို့ပါ”

“ပြီးရောဗျာ၊ လေပြည်... ချက်စာအုပ်သွားယူချည်”

လေပြည် အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားကာ ချက်စာအုပ်သွားယူပေး
လိုက်ရသည်။ ခန့်ဘုန်းထွတ် ချက်လက်မှတ်မှာ သိန်းနှစ်ဆယ် ရေးပေး
လိုက်၏။ သားအမိနှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်သွားကြပြီး ကားနှစ်
ငွေထုတ်ရအောင် ထွက်သွားသည်နှင့် ခန့်ဘုန်းထွတ် အသက်ဝင်လာပြီး

“လေပြည် မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ ငါတို့ ဒီအိမ်ကနေ ဝေးရာကိုပြေး
ကြရအောင်၊ မင်းပြောတဲ့ရွာသစ်ကုန်းကို သွားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ အစ်ကိုရော အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ဒီကနေလွတ်ရင် ပြီးရော
ကွာ”

အစကတည်းက ထုပ်ပိုး သိမ်းဆည်းထားပြီးမို့ အထုပ်အပိုးတွေ
တင်ကာ လျှပ်တစ်ပြက်ပင် သူတို့လစ်ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း (၁၆)

စိတ်ဆောင်နေသဖြင့် ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းထွက်လာခဲ့ပေ
မယ့် ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်ကျော်သည်နှင့် ခန့်ဘုန်းထွတ် မူးလာ မောလာ
ခဲ့ပေပြီ။ လှည်းကူးရောက်တော့ သူဘယ်လိုမှမဟန်နိုင်တော့။ လေပြည်
စိုးရိမ်တကြီးနှင့် သူ့ကိုချွေးတွေသုတ်ပေးရင်း...

“အစ်ကို မမောင်းနိုင်တော့ဘူး။ ကားကို လမ်းဘေးစားသောက်
ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ရပ်ထားလိုက်ကြမယ်”

“ပြီးတော့ ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ၊ ငါတို့မှာလည်း ပစ္စည်းတွေ
ငွေတွေ မိန်းကလေးတွေနဲ့”

လျှပ်တစ်ပြက် ထွက်လာခဲ့ကြတာမို့ ဘယ်လိုမှမစိစဉ်နိုင်ခဲ့ကြ
တာလည်း အမှန်။ လေပြည် အစ်ကိုကို စိတ်မပင်ပန်းစေလိုပါ။ လူမမာ
ကို စိတ်ချမ်းသာစေလိုပါသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီ
သာသာ။

“ရတယ် အစ်ကို၊ လေပြည် ဦးကြီးဆီဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီ

လှမ်းတောင်းမယ်။ ရွာမှာ ကားတွေဝပ်ရှော့တွေလည်းရှိတော့ ကားမောင်း တတ်တဲ့တစ်ယောက်လောက် လွှတ်ပေးလိုက်ပါဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေ က စားသောက်ဆိုင်လေးမှာပဲ နားရင်း စောင့်ကြမယ်နော်”

“အေးပေါ့၊ ဒီလိုပဲလုပ်ရမှာပေါ့”

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့နော် အစ်ကို၊ မြို့ပြင်ဘက်ဆိုတော့ လေကောင်း လေသန့်ရပြီး ရှုခင်းလေးတွေ စိမ်းစိုနေတာကြည့်ပါဦး။ အစားအသောက် လည်းကောင်းမယ်ထင်တယ်။ အေးဆေးပေါ့၊ အစ်ကိုရား၊ အပန်းဖြေခဏ ခဲ့အစပေါ့ဗျာ”

လေပြည် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြော နေပေမယ့် ခန့်ဘုန်းထွတ်စိတ်ထဲ ထင်နေရပါသည်။ မမတို့အိမ်မှာက အလုပ်သမားတွေ ကျန်ခဲ့တာမို့ သူတို့ထွက်လာတာကိုမြင်ပြီး သတင်း များ လှမ်းပေးမလား။ လိုက်လာပြီး နှောင့်ယှက်ကြမလား။ မြင်ချင်မှ မြင်ကြမှာပါ။

သူဟာ လူမမာမို့ ဒီခရီးမှာ ဦးမဆောင်နိုင်။ လေပြည် ဦးဆောင် တာကိုပဲ လိုက်နာရတော့မည့်ဘဝ။ လေပြည် ဦးကြီးဆီဖုန်းဆက်တာကို နားထောင်နေရသည့်အဖြစ်။ နောက် သူတို့ကား စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ ရပ်လိုက်တော့ ကားရှေ့မှသူ့ကို လေပြည်က တွဲခေါ်ပြီး ကားနောက်မှ မောင်နှမကတော့ လက်တွဲကာ ဆင်းလာကြသည်။

ဆိုင်က ကားလမ်းဘေးကဆိုင်ပေမယ့် အတော်လေး သပ်ရပ် သည်။ စားပွဲဆယ်လုံးလောက် ခင်းကျင်းထားသည်မို့ ဆိုင်က မသေးလှ။ စားပွဲတွေမှာလည်း လူတွေရှိပါ၏။

သူတို့လေးယောက် စားပွဲတစ်လုံးမှာ နေရာယူလိုက်ကြလျှင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

စားပွဲထိုးလေး အနားသို့ကပ်လာ၏။

“ဘာမှာမလဲ အစ်ကို၊ ကြက်သား ဝက်သား ဝက်ကလီစာ ငါးရဲ့အူ ငါးဖယ်ငါးဆုပ် ငါးဘတ်မွှေ ပုစွန်ထုပ်... ”

“ဟိုး... ရပြီ... ရပြီ၊ ကြက်သားနဲ့တစ်ပွဲ၊ ပုစွန်ထုပ်နဲ့တစ်ပွဲ၊ ငါးဖယ်ဆုပ်တစ်ပွဲပေးပါ”

လေပြည်အသံကို နားထောင်နေသည့် ခန့်ဘုန်းထွတ်က...

“သုံးယောက်ထဲပါလား၊ ကလေးအတွက်ရော”

“ကလေးက လေပြည်ကိုပဲမှာပါ၊ သူက နည်းနည်းပဲစားတာ။

အစ်ကိုအတွက် ပုစွန်ထုပ်ပေါ့”

“ဝအောင်စားကြပါ၊ ကိုယ်တတ်နိုင်ပါတယ်။ ဘယ်... အားနာ ရာမရှိတာ၊ ဟင်းလည်း ထပ်မှာလေ၊ တယ်ခက်တဲ့ကလေးတွေပဲ။ ညီ ဆေး... ဝက်ကလီစာနဲ့ ငါးရဲ့အူ ထပ်ချပေးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

စားပွဲလေးတွေက ခပ်သေးသေးမို့ ဟင်းခွက်တွေ မကားတော့ မပြန် သွန်းလေပြည်နှင့်မောင်လေးက ဘေးနားစားပွဲသို့ ရွှေ့သွားသည်။

“အစ်ကိုနဲ့လေပြည်က အဲဒီမှာစား၊ အရံဟင်းတွေလည်း အများ ခြီးပေးတယ်နော်၊ ဒီဆိုင်က စေတနာတော်တော်ကောင်းတာပဲ”

အရံဟင်းအဖြစ် မျှစ်ကြော်၊ ကင်ပွန်းချဉ်ရည်ဟင်း၊ ငံပြာရည် ကြော်နှင့် တို့စရာတွေ ပေးသေး၏။ သွန်းလေပြည်တို့ဘက်သို့လည်း ခန့်ဘုန်းထွတ် ဟင်းတွေချပေးစေသည်။

သူတို့စားပွဲမှာလည်း ဟင်းတွေအပြည့်။ ဟင်းလေးမျိုးနှင့် အရံ ဆင်းတွေ။ လေပြည်ကတော့ ဆာနေသူပီပီ ထမင်းကို ခေါင်းမဖော်တမ်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

အားပါးတရစားတော့သည်။ သူ လေးငါးလုပ်ပြီးမှ အစ်ကိုကို မော့ကြည့်
ဖြစ်သည်။ သူက ဇွန်းခက်ရင်းကိုပင်မကိုင်။ လက်တွေ ဘေးမှာချလို့၊
“ဟင်! အစ်ကို၊ ဘာဖြစ်လို့ မစားတာလဲ။ ဟင်းတွေကောင်း
ပါတယ်”

“စားပါကွာ၊ မင်းစားတာကြည့်ပြီး ငါတောင် အားကျတယ်”

“အစ်ကိုလည်းစားလေ”

ကိုယ့်ဗိုက်နည်းနည်းပြည့်သွားပြီမို့ လေပြည် အခြေအနေကို
စဉ်းစားလိုက်သည်။ အစ်ကိုဟာ လူမမာမို့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသည်
အခါ ဘေးမှခွံကျွေးရပါသည်။ ဒါဆို သူကားမောင်းခဲ့ရတာနှင့် အားကုန်
သွားပြီဖြစ်ရမည်။

“ဒါဆို အစ်ကိုကို ကျွန်တော် ခွံပေးမယ်၊ အစ်ကိုလက်တွေ
ညောင်းနေပြီမဟုတ်လား”

“နေပါစေတော့ကွာ၊ ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေခွံ”

“ဟာ... အစ်ကို၊ သူတို့အမြင်မှာ ကျွန်တော်လည်း ယောက်ျား
လေ။ ယောက်ျားအချင်းချင်း ထမင်းခွံပေးတာ ရှက်စရာမဟုတ်တာဘဲ
ပြီးတော့ အစ်ကိုပုံစံကလည်း လူမမာပုံပေါက်နေတာပဲ”

“အေးကွာ... ဒါဆိုလည်း”

“အားနာစရာမဟုတ်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ကဲ၊ ကျွန်တော် ခွံပြီ
နော်”

“အေးပါ၊ မင်းလည်း စား၊ တစ်လှည့်စီပေါ့”

“ရတယ်၊ ကျွန်တော်က လေးငါးလုပ် စားပြီးပြီ”

သူ အစ်ကိုကို စိတ်ရှည်ကြင်နာစွာပင် စေတနာပါပါနှင့် ထမင်း

ခွံကျွေးခဲ့သည်။ အစ်ကိုစားပြီးမှ သူစားသည်။

ဆိုင်ထဲမှာ သူတို့ရှိနေကြစဉ် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ရဲ့တပည့် ကျွဲကြီး
ရဲ့ကား ဖြတ်မောင်းသွားတာမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူတို့ ဘုရားတနေကြရ
သည်။ ဆိုင်ထဲမှာရှိနေမည်မထင်သဖြင့် လမ်းတစ်လျှောက် မောင်းလိုက်
သွားသည့်ကားဟာ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ရဲ့ကားမှန်း သိပါသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ တို့ကိုမမြင်သွားလို့၊ သူက ဘေးဘေးဘီဘီ
ကြည့်ဘဲ လမ်းကြည့်သွားပေလို့”

“လေပြည်တို့ ဦးကြီးလွတ်လိုက်မယ့်ကားဒေရိုင်ဘာကို ဒီဆိုင်က
ထိုင်စောင့်ကြရအောင်”

သူတို့အဖွဲ့ ဆိုင်ထဲမှာပင် ထိုင်စောင့်နေကြရသည်။ နှစ်နာရီ
လာက်ကြာမှ ဦးကြီးလွတ်လိုက်သည့်ကားဒေရိုင်ဘာ ရောက်လာခဲ့သည်။
သူတို့က ဖုန်းနှင့်အဆက်အသွယ်လုပ်ထားသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်သို့
ဆန်းခနဲရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့လည်း ကားနှင့်လာခြင်းပါပေ။ ကားကတော့ အကောင်း
အကြီးမဟုတ်။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်
တွေ။ တောသားလေးတွေဆိုပေမယ့် အင်တာနက်ခေတ်၊ သတင်းခေတ်
က ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသူတွေပီပီ အဆင်က မြို့ဆင်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်
အိတ်ရှပ်နှင့်။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဗလဖြောင့်ဖြောင့်တွေ။ ဂျာကင်တွေဘာတွေဝတ်
နဲ့ အပေါ်က တောဆောင်းဦးထုပ်သာ ဆောင်းလိုက်မယ်ဆို ကမ်းထရီး
တိုင်။ လာတဲ့နှစ်ယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်က ပြေပြစ်သည့်ဟိုဘက်
ညွှန်သည့်အဆင့်။ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် ကောင်ချောလေးက ကား

ပေါ်မှဆင်းလာပြီး သူတို့အဖွဲ့ထံ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဦးကြီးလွတ်လိုက်တာပါခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဇွဲသန့်နောင်ပါ။ ကျွန်တော် အစ်ကိုကားကိုမောင်းပေးမှာပါ”

“အေးကွာ... ကျေးဇူးပါပဲ”

“ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ကားပါတော့၊ အစ်ကိုတို့မျှပြီး စီးချင်လည်းရပါတယ်”

ခန့်ဘုန်းထွတ် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ကျွဲကြီးတို့သတ်မထားမိအောင် ကားပြောင်းစီးရလျှင် ကောင်းမည်ထင်သည်။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ ညီလေး၊ ညီလေးကားထဲမှာ အစ်ကိုနဲ့လေမြည်စီးမယ်။ အစ်ကိုကားမှာ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက် စီးမယ်... ဖြစ်လား”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ အစ်ကို၊ ကဲ... သွားကြစို့”

အစ်အစဉ်အတိုင်း ကားနှစ်စီးထွက်ကြတော့၊ ဒီရိုင်ဘာတွေနယ်ခံတွေပီပီ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး အဝေးကြီး၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွဲကြီးခြေရာဖျောက်နိုင်ခဲ့တာဖြစ်မည်။

အခန်း (၁၇)

စိမ်းညိုနေသော တောတန်းနှင့် ရွာလမ်းဖွေးဖွေး၊ ရွာဦးမှ စေတီတို့ကိုမြင်လိုက်ရကတည်းက ခန့်ဘုန်းထွတ်စိတ်တွေ လန်းဆန်းသွား၏။

မောင်မောင်ညွန့်၏သီချင်း ရပ်ကြီးသူထဲက ရွာကလေး။ ‘ထုံးဖြူဖြူတမာတန်း ရွာလမ်းဖွေးဖွေးက ကြုံမယ်’ဆိုတာ။ ကြည့်လေရာရာ မျက်စိထဲ စိမ်းမြဲလို့၊ ဆောင်းတွင်းမို့ ရိတ်သိမ်းပြီးစ လယ်ကွင်းတွေမှာလည်း သီးထပ်ပင်တွေနှင့် စိမ်းစိမ်းစိုစို။

“ညီလေးတို့ရွာတော့ သဘောကျသွားပြီကွာ၊ တစ်ရွာလုံး ရေဆေးထားတဲ့အတိုင်း ရှင်းသန့်နေတာပဲ”

“တောရိပ်တောင်ရိပ်ထဲကရွာဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ အစ်ကိုရာ။ အစ်ကို ပျော်သွားမှာပါ”

“အစ်ကိုက အနားလာယူတာဆိုတော့ အိမ်ရှင်တွေ ဝန်မပိရအောင် အိမ်လွတ်တစ်လုံးလောက် လိုချင်တယ် ညီ... ဖြစ်လား။ ရွာထဲမှာမဟုတ်ဘဲ ရွာစွန်မှာဆို ပိုကြိုက်တယ်။ နားအေးပါးအေးပေါ့”

“အိမ်လွတ်ကတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာပဲ တစ်အိမ် ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်မတွေ မြို့ပြောင်းလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့အိမ်လေးရှိတယ်။ ဦးကြီးတို့မှာလည်း တစ်အိမ်ရှိတယ်”

“အေး... အဆင်ပြေတဲ့အိမ်မှာ အစ်ကိုတို့အဖွဲ့နေမယ်။ အစ်ကို က ပျော်ရင် တစ်လနှစ်လနေမှာ”

“ဟား... စိတ်ချ။ အစ်ကိုပျော်သွားစေရမယ်။ ရွာမှာ ထန်းရည် လည်းပေါတယ်။ အပျိုချောတွေလည်းပေါတယ်။ အစားအသောက်လည်း ပေါမှပေါ။ အစ်ကိုနေကောင်းရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ တောထဲလိုက်လို့ လည်းရသေးတယ်။ ယုန်လေးဖွတ်လေးလောက်တော့ အချိန်မရွေးပစ် လို့ရတယ်”

“မင်းပြောတာနဲ့ ငါပျော်တောင်လာပြီ”

“တကယ်ပြောတာ အစ်ကို၊ ဒါထက် ဦးကြီးတို့ ကျွန်တော်တို့ က ဧည့်သည်မျှော်နေကြတဲ့တောသားတွေပါ အစ်ကိုရ။ ဘာဖြစ်လို့ အိမ် ခွဲနေရမှာလဲ။ ဦးကြီးတို့အိမ်ဆိုလည်း အကျယ်ကြီး။ ကျွန်တော့်အိမ်က လည်း သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်ကြီး။ အစ်ကိုတို့အဖွဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ နေကြပါ။ အိမ်ခွဲနေတော့ တာဝန်ပိုတာပေါ့။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေး အေးဆေးဆေးနေရအောင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ပဲနေပါ”

“ငါက အားနာတတ်လို့ပါကွာ၊ အားနာတာနဲ့ ထမင်းကိုစားလို့ ဝင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒီလိုလား... ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ဘေးကပဲ ဝိုင်းဝန်း စောင့်ရှောက်ကြပါမယ်။ ဒီညီလေးက စကားနည်းလိုက်တာနော်”

ဖွဲ့သန့်နောင် လေပြည်ကိုကြည့်ပြီး ချစ်စနိုးဖြစ်နေ၏။ တော်

တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်လေး။ ကိုဦးယားမင်းသားလေး ကျနေတာပဲ။

“အေး... သူက စကားနည်းတယ်”

လေပြည် ဦးကြီးမြပေတို့ထံ ရှစ်တန်းနှစ်က ရောက်ဖူးတယ်ဆို ပေမယ့် ရုပ်ချင်းတူမယ်မထင်တော့။ ဟိုတုန်းက ပိန်ပိန်သေးသေးလေး။ ပြောင်လိမ်ရတော့မှာပဲ။ နို့မို့ အစ်ကိုကို သူ နီးနီးကပ်ကပ်ပြုစောင့်ရှောက် ပေးလို့ အမြင်မတင့်တယ်။

ဦးကြီးတို့အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ကားဝင်လာတော့ အိမ်ရှေ့မှာ ဦးကြီး တို့လင်မယား ထွက်ကြိုနေကြသည်။ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေမို့ ရင်း ရင်းနှီးနှီး။

“သွန်းလေပြည်ရယ်၊ နင်တို့မိဘတွေအကြောင်း ကြားရတာ ရင်နာလိုက်တာ။ နင်တို့မောင်နှမတွေရော အဆင်ပြေကြရဲ့လား။ အဆင် မပြေကြရင်လည်း ဒီမှာပဲနေလိုက်ကြပါလို့ ငါအတန်တန်ခေါ်ပါတယ်။ ဒါထက် အလတ်မရော မပါဘူးလား”

ဦးကြီးမိန်းမ အရိုးလှပိုက် သားသမီးမရှိသူပီပီ လေပြည်တို့ကို ချစ်ရှာပါသည်။ ယခုထိစိတ်မကုန်သေး။ သူတို့အိမ်ကလည်း သစ်သား နှစ်ထပ်အိမ်မို့ အကျယ်ကြီးပါ။ အိမ်တစ်လုံးသပ်သပ်နေမယ်ဆိုတာတောင် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိသေး။

“အလတ်မ မအားလို့ ကျန်ခဲ့တယ် အရီး”

“အလိုတော်! သူတစ်ယောက်တည်း မအားရအောင် ဘာတွေ လုပ်နေရလို့လဲ။ မောင်နှမလေး သုံးယောက်ရှိတာ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ တိုင်တိုင်ပင်ပင်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကဲပါလုဂိုရယ်၊ ဧည့်သည်တွေ အမောဖြေပါစေဦး။ တကတည်း

အိမ်ဝကဆီးပြီး ရန်တွေ့နေရသလားဟဲ့”

“ဪ... ကျုပ်က စေတနာတွေပိုသွားလို့ပါတော်။ လာကြ
လာကြ... ဟဲ့! ဇွဲနဲ့သက်နိုင်တို့ ပစ္စည်းတွေ ကျချပေးကြပါဦး။ နင်တို့က
လည်း မိသွန်းရေ... နင့်ဦးကြီးတူတွေလေ။ နှစ်ယောက်လုံး ဘွဲ့ရပြီး
သား၊ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟာ... အရီးကလည်းဗျာ၊ မြင်မြင်ချင်းကို ဆောက်နဲ့ထွင်း
နေတော့တာပဲ။ ရှေးလူကြီးတွေ အဲဒါခက်တာ”

“ဟဲ့! ငါတူမ မိသွန်းက အချောလေးလေ၊ တော်ကြာမှ ရွာထဲ
ကကောင်တွေ လာပိုးတော့မှ အူမတို့နဲ့။ ငါက ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်
ထဲ ဖိတ်မလို့ပါ”

“တော်ပါတော့ အရီးရယ်၊ ပြောလေဆိုးလေပဲဗျာ။ ဒါကြောင့်
ဟိုက ဒီမှာမတည်းချင်တာ။ သူတို့ကို အိမ်လွတ်တစ်လုံးလောက် ရှာပေး
ပါတဲ့”

“အလိုတော်... ကျုပ်တို့ တာဝန်မကျေ ဧည့်ဝတ်မကျေဖြစ်
သွားမှာပေါ့။ ခွဲပြီးမတည်းရပါဘူးနော်။ ဒီအိမ်မှာ ကြိုက်သလောက်နေပါ။
အိမ်ပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံး အပိုင်စားပေးပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီလောက်တော့
ကျွေးနိုင်ပါတယ်တော်”

အရီးလုပ်မှာ သဘောလည်းကောင်း၊ ငွေကြေးပြည့်စုံသူလည်း
ဖြစ်လေဖြင့် ဧည့်လည်း မင်လှပါသည်။ ခန့်ဘုန်းထွတ်နှင့်လေပြည်တို့ ဘာ
မှမပြောကြသေးဘဲ အိမ်ပေါ်သို့သာ တက်လာကြရပေသည်။ ကျွန်းခင်း
တွေ ပြောင်လက်နေသည့်အိမ်ကြီးမှာ အိမ်ရှင်တွေ၏စီးပွားရေးတောင်
လင်းမှုကို ပြနေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူတို့လိုင်နေကြစဉ် ဇွဲနှင့်သက်နိုင်တို့က သူတို့
ပစ္စည်းတွေကို အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပို့ပေးနေ၏။ လေပြည်တို့လည်း ကြည့်နေ
ကြရရုံ။

ဦးကြီးနှင့်အရီးမှာ တပြုံးပြုံး။ ရှေးလူကြီးတွေပီပီ သူတို့သိချင်
တာတွေကိုလည်း မေးမြန်းလို့။

“သူတို့လေးတွေကရော မိသွန်းတို့မိသားစုနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်
နေတာလဲ။ မိသွန်းဖုန်းဆက်တုန်းကတော့ သူတို့ကိုကယ်တင်ထားတဲ့သူဌေး
ကျန်းမာရေးအရ အနားယူချင်လို့ပါတဲ့။ ပြောပြီး သူကတော့ လိုက်မလာ
ဘူး”

သွန်းလေပြည် သူညီမခင်းထားသည့်အကွက်အတိုင်း ဆက်
နင်းရတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် အရီး၊ ဒီအစ်ကိုက ဒုက္ခရောက်နေတဲ့မိသွန်းတို့
မောင်နှမတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးထားသူပါ။ ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆုံးပါးသွား
ပြီး မိသွန်းတို့တွေကို လူလိမ်လူကောက်တွေက ဝိုင်းပြီး စာရင်းတွေလိမ်
ကြ ကြွေးတွေတောင်းကြနဲ့။ တိုက်ခန်းကတော့ မေမေတို့ တကယ်ပေါင်
ခဲ့တာပါ။ ကဲပါ... အဲဒါတွေ အသေးစိတ်ပြန်ပြောနေရင် အရီးတို့စိတ်
မကောင်းရုံပဲရှိမယ်။ အစ်ကိုက အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ အဲဒါတွေအား
လုံးကို ဖြေရှင်းပေးပြီး မိသွန်းတို့မောင်နှမတွေကို ကယ်ဆယ်ပေးထား
တယ်”

“မောင်မင်းကြီးသား ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေတော်၊ ဒီ
ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလိုစိတ်ကောင်းရှိတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါသေးလားတော်၊
သူလေးကရော ဘယ်သူလဲ”

လေပြည့်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး မေးနေလျှင် လေပြည့်ခမျာ မချီသွားဖြစ်လေးနှင့်။ မိသွန်းကပဲ ဒီရွာမှာ ဆရာကြီးလုပ်နေရပါ၏။

“အဲဒါကတော့ အစ်ကိုတပည့်ပါ။ အစ်ကိုက မကျန်းမာတော့ ပြုစုဖို့ခေါ်လာတဲ့ကောင်လေးပါ။ အရိုး... သူ့ကို သဘောမကျလို့လား။ သဘောမကျတာရှိရင် ပြောလေ”

လေပြည့်ပုံစံက ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကလေးနှင့်မို့ လမ်းသရဲလေးလိုလို၊ ဂျစ်ပစီ ဂျလေဗီပုံလေး။

“အို! မဟုတ်ပါဘူး။ အရိုးမှာလည်း သမီးတွေတူမတွေ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကောင်လေးက ချောချောလေး၊ လူပွေလူရှုပ်လေးမဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ။ တော်ကြာ တို့ရွာကကောင်မလေးတွေ သူ့ကြောင့် အသည်းကွဲနေပါဦးမယ်”

“ဟာ! ဒါတော့စိတ်ချ အရိုး၊ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိပြီးသားပါ။ ပြီးတော့ ဆရာကိုပြုစုဖို့ ကျွန်တော်ပါလာတာပါ။ စိတ်ချ”

“အေးပါကွယ်... ဒါဆိုလည်းပြီးရော။ ဟဲ့! အေးမေတို့ ညစာစိစဉ်လို့မပြီးသေးဘူးလား။ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ ဆာလှရောပေါ့”

အချိန်က ညနေငါးနာရီထိုးတော့မည်မို့ အရိုး လှမ်းပြီးဆော်ကြနေလျှင် မီးဖိုဆောင်ဘက်မှ ကောင်မလေးများ၏အသံ ထွက်လာကြသည်။ မချော သုံးလေးယောက်က သူတို့အဖွဲ့ကို ချောင်းကြည့်နေကြတာလေး။

“ပြီးပါတော့မယ်အရိုး၊ နည်းနည်းလေးပဲစောင့်၊ နည်းနည်းလေး”

“ကောင်မတွေ၊ ဒီဘက်ပဲ လှမ်းငမ်းနေကြတာမဟုတ်လား။ ရေခွေးကြမ်းနဲ့လက်ဖက် ထပ်ယူခဲ့ဦး။ ဟဲ့! ဇွဲတို့ သက်နိုင်တို့၊ ခုညစာ အရိုးတို့အိမ်မှာ စားသွား၊ ငါတို့ကြီးတွေလည်း ကားလိုက်ကြိုရတာ မော

လာရောပေါ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တော်။ နင်တို့တွေလည်း ဧည့်သည်တွေ ဒီမှာရှိကြတုန်း အားလုံးလိုအပ်တာ ကူညီရမယ်နော်”

“ဟာ... စိတ်ချ အရိုး၊ အဟဲ... ဒီရာသီက အလုပ်နည်းနည်းပါးသွားပြီဆိုတော့ သေသေချာချာကို ကူညီပေးလို့ရပါတယ်။ အရိုးအိမ်ကိုပြောင်းလာဆိုလည်း ပြောင်းလာပါမယ်”

“ဟဲ့ကောင်... ပြောင်းတော့မလာပါနဲ့၊ နေ့ဘက်ပဲ လိုသလိုလာပြီး စောင့်ရှောက်ပါ။ ကူညီပါ။ ဧည့်သည်တွေ အနေကျပ်ကုန်ပါဦးမယ်”

အားလုံး ရယ်မောလိုက်ကြရင်း ခန့်တုန်းထွတ်မှာလည်း သဘောမနောကောင်းပြီး ဧည့်ဝတ်ကျွန်သည့် အရိုးတို့ရွာသို့လာမိတာ မှန်သွားပြီဟု တွေးမိလိုက်သည်။

ရွာကလည်း သာယာ၊ လူတွေကလည်း စိတ်ကောင်းရှိကြသည်မို့ သူ့အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့ချင်စရာ။

အခန်း (၁၈)

“ဟဲ့! သူဌေးလေးတို့ဆရာတပည့်က အပေါ်ထပ်မှာနေ၊ နင်တို့ မောင်နှမက အရိုးတို့နဲ့ပဲ နေလေ၊ သူ့ခမျာ ကျန်းမာရေးမကောင်းရှာတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နားပါစေ။ အရိုးတို့အိမ်မှာ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး နော် သူဌေးလေး။ ဘယ်... အိမ်သပ်သပ်နေရမယ်လို့ပဲတော်။ နေ မကောင်းတဲ့လူဆိုတာ လူအများနဲ့ သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း နွေးနွေးထွေးထွေး နေရမှ အားရှိတာ။ ဒီအိမ်မှာပဲနေကြပါ။ လိုအပ်တာပြော”

အရိုးတို့အိမ်မှာ တိဗီ၊ စကိန်းနက် တပ်ဆင်ထားပြီး၊ မီးပြတ်လျှင် မီးစက်ကလည်း အသင့်၊ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်းဆိုပေမယ့် ဆွေမျိုး အင်အား နေအင်အားတောင့်သဖြင့် အခြေအရံကအပြည့်။

ပြီး... တောဓလေ့ပီပီ ဧည့်သည်ရှိသည့်အိမ်ကို လာရောက်ကု ညီကြသူတွေကလည်းအများအပြား။ ယခုပင်ကြည့်၊ မီးဖိုထဲမှာ သူတို့ကို ကျွေးမွေးပြုစုပြီး လုပ်သူကိုင်သားတွေ စားသောက်နေလိုက်ကြတာ ဆယ်

ယောက်လောက်ရှိမည်။

အရိုး ဒီဒဏ်တွေ ခံနိုင်ပါ့မလား။ ညဦးပိုင်းဖို့ အိမ်ပေါ်မှာ တိဗီ ကြည့်ရင်း လူတွေ တရုန်းရုန်း။ ခန့်ဘုန်းထွတ် လူကြီးတွေကိုခွင့်ပန်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်လာတော့ လေပြည့်ခမျာ သူ့နောက်က ထပ်ချပ်မကွာ၊ သို့သော် တောသူမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့စကားကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြား လိုက်ရပါသေး။

“အဲဒီကောင်လေးက ချောလိုက်တာနော်၊ သူဌေးကိုလည်း ဂရု စိုက်လိုက်တာ ပြာလို့။ ယောက်ျားချင်း ညားနေကြတာများလား”

“ဟာ! မယ်အိကလည်း တိုးတိုးပြောစမ်းပါ။ ဒါတော့ သူ့ဆရာ သူပြုစုပေးတာပဲ”

“ဟုတ်ပါဘူးတော်... ကောင်လေးက ချောလွန်းလို့ပါ။ မိန်း ကလေးလိုသာ ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ရင် ချောလိုက်မယ်ဖြစ်ခြင်း”

ခန့်ဘုန်းထွတ် အဒေါ်ကြီးတွေစကားကြောင့် သူ့ကိုတွဲလာသည့် လေပြည့်ကို အလန့်တကြားငုံကြည့်မိသည်။ ဘာမှလိမ်းခြယ်မထားသည့် မျက်နှာလေးက ဖွေးအူ နုထွတ်လို့။ သူ့ထံမှာ နှစ်ပတ်လောက် နားလိုက် ရပြီး သူဝယ်ပေးသည့် ဒေးခရင်မိ နိုက်ခရင်မိတွေ လိမ်းလိုက်ရလို့လား မသိ။ ပင်ကိုအသားအရေလေးတွေ ပြန်ပေါ်လာပြီး ဝင်းပနေလိုက်တာ။

နောက် မျက်လုံးလေးတွေ နှာတံလေးတွေနှင့် မျက်ခုံး မျက် တောင်လေးတွေကအစ လေပြည့်သိပ်လှနေပါလား။ ဆင်အိပ်ရာ ဆိတ် နှိုး၊ အဒေါ်ကြီးတွေပြောတာနှင့် သူ့ အယောင်ယောင်အမှားမှား။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အရိုးတို့ပြင်ဆင်ပေးထားသည့်အိပ်ရာ အိပ်ခန်းကို သူ့အလန့်တကြားကြည့်မိသည်။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်အိပ်

ဖို့ဆိုပြီး စေတနာတွေပိုထားလိုက်တာ။ မိသားစုကတင်ကြီးပေါ် အိပ်ရာ ပြင်ထားပုံက မသိလျှင် သတို့သမီးနှင့်သတို့သား အိပ်ဖို့ကျနေတာပဲ။

“လေပြည်”

“ဗျာ... အစ်ကို”

“ဆောရီးပဲကွာ၊ မင်းကိုအယောင်ဆောင်ခိုင်းထားတာတော့ မှား ပြီထင်တယ်”

“မမှားပါဘူးအစ်ကို၊ ကျွန်တော်သာ မိချွန်းဆိုရင်လည်း အစ်ကို နားကပ်လို့ ဘယ်သင့်တော်မလဲ”

“ဒါပေမဲ့ အခုဟာက”

“ပြဿနာမရှိပါဘူးဗျာ၊ အစ်ကိုက ဒီအခန်းထဲအိမ်၊ ကျွန်တော် က အပြင်ဘက်မှာ အိပ်မှာပေါ့ဗျ”

“လုံခြုံမှုဘယ်ရှိမလဲကွ၊ အပျိုလေးတစ်ယောက်အတွက် တံခါး ရှိတဲ့အခန်းမှာပဲ လုံခြုံမှာပေါ့”

“အရီးအိမ်မှာ ယောက်ျားသနာမှမရှိတာ”

“ပြောလို့ရမလား၊ လူတွေ ဒီလောက်အံ့အံ့ထနေတာ။ တကယ့် ပြဿနာပဲကွာ”

“အစ်ကိုရယ်... အနားယူဖို့လာတာ၊ ဒါတွေတွေ့မနေပါနဲ့နော်။ အရိုးကလည်း တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ ပြုစုပေးချင်နေတာဆိုတော့”

“ကဲ! ဒီညတော့ ဘာမှမတွေ့ဘဲ အိပ်ပစ်လိုက်မယ်ကွာ။ မင်း ဒီအခန်းထဲမှာ အိပ်၊ ငါ့ကို အခန်းအပြင်ဘက်မှာ နေရာပြင်ပေး”

လေပြည် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကိုဆေးတိုက်ရင်း စဉ်းစားရ၏။ အခန်း က အကျယ်ကြီးပါ။ တံခါးတွေဘာတွေနှင့်။ ကုတင်ရှိသည့်ကြားမှ လွတ်

နေသည့်နေရာကလည်း အများကြီး။ ကော်ဇောတွေလည်း ခင်းထားရဲ့။

“ကျွန်တော် ဒီနားမှာ အိပ်ရာပြင်ပြီး အိပ်လိုက်မယ် အစ်ကို။ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါဗျာ။ လူမမာကို အပြင်ဘက် လေ တိုက်ကြီးထဲ မထားပါရစေနဲ့”

“မင်း... ငါ့ကိုတော့ စိတ်ချပါ”

“ဪ... စိတ်ချပါတယ်၊ အစ်ကိုကို ကျွန်တော် လေးစား ကြည်ညိုပါတယ်ဗျာ။ အစ်ကိုဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဒုတိယ ဘုရား သခင်ပါ”

“ဟာကွာ... ငါ့ကို ဒီလောက်ထိ တင်မထားပါနဲ့”

လေပြည်အပြောနှင့် လေးနက်သည့်အမူအရာလေးကြောင့် သူ့ ရင်တွေ လှိုင်းထန်ရလေပြီ။ သဘောရိုးနှင့် လေးစားကြည်ညိုနေသည့် ကောင်မလေးက သူ့ကို အိပ်ရန်ပြင်ဆင်ပေး၊ စောင်ခြုံပေး၊ ခြင်ထောင် ချပေးပြီး သူမအတွက်လည်း အခန်းထောင့်လေးမှာ အိပ်ရာပြင်သည်။

“အစ်ကိုကိစ္စရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းနှိုးနော်၊ အားမနာနဲ့”

ပြောပြီး ကလေးလေးလို အိပ်ရာဝင်သွားလိုက်တာ၊ အိမ်အောက် ထပ်မှာတော့ လူတွေ ရယ်မောသံတွေက တအုန်းအုန်း။

ဆေးရှိန်တွေကြောင့် သူလည်း မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေ သည်။

အခန်း (၁၃)

မနက်ခြောက်နာရီလောက်မှာ သူနှင့်လေပြည်တို့ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ရွာလမ်းတစ်လျှောက် လေကောင်းလေသန့်တွေ၊ တိုက်ခတ်လာသည့်လေပြည်နုကို ရှုရှိုက်ရင်း ကောင်မလေးက သူ့ကိုတွဲလို့၊ နှင်းမှုန်ခပ်ပါးပါးကျနေပေမယ့် သူတို့မှာ ဦးထုပ်တွေနှင့်လေ။

“ငါ့ဘာသာ လျှောက်လို့ရပါတယ်ကွာ”

“အစ်ကိုလဲကျမှာစိုးလို့ပါဗျာ၊ လမ်းက ကတ္တရာမဟုတ်ဘူးလေ၊ မြေနီလမ်း၊ ကျောက်ချောလမ်းဆိုတော့ အသားယူတယ်မထင်နဲ့နော်”

“ဟာကွာ... ဒီကောင် ပြောင်းပြန်တွေပြောနေပြန်ပြီ”

“ဪ... အစ်ကိုက သူဌေးဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို အရမ်းဖားတယ်ထင်နေမှာ စိုးလို့ပါ။ ကျွန်တော့်သဘောက အစ်ကိုကျန်းမာရေးကောင်းသွားရင် ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတွေလည်း လူလားမြောက်သွားရင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး နေကြမှာပါ။ အနည်းဆုံး ဟိုကတိုက်ခန်းလေးရောင်းပြီး ဒီရွာမှာလာပြီး အခြေချ ဇာတ်မြှုပ်နေ...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တော်... တော်စမ်း လေပြည်၊ ငါ့ကို မင်းကပြုစုတာနဲ့ မကာမီအောင် စိတ်ဒုက္ခပေးနေတာလား”

သူ့အသံတွေ တုန်ယင်နေခဲ့လျှင် သူ့လက်မောင်းကိုဖေးဖဆုပ်တိုင်ထားသည့်လေပြည် သူ့ကိုတအံ့တသြမောကြည့်လို့။

“ဆောရီးပါ အစ်ကို၊ အစ်ကိုမကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတွေကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလို့ထင်ပြီး အစ်ကိုပင်ပန်းမှာလို့ပါ”

“မင်းတို့ဟာ ငါ့ရဲ့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ချိုမြိန်တဲ့ ဒုက္ခအိုးလေးတွေပါ။ ကဲ... လမ်းဆက်လျှောက်ကြစို့၊ ဟိုးမြင်နေရတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်က ရွာဦးစေတီလေးထိ”

“ဟာ... အစ်ကိုလျှောက်နိုင်ပါ့မလား၊ ဝေးတယ်”

“နားနားနေနေပေါ့ကွာ၊ တောဘုရားလေးကို မနွေကတည်းက နှုတ်နေတာ”

“လူပြတ်တယ် အစ်ကို၊ နောက်နေ့မှ မမတို့ကိုပါခေါ်လာပြီးမှ သွားပါနော်”

“မင်းကလည်း ကြောက်စရာမရှိ ကြောက်နေ”

“ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ပြောတာပါ၊ အစ်ကို”

“ဒါဆိုလည်း ဘုရားပေါ်မတက်ရလည်း တောင်ကုန်းနားအထိ လျှောက်မယ်ကွာ”

ကလေးဆိုးကြီးလို အစ်ကိုအားတွဲပြီး လမ်းလျှောက်နေရတာ လေပြည် စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သည့် နေရောင်ခြည်အောက်မှာ၊ လေပြည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အောက်မှာ အစ်ကိုကျွန်းမာရေးတွေ အမြန်ဆုံးတိုးတက်လာပါစေ။

လမ်းလျှောက်ပြန်လာကြတော့ ရွာထဲကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် နွားနို့ဝင်သောက်ကြသည်။ နွားနို့အစစ်တွေ အလှူပယ် ရသည့်ရွာကလေးပါပဲ။ နွားနို့နှင့် ပဲပလာတာပူပူလေး စားရတာ အရသာ ရှိပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆိုင်ရှင်ကလည်း ရယ်မောနှုတ်ဆက်သလို ရောက်နှင့်နေသည့်ခွဲကလည်း အပြေးလေးလာပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“အစ်ကိုနဲ့ညီလေး လမ်းလျှောက်ပြန်လာတာလား။ ရွာဦးက စေတီပေါ်မှာ ရှုခင်းလည်းလှတယ်၊ လေလည်းတဟူးဟူးနဲ့ အရမ်းသာယာ တယ်ဗျ။ တစ်နေ့လောက် ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အစ်ကိုက လူမမာဆိုတော့ အဲဒီအထိ မလျှောက်နိုင်သေးဘူးဗျာ”

“ဟာကွာ... ညီလေးကလည်း လူမမာ လူမမာနဲ့ မပြောစမ်းပါနဲ့။ အစ်ကို အားပျက်နေပါဦးမယ်။ အစ်ကိုပုံစံက အလန်းကြီးပါ။ နည်းနည်းလောက် အားမွေးလိုက်ရင် အိုကေသွားမှာပါ။ ဒီရွာမှာ နွားမွေးတော့ နွားနို့ပေါတယ်၊ ကြက်ခြံတွေရှိတော့ ကြက်ဥလည်းပေါတယ်။ အဲ... ငါ့ဦး အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်မှာ ကြက်မတွေ ဥကုန်ပြီ၊ ကြက်ဖန့်ရတဲ့ဥဗျ။ ပြီးကောင်းတယ်။ ပိုပြီးအားရှိတယ်၊ ကြက်ခြံတွေက ကြက်မတွေလို လေးတွေမဟုတ်ဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်မယ့်သတို့သားတွေကို လက်ဆောင်ပေးရတဲ့ကြက်ဥပေါ့ဗျာ... ဟား... ဟား... ဟား...”

သူကတော့ ယောက်ျားချင်းရယ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကာ ရယ်နေပေမယ့် လေပြည့်ခမျာ မျက်နှာလေးနီရဲနေပေပြီ။ ခန့်ဘုန်းထွတ် ဘာပြောရမှန်းမသိ။ သူက လေပြည့်ကို ယောက်ျားလေးလို့ပဲ သိထားတာလေ။ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမစိတ်ဝင်နေတဲ့ကောင်ချောလေးပေါ့။

ယခုလည်း ဖွဲ့ထိုင်နေတာ လေပြည့်အနားမှာ။ တစ်ခါ တစ်ခါ လေပြည့်ကိုပင် ပန်းပုတ်လိုက် ကျောပုတ်လိုက်သေး။ ဒီကောင် ယောက်ျားချင်းများ ပိုးနေသလားပဲ။

“အစ်ကိုတို့ကို ကျွန်တော့်အိမ်ခေါ်ထားချင်တာဗျ။ အရိုးတို့အိမ်က လုပ်ငန်းသဘောအရကို လူများတဲ့အိမ်၊ အမြဲတမ်း လူတရုန်းရုန်းနဲ့၊ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားတွေကလည်း အများကြီး”

“သူတို့က ဘာလုပ်တာလဲ ကိုဖွဲ့”

“ဟာ... စပါးပေး ပဲပေး ငွေတိုးပေးပေါ့ဗျာ။ နိုင်ငံတော်က ဘယ်လောက်ပံ့ပိုးပံ့ပိုး... ဘယ်လောက်ပဲ ငွေချေးငွေချေး၊ လယ်သမားတွေကလည်း အပြင်ကရှာရသေးသဗျ။ အရင်လောက်တော့ မဆိုးတော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ဒီလောက် စိုက်စရိတ်တွေ ဆောင်းသီးနှံတွေ သမငွေတွေ ချေးပေးနေရဲ့သားနဲ့တောင် အပြင်က အတိုးကြီးနဲ့ဆွဲရသေးသလားဗျ”

“ဟာ... ဆွဲရတာပေါ့၊ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ မိုးဘဏ်ဆပ်ချိန်မှာ ငွေက အပြည့်အဝမလည်ပတ်သေးတော့ ဒီလိုပဲ အပြင်က ရေတိုဖြစ် ဖြစ် ဆွဲရတော့တာပေါ့။ ပြီးတော့ တချို့ကလည်း အနှစ်နှစ်အလလက တင်ခဲ့တဲ့ကြေးတွေက ရှိသေးတော့ ဒီလိုပဲ သံသရာလည်နေရတုန်းပဲ။ အစိုးရက ရင်းဖို့ပေးတဲ့ငွေကို ကြွေးဆပ်၊ အပြင်မှာ ကြွေးထပ်ယူ၊ သံသရာ

ကြီးက လည်ကောင်းတုန်းပေါ့။ ဟား...ဟား...ဟား”

ဖွဲ့သန့်နောင်ကြည့်ရတာ အလိုလိုအရှင်နေသလားပင်မသိ။ လေပြည့်ကိုလည်း ပခုံးပုတ်လောက်၊ ကျောပုတ်လိုက်။ လေပြည့်မှာ နေရာရွှေ့ရကောင်းနိုး၊ ထပြေးရကောင်းနိုး။

“ဒါထက် ညီလေးအိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ၊ ဦးကြီးတို့အိမ်က အရမ်းဂရုစိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီသိတဲ့အတိုင်း ဆူတယ်လေ၊ လူတွေ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့ အစ်ကိုကလည်း အပေါ်ထပ်မှာ အမြဲမနေနိုင်တော့ အနေအစားကျပ်လို့ပါ။ အစ်ကိုသဘောကတော့ လမ်းမှာ ကိုဖွဲ့ကိုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အိမ်ကလေးသပ်သပ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူချင်တာ။ ဘယ်သူမှလည်း တာဝန်မပိုစေချင် ဝန်မပီစေချင်ဘူးလေ။ ကိုယ့်ဘာသာ ရွာမှာ ဈေးဝယ်ချက်ပြုတ်စားရင်း ဘဝမှာ ခဏလောက် နားခိုမှေးစက်ချင်တာ။”

“အိုကေလေ၊ ကျွန်တော် ဦးကြီးနဲ့အရီးကို သေသေချာချာရှင်းပြပါ့မယ်။ လာ... ကျွန်တော့်အိမ်ကို သေသေချာချာလိုက်ကြည့်။ ကျွန်တော့်အိမ်က ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းနေတာ။ မိန်းမယူရင် နေနဲ့ရည်မှန်းပြီး ဆောက်ထားတဲ့တိုက်ကလေ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ စားတော့ အမေအိမ်သွားစားတာ”

“ဟာ! ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လူပျိုတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အိမ်ကို”
လေပြည် လွှတ်ခနဲငြင်းဆိုလိုက်တော့ ခန့်ဘုန်းထွတ် မျက်လုံးပြူးသွားသလို ဇွဲကတော့ တဟားဟားအော်ရယ်သည်သာ။

“လူပျိုအိမ်မို့ လူပျိုတွေကိုခေါ်တာပေါ့ကွ ချစ်ညီလေးရ၊ အစ်ကိုရာ... ဒီကောင့်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုချစ်စနိုးဖြစ်မှန်းမသိဘူးဗျာ။ ကျွန်

တော့်ကိုပစ်သွားတဲ့ ရည်းစားဦးထက်တောင် ချစ်သေးတယ်။ ဒီကောင့်နဲ့က ချစ်စရာလေ။ ဒီလိုပုံစံမျိုးကောင်မလေးသာရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ချက်ချင်း ကောက်လက်ထပ်မိမှာပဲ”

ဇွဲ စောင်းပြောနေသလားလို့ ခန့်ဘုန်းထွတ် ပြူးကြည့်မိတော့တည်း သူ့ပုံစံက ရိုးရိုးသားသား။

“ခုတော့ ကျွန်တော်မိန်းမ မယူဘဲ ယောက်ျားယူမှပဲဖြစ်တော့မယ်။ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ လိင်တူချစ်သူဆိုတာတွေ နိုင်ငံခြားမှာရှိနေတာမျိုးသိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်လေးတွေ ရှိလို့ဖြစ်ရမယ်”

လေပြည်ဆံပင်ကိုဖွရင်း ဇွဲ ချစ်စနိုးတွေဖြစ်နေလျှင် လေပြည်အိမ်ထွက်ရသည်။ ခုတ်ရာတစ်ခြား ရှာရာတစ်လွှဲတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။

“ကျွန်တော့်ကို ဒါတွေလာမပြောနဲ့ဗျာ၊ မကြိုက်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ချစ်တော်တော်တင်းလာပြီနော်... ဟင်။ ကိုယ့်ကိုကူညီနေတဲ့သူမို့ ဒီယောက်သည်းခံနေတာ။ သူများတကာတွေ ဒုက္ခရောက်လာရတဲ့ကြားထဲ ခင်ဗျားက ဗူးထချင်နေရသေးတယ်”

“ယောက်ျားချင်းပဲကွာ... အသားပွဲသွားတာကျလို့”

“ပဲ့ပဲ့... မပဲ့ပဲ့ ကျုပ်မကြိုက်ဘူးဗျာ၊ လိင်တူချစ်သူတွေလောက် မမြင်ကပ်တာမရှိဘူး။ အလကား သဘာဝကိုလွန်ဆန်နေတာ”

“ကဲပါကွာ... အစ်ကိုက ချစ်လို့စတာပါ။ ညီလေးကလည်း အချည်းပဲ”

ပြောရင်းမှ ဇွဲ လေပြည်ပါးလေးကို ဖျစ်လိုက်ပြန်လျှင် လေပြည် နှုတ်ထတော့သည်။ လူက ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ နတ်ဝင်သလိုဖြစ်နေသဖြင့် ခန့်ဘုန်းထွတ် နောက်မှဆွဲထားရသည်။

“ဇွဲ သိပ်မစနဲ့ကွ၊ ဒီကောင်လေးက သိပ်ပြီးသည်းခံတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခွေးပေါက်လေးလို တရူးရူးနဲ့ မာန်ဖီနေပြီ။ ကဲကဲ... အစ်ကို တို့ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ! နေဦး အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်အိမ်ခေါ်သွားမလို့လေ။ လာလော... ကျွန်တော်နဲ့တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့”

သူက အပြေးပင် သူ့ကားကိုသော့ဖွင့်နေတုန်း၊ ခန့်ဘုန်းထွတ် အရမ်းပေါက်ကွဲနေသည့်လေပြည့်ကို ချောရသည်။

“စိတ်လျော့ကွာ... လေပြည့်၊ သူက မင်းကိုတကယ့်ကောင်လေးလို့ ထင်နေတာပါ”

“သူ့အိမ်ကို လုံးဝလိုက်မနေဘူးဗျာ၊ တော်ကြာ ကျွန်တော့် ဖက်တောင်နမ်းမလားမသိဘူး။ ကျွန်တော်ဟန်ဆောင်နေတာလည်း မသိသွားနိုင်တယ်။ သူ့အစ်မအိမ် လွတ်နေတယ်ဆိုတာပဲ ပြောင်းချင်ပြောင်း”

“အေးပါ... ငါပြောကြည့်ပါမယ်၊ စိတ်လျော့... ချစ်ညီလေး စိတ်လျော့”

ခန့်ဘုန်းထွတ် ဇွဲခေါ်သလိုခေါ်ပြီး ဇွဲလိုပန်းပုတ်လိုက်လျှင် လေပြည့်အသွင်က ကိုက်တော့မည့်ခွေးပေါက်လေးလို။

“အစ်ကိုနော်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုထားခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ပြန်လိုက်မှာ”

“ကြောက်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ့မှာ မင်းမျက်နှာတစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာရတာပါ”

မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းဆိုသလို ဇွဲရဲ့ကားနှင့်ပင် ဇွဲစွန့်ရုံ သူ့အိမ်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် ပါလာခဲ့ကြရလေသည်။

ဇွဲရဲ့အိမ်က တစ်ထပ်တိုက်ကလေး။ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့်မို့ သာတောင့်သာယာ။ ရိုးမတောင်ခြေကို ခပ်နီးနီးလှမ်းမြင်နေရပြီး လမ်းလျှောက်လို့ ကောင်းမည့်ပုံ။ ပိုပြီးကောင်းတာက အဲဒီအိမ်ရဲ့အနီးမှာ ဆေးခန်းရှိလို့ပါပဲ။ ဒေါက်တာသက်ဝေတဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်လျှင် အကူအညီရတာပေါ့။ ခန့်ဘုန်းထွတ် သဘောကျနေမိသည်။ သူ့အစ်မအိမ်ဆိုတာကရော ဘယ်နားမှာပါလိမ့်။ ကိုယ်ကညှော်သည့်ဆိုတော့ သိပ်ပြီးချေးများနေလို့ဖြစ်ပါမလား။ သဒ္ဓါတဲ့ ဆွမ်း တန်ရုံရပ်ရမည်။ အိမ်ရှင်က ဒီလောက်ကြည်ဖြူလိုက်လျော့နေတဲ့ ဘွား။

ခြံထဲမှာ ကားရပ်ပြီး၊ ဇွဲက အိမ်တံခါးကိုပြေးဖွင့်လိုက်၏။ ခန့်ဘုန်းထွတ်နှင့်လေပြည့် ကားပေါ်မှဆင်းလာရင်း သူ လေပြည့်ကိုတောင်းပန်၏။

“ဒီနေရာလေးက အကွက်အကွင်းကောင်းတယ်၊ ဆေးခန်းနဲ့လည်းနီးတယ်၊ အေးဆေးတယ်နော်”

“အစ်ကိုကလည်း လူပျိုတစ်ယောက်လုံး ငုတ်တုပ်ကြီးရှိနေတာလည်း ပြောဦး။ အနေကျူတယ်”

“သူက သူ့အလုပ်လည်း သူ့သွားဦးမှာပါ။ ထမင်းလည်း သူ့မိဘအိမ်မှာစားတာဆိုတော့ ငါတို့ဘာသာ ချက်စားလို့ရတယ်လေ”

“သူ့အစ်မအိမ်ဆိုတာပဲ စဉ်းစားပါဦး”

နှစ်ယောက်သား တီးတိုးစကားအခြေအတင်ပြောရင်း ဇွဲရဲ့အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဇွဲအသွင်က လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့နှင့်။

“လာ... အစ်ကို၊ လာ... ညီလေး၊ ထိုင်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ခဏ်း”

က အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်နေတယ်ဆိုပေမယ့် အမြန်
လောက်ပါ။ ညအိပ်ရုံသာသာရယ်။ ဒီမှာ ဘာမှအားနာစရာမရှိဘူး။ ဆေး
ခန်းလည်းနီးတယ်။ ဈေးလည်းဖြတ်လာခဲ့ပြီနော်။ အစ်ကိုတို့ပြောင်းလာကြ
ပေတော့။ ဦးကြီးကို ကျွန်တော်ရအောင်ပြောပေးမယ်”

ညှော်ခန်းမှာလည်း ကျွန်းဆက်တံတံစုံနှင့်၊ ဘီဗီလည်းရှိသည်။
သူက အခန်းတွေကိုပင် ဖွင့်ပြနေသေးရဲ့။ ခန့်ဘုန်းထွတ် အားနာနေ
မယ့် လေပြည်ကတော့ မရ။

“ခင်ဗျားရဲ့အစ်မအိမ်ဆိုတာရော၊ ကျွန်တော်တို့က လူမရှိတဲ့အိမ်
မှာ နေချင်တာ”

“လိုက်ကြည့်ချင်ကြည့်ပေါ့ ညီရယ်၊ သူတို့အိမ်က အရက်ဆိုင်
နဲ့တော့နီးတယ်။ အစ်ကိုသဘောကရော ဒီအိမ်မှာက ငါ့နောက်ဆုံး
မယ့် မဖြစ်စလောက်နေတာပါ။ ညီလေးတို့က ညှော်သည်ဆိုတော့ သီး
သန့်မနပ်ဘဲ ရွာခံနဲ့တွဲနေတာလည်း တစ်ခုခုဆို အကူအညီရပါတယ်”

“သူပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ် လေပြည်ရော၊ ငါတို့ ဒီမှာ
နေကြရအောင်။ ထမင်းဟင်း ကိုယ့်ဘာသာချက်စားကြမယ်၊ ဇွဲ... ငါ
တို့က နေရာပေးတာ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ကျွန်တာ ဘာမှတာဝန်မယူ
ရဘူး”

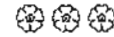
“ကောင်းပါပြီ၊ အစ်ကိုတို့စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပေးပါမယ်။
ကျွန်တော်က ဘေးကနေကူညီစောင့်ရှောက်ခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်လှပါ
ပြီ”

“မင်းကလည်း ပြောင်းပြန်တွေပြောနေပြန်ပြီ၊ ကဲ! ဦးကြီးတို့ဆီ
ပြန်ပြောပြီး ဒီနေ့ပဲ ရွှေ့ရအောင်။ ဈေးလည်းမိသေးတယ်”

သူတို့လုံးယောက် ကားနှင့် ဦးကြီးအိမ်ပြန်ကြပြီး၊ ဇွဲကပင် ပြောင်း
ရွှေ့ဖို့ အားလုံးစီစဉ်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။

သူ့အိမ်မှာ ရေခဲသေတ္တာလည်းရှိသည်မို့ ဈေးဝယ်ထားပြီး ထည့်
ထားလိုက်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခန့်ဘုန်းထွတ် နားအေးပါးအေး အနားယူလို့
ရပေပြီ။

အခန်း (၂၀)

ခြံဝင်းထဲမှာ ကံ့ကော်ပင်တွေ၊ ခရေပင်တွေ၊ သစ်ပင်ကြီးတွေရှိသဖြင့် နေမပူ။ ခန့်ဘုန်းထွတ် ခြံထဲရှိကံ့ကော်ပင်ရိပ်မှာ ဆင်းပြီး၊ အနားယူနေသည်။ လေပြည်ကတော့ သူ့အနားမှာ တိုးတိုးဖော်။ ပြီးတော့ ချစ်ခြင်းလေးလည်း အနားမှာ အရပ်ကလေးများနှင့် ဆော့ကစားနေသည့် သွန်းလေပြည်ကတော့ မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသည်။

ဖွဲကတော့ သူ့စကားအတိုင်း သူ့အလုပ်သူ သွားလုပ်နေပါ၏။ ညတော့ ပြန်လာအိပ်မှာပေါ့။

“ငါ ခုမှစိတ်လွတ်လပ်တော့တယ်ကွာ၊ ဦးကြီးတို့အိမ်မှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေတာ။ မြို့ပြကနေ တဒဂံပြေးထွက်ခဲ့ရတာ တော်တော်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ။ နားအေးပါးအေးရှိတယ်၊ အစားအသောက်လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်စားရပြီး ချေ၊ မြေ၊ လေဓာတ်ကြီးလေးပါးစလုံး စိမ်းစိုလတ်ဆတ်နေတာပဲ”

“ပိုလိုက်တာ အစ်ကိုရာ၊ ဒါဆို တောသားတွေအားလုံး ကောင်းတယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့၊ ကံ့ကောင်းတာပေါ့”

သိပ်ပြီးအိုဗာတွေဖြစ်နေသည့် ခန့်ဘုန်းထွတ်အား လေပြည်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ သူက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေပြီး လေပြည်တို့မောင်နှမက ဖျာလေးခင်းလျက်။

“ဒါဆို အစ်ကို ဒီရွာမှာ အပြီးနေလိုက်ပါလား။ အိမ်ဝယ်ပြီးနေ”

“မင်းသာ ငါ့အနားမှာရှိနေမယ်ဆိုရင် သိပ်နေတာပေါ့”

“အောင်မယ်၊ အစ်ကိုရည်းစား ဝင့်ဟေသာရှိသားပဲ၊ ကျွန်တော်က အစ်ကိုမကျန်းမာတုန်းပဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှာ”

“ငါနေကောင်းသွားရင် မင်းက ဘယ်လစ်မလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့မိသားစုလည်း ကိုယ့်ဘဝအတွက်ကိုယ် ပြင်ဆင်ချွန်းကန်ရဦးမှာပေါ့ဗျာ”

တကယ့်ကိုလေးလေးနက်နက်ပြောနေသည့် ကောင်မလေးအား သူ့အသည်းယားလှပါတိ။ သူ ကုလားထိုင်နောက်မှီမှာ မှီထိုင်လိုက်ပြီး မောလျသွားခဲ့သည်။ သည်လိုတော့လည်း သူမ အစိုးရိမ်သား။

“အစ်ကိုနှင့်မထုတ်မချင်း လေပြည်ရှိနေဦးမှာပါဗျာ။ အစ်ကိုနီတံကသိကအောက်မဖြစ်ပါနဲ့”

“ငါက ကောင်းကောင်းမကျန်းမာသေးလို့ အားငယ်ရတဲ့အထဲ ငင်းက လေစိမ်းတွေမတိုက်ပါနဲ့ကွာ။ ငါ မင်းကိုတကယ်အားကိုးတာပါ”

“နောက်မပြောတော့ပါဘူး အစ်ကိုရာ”

ခြံထဲမှာ အေးအေးလူလူအနားယူရင်း ကောင်မလေးနှင့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။

ကောင်မလေးဟာ သူ့ရဲ့စပယ်ရှယ်နာနပ်ပါပဲ။ စေတနာအပြည့် နှင့်ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးသူ။ သူ့ကိုအချိန်ဇယားနှင့်အညီ ချီတက်စေတာ။ ကံကောင်းပင်ရိပ်မှာ ကံကောင်းပွင့်တွေကိုငေးကြည့်နေရင်း စကား စမြည်တွေ ပြောနေရာမှ...

“ဟော! အစ်ကို၊ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီ။ ရေချိုးရမယ်၊ ပြီးရင် ထမင်းစားရမယ်။ ထထ... သွားစို့”

သွန်းလေပြည်လည်း ချက်ပြုတ်ပြီးသွားပြီမို့ အနားသို့ရောက်ရှိ လာပြီး ချစ်ခြင်းအနားမှာနေ၏။ လေပြည်ကတော့ သူ့ကိုတွဲကာ အိမ်ထဲ သို့ဝင်ခဲ့သည်။ သူ့ကို ညင်သာသွက်လက်သည့် လက်ကလေးများဖြင့် အဝတ်ကုခွတ်ပေးပြီး မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးကို ပတ်ပေးသည်။ အဝတ် လည်း ကြိုထုတ်လိုက်၏။

“လာ... အစ်ကို၊ ရေအမြန်ချိုးမှ။ ဆောင်းလည်းမကုန်သေး တော့ အအေးပတ်မှာစိုးလို့။ ရေခွေးစပ်ထားပေးမယ်နော်”

သူ့ကိုကလေးတစ်ယောက်လို ရေချိုးခန်းထဲခေါ်သွားပြီး ရေ လောင်းပေး၊ ချေးတွန်းပေးသည်။ နောက် အမြန်ဆုံး ပုဆိုးလဲစေပြီးမှ သူ့အခန်းသို့ခေါ်လာ၊ အဝတ်လဲပေးခဲ့သည်။

“အစ်ကို ပိန်နေသေးတယ်၊ မောတော့ မမောတော့ပါဘူးနော်”

“ခြေတွေလက်တွေတော့ အားနည်းနေသေးတယ်”

“ချက်ချင်းကြီးတော့ ဘယ်နလန်ထဲဦးမလဲ အစ်ကိုရာ၊ ညနေ ကျရင် ရှိတဲ့ဆရာဝန်ကိုပဲပင့်ပြီး ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု ယူထားဦးမယ် နော် အစ်ကို”

“မင်းသင့်တော်သလို လုပ်ပေါ့ကွာ၊ လောလောဆယ်မှာတော့

မင်းက ငါ့ရဲ့အုပ်ထိန်းသူပါ”

“နောက်တော့ ဝင့်ဟေသာဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ဂျေဝင်တာလား၊ သူနဲ့က နားထားပါကွာ”

“အောင်မယ်၊ အစ်ကိုနော်၊ လေပြည်က ရိုးရိုးသားသား ကိုယ့် ကျေးဇူးရှင်ကို ပြုစုလေးစားပေးနေတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ... ကဲ! အစ်ကိုကို သနပ်ခါးအေးအေး လေး လူးပေးဦး၊ ကလေးလေးလိုပေါ့”

“အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော်တောင် မလိမ်းဘူး”

“မင်းလိမ်းလို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး၊ တော်ကြာ ဇွဲက အနားကကို နှာမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“အဲဒီအရူးက တစ်မျိုး”

လေပြည် သူ့ကိုသနပ်ခါးသွေးပြီး ရေကျဲလေး လိမ်းပေးလိုက် သည်။

“အား! စိတ်ကိုလန်းဆန်းသွားတာပဲ၊ ကိုယ်ငယ်ငယ်က မေမေ သိမ်းပေးဖူးတာ ပြန်ပြီးသတိရသွားတယ်”

“သွားစို့ အစ်ကို၊ ထမင်းစားကြရအောင်။ မမဘာတွေချက်ထား ထယ်မသိဘူး၊ မွှေးနေတာပဲ”

လေပြည် အစ်ကိုကို ထမင်းစားခန်းသို့ခေါ်လာခဲ့သည်။ ထမင်း စားခန်းထဲမှာ အားလုံးခူးပြီးခပ်ပြီးသား၊ မောင်လေးကိုလည်း ထမင်းခွံ သေးပြီးပေါ့ပြီ။

“လာ... မမ၊ ထမင်းစားကြစို့၊ ဟား... ဟင်းတွေကိုစုံနေတာ အစ်ကို... ကျွန်တော် ထမင်းခွံပေးမယ်”

“အားနာတယ်ကွာ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ အစ်ကိုကိုခွဲပေးပြီးမှ ကျွန်တော်စားပါမယ်”

“သာဓုပါ လေပြည်ရာ... သာဓုပါ။ ဘဝမှာ အမြဲသာယာချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေ”

သုံးယောက်ရှိသည့်ထမင်းပိုင်းမှာ သွန်းက ထမင်းစားတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ ညီမလေးကလည်း အစ်ကိုကို သိပ်ပြီးစိတ်ရှည်တယ်။ ဟိုကလည်း လေပြည်ကိုချစ်နေပုံ။ အေးလေ... ညီမလေးနဲ့အဆင်ပြေသွားမယ်ဆိုရင် ငါတို့လည်း မှီခိုရတာပေါ့။

လေပြည်ကတော့ အစ်ကိုကိုသာ စိတ်ရှည်စွာ ထမင်းကျွေးနေခဲ့သည်။ သည်စဉ် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဇွဲနှင့်သက်နိုင်တို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“အတော်ပဲ၊ ထမင်းပွဲနဲ့တိုးနေပြီ”

“ဪ... လာပါ... လာပါ ငါ့ညီတို့။ သွန်း... ထမင်းပွဲထဲ ပြင်ပေးပါဦး။ ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ ငါ့ညီတို့ရဲ့ဂရုစိုက်မှုကတော့ အံ့မခန်းပါပဲ”

“ညနေ ကျွန်တော်တို့အိမ်က အစ်ကိုတို့အဖွဲ့ကို ထမင်းစားထိ ဖိတ်တာပါ။ အဘတို့ အမေတို့နဲ့လည်း မိတ်ဖွဲ့အောင်”

“ဪ... အားနာရကွာ၊ အစ်ကိုက သိပ်ပြီးမကျန်းမာတော့ ဘယ်မှလိုက်မလည်ချင်သေးတာ နားလည်အောင်ပြောပြလိုက်နော်။ ကဲ... လာစားကြပါ”

ထမင်းပိုင်းမှာ လူများသွားပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ စားသောက်တော့ သက်နိုင်ရဲ့မျက်လုံးတွေက သွန်းထဲမှာ။

“သွန်းတစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်နေရတာ ပင်ပန်းမှာမို့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျွန်တော်ညီမလေးကို ကူရအောင် လွှတ်ထားပေးပါရစေ။ သူကလည်း အားနေတာပါ”

“နေပါစေရှင်... ရပါတယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နိုင်နင်းပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် သက်နိုင်၊ စားကောင်းသောက်ကောင်းပြောမနေနဲ့။ စားမှာသာစား။ ငါတော့ မသွန်းရဲ့လက်ရာကို သဘောကျသွားပြီ”

ဇွဲ တကယ်ပင် ထမင်းကို ခေါင်းမဖော်တမ်းစားနေပါ၏။ သက်နိုင်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသလိုလို ရင်ဖိုသလိုလိုမို့ ရင်က ပြည့်ချင်ချင်။

ခန့်ဘုန်းထွတ်လည်း စားလို့ကောင်းပါသည်။ ဆေးတွေကြောင့်လား။ သွန်းလက်ရာကြောင့်လား။ ခွံ့ကျွေးနေသည့် လေပြည်စေတနာကြောင့်လား မတွေ့တတ်တော့ပါ။

“ဝပြီ လေပြည်၊ မင်းစားတော့။ ငါထိုင်ကြည့်ဦးမယ်”

“အချို့ပွဲစားဦး အစ်ကိုရဲ့”

သဘောသီးစိတ်လေးတွေကို ခက်ရင်းနှင်းထိုးကျွေးရင်း လေပြည်စေတနာတွေပိုနေတော့ ဇွဲမှာ အငေးသား။ လေပြည်သာ မိန်းကလေးဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ပြုစုတတ်လိုက်တာ။

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ မင်းစားတော့”

ကိုယ်စားအလှည့်ကျတော့လည်း လေပြည်တို့က အားရပါးရ ချွေးတာပါပဲ။ လူငယ်ပီပီ သွက်မှသွက်။ တစ်ပိုင်းလုံးကို ဆွဲစားသွားတော့ ခန့်ဘုန်းထွတ်နှင့်ဇွဲတို့ လေပြည်ကို ချစ်စနိုးနှင့်ကြည့်နေမိကြသည်။ ခန့်ဘုန်းထွတ်က ပြုံးပြုံးကြီးနှင့်...

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၄ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“လေပြည်လက်ကတော့ ဆိုင်းသမားလုပ်စားလို့ ရလောက်တယ်”

“ဒါပေါ့ အစ်ကိုရ၊ စားနိုင်မှ ကျန်းမာမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သွန်း... ညနေကျ ထမင်းမချက်နဲ့နော် အစ်ကိုလာပို့မယ်။ မေမေက စီစဉ်ပြီးသား။ လာမစားနိုင်လည်း ချိုင့်နဲ့ လာပို့ပေးပါရစေ။ နောက်ပြီး အစ်ကိုတို့လည်း သွန်းလက်ရာကို ကြို သလို အားပေးပါရစေ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ လာစားပါ”

သွန်းကတော့ စကားနည်းရသည့်ကြားထဲ သက်နိုင်၏အကြည့် ရဲရဲကြောင့် ရင်ထဲလျှင်လှိုင်းမိနေရှာသည်။ အားလုံးပင် စားသောက်ပြီး သွားကြတော့ ဧည့်ခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြသေး၏။

“ညီလေးတို့အလုပ်တွေ ရှိသေးရင် သွားပါ။ အစ်ကိုတို့ကို အာ မနာပါနဲ့”

“အဟဲ! ရပါတယ်အစ်ကို၊ လက်ထောက်တွေနဲ့ လွှဲထားတယ်”

“ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ကြတာလဲ”

“အစုံပေါ့၊ တောနဲ့ပတ်သက်တာအကုန်လုပ်ပါတယ်။ ပဲခိုင်လည်း ဖွင့်တယ်၊ စပါးလည်းကြိတ်ရောင်းတယ်၊ ဝပ်ရှောလည်းရှိတယ်”

“သူဌေးပေါ့”

“အစ်ကိုရာ... တောမှာပစ္စည်းရှိတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုတို့မြို့သား တွေရဲ့ကားတစ်စီးစာ မရှိပါဘူးဗျာ။ မခန့်ပါနဲ့”

“အစ်ကိုက စေတနာနဲ့ပြောတာပါ၊ ဒါထက် လေပြည်ကို ဘယ်သူ ကားမောင်းသင်ပေးမလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခန့်ဘုန်းထွတ်မေးလိုက်လျှင် လေပြည် ငြင်းလိုက်တာ ခါးခါး သီးသီး။

“ဟာ! မသင်ချင်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကျန်းမာမှ သင်ပေး။ ဒီလောက် ဆည်း အရင်မလိုဘဲနဲ့”

“ဪ... ငါတို့ပြန်ရင် မင်းမောင်းလို့ရအောင်ပါ။ ဇွဲတို့လိုက် ခို့ရမှာ အားနာလို့ပါ”

“ဟာ... မနာပါနဲ့အစ်ကို၊ သူ့ကိုသင်ပေးလည်း ဒီလောက် မောင်းသက်လေးနဲ့ ဘယ်မောင်းလို့ဖြစ်မလဲ။ ချာတိတ်... ငါသင်ပေးမယ် လေကွာ”

“မသင်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဆရာမတင်ချင်ဘူး”
အားလုံးပင် ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြတာ လေပြည်ကိုချစ်မြတ်နိုးစွာ နှင့်ပါ။

“အစ်ကို ဆေးသောက်ချိန်ကျပြီ၊ ကျွန်တော် ဆေးသွားယူဦး မယ်”

လေပြည် ထပြေးတော့ ဇွဲ လှမ်းနောက်လိုက်သေးရဲ့။

“ချာတိတ် ရှက်လို့ပြေးပြီဟေ့၊ ကရော်... ကရော်”
သူမ နှုတ်ခမ်းစူး မျက်စောင်းထိုးမိပြီးမှ ဘရိတ်ပြန်အုပ်ရပါသည်။

ငါက ယောက်ျား။

“ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ၊ ဆေးတိုက်ချိန်မို့ ဆေးသွားယူတာ”

ဂရုစိုက်ရမည့်သူ၊ ကြင်နာမည့်သူတွေနှင့် စိုစိုပြည်ပြည်မို့ ခန့် ဘုန်းထွတ် စိတ်ချမ်းသာနေရသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညနေငါးနာရီလောက်မှာ ဒေါက်တာသက်ဝေကို လေပြည်သွား
ပင့်လာခဲ့သည်။ ဒေါက်တာက အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် လူငယ်တစ်
ဦးဖြစ်ပြီး ကျေးလက်ဆရာဝန်ပီပီ အထာတွေဘာတွေမရှိပါ။

သို့သော် လူငယ်မို့ ဝတ်ပုံစားပုံကတော့ စမတ်ကျကျ။ စတို
ပင်နှင့် ရုပ်လက်ရှည် လည်စည်းတွေဘာတွေနှင့်။ လူချောတစ်ဦးပါ။
သူကလည်း လေပြည်ကိုခင်ခင်မင်မင်။ လေပြည်ဟာ တော်တော်ချစ်နေ
ပါတယ်နဲ့တူတယ်။ သူ့ကိုယောကျ်ားလေးပုံသွင်းထားတဲ့ကြားက မြင်
တိုင်း ခင်ကြတယ်။

လမ်းမှာ လူနာရဲ့ရာဇဝင်ကိုပြောပြလာခဲ့သည်မို့ အိမ်ထဲရောက်
တော့ စမ်းသပ်ရုံ၊ မြို့ကဆေးခန်းမှာ စစ်ဆေးခဲ့သည့်မှတ်တမ်းတွေလည်း
ပါသည်မို့ လူနာကိုလိုအပ်သလို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရုံ။

ဒေါက်တာသက်ဝေက ခန့်ဘုန်းထွတ်ကိုစမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး...

“သွေးတစ်ပုလင်းလောက်တော့ သွင်းရင် ပိုကောင်းသွားမယ်
ကိုယ့်ညီ အေသွေးနော်၊ ဒီရွာမှာ အေသွေးပိုင်ရှင်တွေရှိပါတယ်။ ဒါ
ဆေးရုံမှာ ဆေးစစ်ရဦးမယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အေသွေးပါ။ ကျွန်တော့်ဆီက ယူလိုက်
ဘာရောဂါမှမရှိဘူး။ ကျန်းမာရေးကတော့ ဒေါင်ဒေါင်ပြည်ပဲ”

“သွေးသွင်းတာတို့တာတို့က ဆေးရုံမှာပဲကောင်းပါတယ်။ ကို
ညီ လိုက်လို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“မနက်ဖြန်မှသွင်းတော့မယ်လေ ဒေါက်တာ။ မရဘူးလား”

သူ ဈေးဆစ်နေတုန်း သက်နိုင် ထမင်းငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးနှင့် ကား
နှင့်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး အခြေအနေတွေကိုသိသွားခဲ့သည်။

“ဟာ! အစ်ကိုကလည်း ခုသွားတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ ဘာမှ
အပန်းမကြီးတာကို။ ကဲ...လား၊ ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်။ ဒေါက်တာ
လည်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ နေဦး... ဇွဲကိုဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဆေးရုံမှာ ဒီတစ်ညတော့ နေလိုက်ပေါ့၊ သွေးသွင်းပြီး မနက်
ကျ ပြန်ဆင်းလို့ရပါတယ်”

“သင့်တော်သလိုသာ စီစဉ်ပါတော့ ဒေါက်တာ”

ခန့်ဘုန်းထွတ် စိတ်လျှော့လိုက်လျှင် လူက မူးချင်ချင်။ သိပ်ပြီး
အားကိုးရသည့်လေပြည်က သူ့ကို မိခင်က သားကိုဂရုစိုက်နည်းမျိုး
စိုက်နေလို့သာ သူ့မှာ ကြည်နူးရှင်သန်နေရပါတော့သည်။

ဆေးရုံရဲ့အထူးခန်းလေးထဲမှာ သူ့ကိုယ်ထဲသို့ လေပြည်ရဲ့သွေး
တွေ ဝင်ရောက်စီးဆင်းနေခဲ့ပြီမို့ သူ့ရင်ထဲ ပီတိတွေနှင့် ကြည်နူးရသည်။
ဒီကောင်မလေးဟာ ငါ့ကိုဖမ်းစားလှချည်လား။ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရေစက်
တွေက အံ့မခန်းပါပဲ။

ရဲဘော်ရဲဘက်တစ်ယောက်လို သူမက အားကိုးရတယ်။ သစ္စာ
ရှိတယ်။ ခိုင်မြဲတယ်။ ကြင်နာတတ်တဲ့နှုတ်သမီးလေးပါပဲ။

သူ့အခန်းထဲမှာ ကုတင်နှစ်လုံးသွင်းထားပြီး သူတို့နှစ်ယောက်
လုံး ကုတင်တွေပေါ်မှာ ငြိမ်သက်နေရသည်။ လူနာစောင့်တွေကလည်း
ဗျားလွန်းလို့ အပြင်မှာစောင့်နေကြသည်။ တော်တော်နွေးထွေးတဲ့
ခန်းလေးပါပဲ။

သွန်းတို့မောင်နှမနှင့် ဇွဲ၊ သက်နိုင်တို့က အခန်းထဲမှာရှိနေကြ

ပြီး အချိုးနှင့်အပေါင်းပါတချို့က အခန်းပြင်မှာ စောင့်နေကြသည်။ သူတောင်းပန်ပြီး ပြန်လွှတ်ရပါ၏။ အခန်းထဲမှ လေးယောက်ကတော့ ဘယ်လိုမှပြန်မည့်ပုံမမြင်။

သူ့ထံသို့ သွေးတစ်ပုလင်းလုံးဝင်သွားပြီးတော့ ဆေးရှိန်ကြောင့် သူအိပ်ပျော်သွားလျှင် အိပ်မက်ထဲမှာ သူနှင့်လေပြည်၊ နောက် ဝင့်ဟေသာ၊ ဇွဲနှင့်စိုးရာဇာတို့က ဝက်ပါနယ်။

လေပြည်က မင်းသမီးလေးတစ်ယောက်လို အဖြူရောင်ဂါဆိမလေးနှင့် သိပ်လှနေပြီး၊ ဝင့်ဟေသာကတော့ ဘီလူးခေါင်းဆောင်းထားလိုက်တာ ဇာတ်ထဲကအတိုင်း။

ခန့်ဘုန်းထွက် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည့်လေပြည်ကို မောကြီးမိန်းမကြီးနှင့် မိအောင်လိုက်နေပြီး မိသွားတော့၊ ရင်ထဲမှာနွေးခနဲ။

သူမရဲ့ကိုယ်လေးကို လွတ်ထွက်မသွားအောင် ဖက်ထားပြီး မျက်နှာလေးအနံ့ ပန်းကလေးလိုမွှေးကြူနေတုန်း ဗြုန်းဆို ဝင့်ဟေသာ ဘီလူးမက အနားသို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဝင့်ဟေသာကို ဒီလိုကျောသွား လို့ဘယ်ရမလဲ။ အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ်”

ဝင့်ဟေသာ လေပြည်ကိုအတင်းဆွဲခေါ်နေတုန်း ဘွားခနဲခေါ်လာကြတာ စိုးရာဇာနှင့်ဇွဲ။

“ချာတိတ်... ချာတိတ်... အစ်ကို့ဆီလာ”

“ညီလေး... အစ်ကို့ဆီလာ”

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဝင့်ဟေသာဘီလူးမတို့ တိုက်ခိုက်နေကြတုန်း သူနှင့်လေပြည်တို့နှစ်ယောက် အတူပြေးလိုက်ကြတာ၊ တောတွေဘောင်တွေကို တရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့စေသည်အထိ။

သည်မှာ ဘွားခနဲထပ်ပေါ်လာတာ သူမမဒေါ်မြတ်သီထွတ်ပါ။

“ဟေ့! နင်တို့နှစ်ယောက် ငါ့လက်က ပြေးမလွတ်ဘူး။ ကျွဲကြီးကျွဲကြီး... ဒီနှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်စမ်း”

ကျွဲကြီးရဲ့ရှက်က ကောင်းဘွဲ့ရင်လိုဝတ်ထားပြီး သေနတ်နှစ်လက်နှင့် တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခတ်နေတော့ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်ပြီး အန္တရာယ်တွေကို ကြုံကြုံခံ ရင်ဆိုင်ကြသည်။

သို့သော် အံ့သြစရာ...

ကျွဲကြီးရဲ့စက်သေနတ်ကျည်ဆန်တွေက သူတို့ထံရောက်တော့ ကံကောင်းပွင့်တွေဖြစ်သွားကြပြီး၊ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကံကောင်းပွင့်တွေ အုပ်လို့။

အေးချမ်းမွှေးမြသည့် အိပ်မက်လေးပါပဲ။

အခန်း (၂၁)

ရွာမှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ သူနှင့်လေပြည်ဟာ အမြဲညီအစ်ကိုတွေလို အရမ်းကိုချစ်ခင်ရင်းနှီးနေလေပြီ။ လေပြည်ဟာ သူ့ရဲ့ ညီငယ်လေးပေါ့။

လေပြည်ထံမှသွေးသွင်းလိုက်ပြီးကတည်းက သူ့ကျန်းမာရေးက သိသိသာသာတိုးတက်လာခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ကျန်းမာရေးဟာ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတုနှင့်အာဟာရဆိုသည့်အကြောင်းလေးပါးအပေါ်မှာ တည်ငြိမ်နေတယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ယခု သူ့မှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေပြီး အာဟာရကလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်အသီးအနှံ၊ အသားအရိုးတွေစားရ၊ ရာသီဥတုအဖြစ်လည်း လတ်ဆတ်သည့်ရေမြေ၊ တောတောင်တို့မှာ နေရသည်မို့ တစ်စတစ်စနှင့် သူ့ကျန်းမာရေးမှာ အိုကေလာလေပြီ။

ဖွဲ့နှင့်သက်နိုင်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ အိမ်သို့လေ့လာပြီး လိုလေးသေးမရှိ ကူညီစောင့်ရှောက်ကြလို့သာ။

သည်နေ့မနက်လည်း မနက်စောစော နွားနို့ပူလေးတစ်ခွက်စီ သောက်ပြီး သူနှင့်လေပြည်တို့ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လေပြည်က သူ့ရဲ့အချစ်တော်ခွေးလေးပေါ့။ ဘောင်းဘီရှည်အဝါ၊ တီရှပ်အဖြူ၊ ဂျာဆင်အနီလေးနှင့် နင်းဆမ်းသည့်ကံ့ကော်ပန်းလေး။ ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားနေလိုက်တာ ရက်ကန်းသည်မရဲ့ လွန်းကလေးလို။

“ဟေ့ကောင် လေပြည်၊ ငါ့ကိုစောင့်ပါဦးကွ။ ရှေ့မှာ ရည်းစားမာင့်နေတာမို့ ဒီလောက်သုတ်ခြေတင်နေတာလား။”

သူ့အော်ခေါ်လိုက်တော့မှ လေပြည် သူ့အနားသို့ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူတို့လျှောက်တာ ရွာပြင်ဘက်မို့ သီးနှံတွေနှင့်စိမ်းစိုနေသည့် ဘယ်ကွင်းများကြားမှာ လေပြည်က စိမ်းစိုသင်းယဲ့လို့။

“အစ်ကိုကလည်းဗျာ... တိုးတိုးပြောပါ။ ဟိုမှာ ကောင်မလေးတွေ ရယ်ကုန်ကြပြီ။”

“မင်းဟာလေ ဒီလောက် ယောက်ျားလေးတွေ ဝိုင်းအပိုးခံနေတဲ့ကြားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကောင်လေးလို့ထင်နေတုန်းလား။ ခုနေ့ကောင်မလေးပြန်လုပ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကြည့်ကောင်းလိုက်မလဲ”

သူ လေပြည်ပန်းပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်တင်ရင်း ရှုခင်းအလှနှင့် ခတ်ဆတ်သောလေကို အားပါးတရစားသုံးရင်း လမ်းဆက်လျှောက်နေသည်။

“ဟာဗျာ... အစ်ကိုကလည်း ဒီတောသားတွေ မခိုက်ပါဘူး”

“မင်းကသာ မခိုက်နော်၊ ဖွဲ့ကြည့်ရတာ မင်းအနားကကို မခွာ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းကိုဘောင်းဘီချွတ်ကြည့်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ”

“ဟာဗျာ... အစ်ကိုကကားပြောတာ ပက်စက်လွန်းတယ်။ နည်း

နည်းလည်း လူကိုအားနာပါဦးဗျ”

သူ့လက်ကိုဖြုတ်ချပြီး ခွေးပေါက်လေးလို လေပြည် ရန်လိုသွားလျှင် သူ့မှာ ချစ်ရလွန်းလို့။

“ငါက အမှန်အတိုင်းပြောတာ၊ သူက မင်းကိုမိန်းကလေးဖြစ်စေချင်နေတာ။ ပြီးတော့ ယောက်ျားဆိုတာလည်း မသင်္ကာလို့နေမှာပေါ့”

“ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ ဒီလူ့အကြောင်း၊ ကဲ! ရွာဘက်ကို ပြန်လျှောက်ရအောင်။ ကျွန်တော်တို့လမ်းလျှောက်လာတာ ရွာနဲ့တော်တော်လှမ်းလာပြီ။ တော်ကြာ မသူတော်တွေနဲ့တိုးနေပယ်”

“မတိုးပါဘူးကွာ၊ ဒီရွာက သူတော်ကောင်းတွေချည်းရှိတာပေါ့”

“မှားတယ်၊ နေရာတိုင်းမှာ လူဆိုးနဲ့လူကောင်းဆိုတာ ဒွန်တွဲပြီး ရှိနေကြတယ်။ အစ်ကို သူဌေးဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်”

“သူဌေးမှာရော ဘာပါတာမှတ်လို့၊ ငါဘာမှတ်မထားဘူးလေ၊ ငါ့ရဲ့အစိုးတန်ဆုံးရတနာလေးကလည်း ငါ့အနားမှာ ထပ်ချပ်ပါ”

လေပြည့်ပခုံးလေးကို လှမ်းဆွဲပြီး သူရင်ချင်းအပ်လိုက်တော့ ကောင်မလေးက ရုန်းဖယ်သွားပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သေး၏။

“ဒီလိုမပြောလည်း အစ်ကိုကို ကျွန်တော်က စေတနာရှိပြီးသားပါ။ မဖြားယောင်းပါနဲ့ဗျာ။ အစ်ကိုအတွက်ဆို ကျွန်တော် ဦးဆွေးဆံမြည် အမှုတော်ထမ်းပေးနေမှာပါ”

“ဒါဆို မင်းက ငါ့ကိုမချစ်ဘူးပေါ့၊ တာဝန်အရ အမှုထမ်းနေတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူက တာဝန်ပေးထားလို့လဲ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက နှစ်လိုမှုနဲ့ စေတနာကြောင့် ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်ပြန်

ပေးနေတာပေါ့။ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်း အစ်ကိုက ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတွေရဲ့ကယ်တင်ရှင်၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါ။ အစ်ကိုအတွက်ဆို ကျွန်တော့်အသက်သွေးချွေးတွေအားလုံး စတေးရဲပါတယ်”

“မင်းကလည်းကွာ... စစ်ထွက်မိန့်ခွန်းချွေတာ၊ ကျနေတာပဲ။ ဦးဆွေးဆံမြည်တွေ အသက်သွေးချွေးတွေနဲ့၊ ငါလိုချင်တာ ရိုးရိုးလေးပဲ၊ ကျေးဇူးတရားတွေ နားထားလိုက်၊ မင်း ငါ့ကိုချစ်လား မချစ်ဘူးလား၊ ဒါပဲ”

သူ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်၊ တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရာသီဥတုကလည်း သာတောင့်သာယာ၊ သစ်တောစိမ်းစိမ်းမှာ နေရောင်ခြည်ပွင့်လင်းလာပြီး ငှက်ကျေးတို့လည်း ဟိုသည်ပျံဝဲလို့။

သီးနှံဆွတ်ချိန်၊ ရိတ်သိမ်းချိန်မဟုတ်လို့ လယ်ကွင်းတွေမှာကလည်း လူက ပြောက်တိပြောက်ကျား။

သူ လေပြည့်ကို ဖက်ထားချင်မိတာလည်း ငါးတစ်ကောင် ရေကို လိုအပ်သလို၊ အောက်ဆီဂျင်ကို သတ္တဝါတွေ လိုအပ်သလို။ သူမက နားမလည်နိုင်သလို မျက်မှောင်လေး ကြွယ်ကြည့်လို့။

“အစ်ကို ဘာစကားတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျာ၊ မနောက်နဲ့ဗျာ... ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံနိုင်ဘူး”

“မနောက်ဘူး၊ မင်းကို ငါအတည်ပြောနေတာ။ ငါ မင်းကိုချစ်တယ်၊ ငါ့ဘဝအတွက် မင်းရှိမှဖြစ်မယ်။ မင်းကို ငါအမြဲလိုအပ်တယ်”

သူပြောသည့်စကားများကို လေပြည့် မျက်ခုံးလေးရှုံ့ပြီး နားထောင်နေတုန်း သူက လေပြည့်ကို သူ့အနားသို့ဆွဲယူပြီး နဖူးလေးကို ငုံမွှေးမိ၏။ ရင်ထဲကို အေးမြလန်းဆန်းသွားစေသည့် ပန်းပွင့်လေးပါပဲ။

ခွန်အားကိုပေးစွမ်းနိုင်သည့် အချစ်နတ်သမီးလေး။

“ဪ... အစ်ကိုပြောတာ ကျွန်တော်နားလည်ပြီ။ အစ်ကိုက ကျန်းမာရေး သိပ်စိတ်မချရတဲ့လူဆိုတော့ အစ်ကိုအနားမှာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ လူတစ်ယောက် အမြဲလိုတာပေါ့။ အစ်ကိုကိုနားလည်ဖို့ လူတစ်ယောက် အမြဲလိုအပ်တာပေါ့။ အစ်ကိုရယ်... အစ်ကို ဝင့်ဟေသာကိုယူပါ။ အစ်ကိုကိုပြုစုဖို့က ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ။ ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို အစ်ကိုအနားမှာ ကျွန်တော် အမြဲပြုစုပေးနိုင်ပါတယ်။ အစ်ကို မိန်းမယူဖို့ လက်ထပ်ဖို့ မိန်းမက သပ်သပ်လေး၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့က သပ်သပ်ပါ။ အဲဒီတာဝန်နှစ်ခုကို ရောထွေးမပစ်ပါနဲ့”

ရည်းစားစကားပြောရတာ တော်တော်လက်ပေါက်ကပ်တုံ့ကောင်မလေးပါပဲ။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုရည်းစားစကား ပယ်ပယ်နယ်နယ်ပြောရမှာတောင် မပြောရက်အောင် မြတ်နိုး အားနာနေမိသူမို့ သူ့မှာ ချောတိုင်တက်ရတဲ့သူလို အောက်သို့ပြန်လျှောကျပြန်ပြီလား။

“နားမလည်လည်းနေကွာ၊ ငါ မင်းကိုချစ်တယ်။ မင်းကိုပဲ ယူချင်တယ်... ဒါပဲ၊ သွားကြစို့”

သူ လေပြည့်ပန်းလေးကိုဖက်ကာ ရွာဘက်သို့လမ်းပြန်လျှောက်လာခဲ့စဉ် ရွာဘက်မှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးမောင်းပြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ ဇွဲရယ်ပါ။

“အစ်ကိုတို့သွားတာ ကြာနေပြီ၊ ဘာများဖြစ်နေတယ်မသိဘူးဆိုပြီး လိုက်လာတာ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်စရာရှိလဲကွာ... မင်းကလည်း”

“ဪ... အစ်ကိုက သူဌေးဆိုတော့ ပြန်ပေးတွေ့တာတွေ

ဆိုပြီး ငွေတောင်းနေမှာစိုးလို့ပါ... အဟဲဟဲ”

“အဲဒီခေတ်တွေ ကုန်သွားပြီ၊ ခုခေတ်က အရာရာမှာ ပွင့်လင်းမြင်သာတဲ့ခေတ်။ သူခိုးကြမ်းပိုးဆိုတာကိုတောင် နောက်မြင်ဖူးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါတော့မှားတယ် အစ်ကို၊ ကြမ်းပိုးလောက်တော့ အစ်ကိုမြင်နေသင့်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ ကြမ်းပိုး”

ခန့်ဘုန်းထွတ် ပြုံးစိစိနှင့် ကျီစယ်နေသည့် ဇွဲ၏ဆိုလိုချက်ကို သဘောပေါက်သည်။ လေပြည့် ဒေါဟောင်းနေပြီကုန်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်လှလှ ဆေးက ခွေးအမွှေးဖွားလေးလို့၊ ပြိုင်မြင်းလေးလို သိပ်လှတဲ့ချာတိတ်လေး။

“ခင်ဗျား လက်သီးစာမိချင်ပြီထင်တယ်”

“ထိုးစမ်းပါကွာ... မင်းထိုးလို့ကတော့ ငါ့သွားတွေ (၃၂)ချောင်း ဆုံး အကုန်ကျိုးချင်ကျိုးပါစေ။ ငါ သွားဖုံးကြီးနဲ့ပဲ ဆန်ပြုတ်သောက်ပါ့မယ်။ အဲ... ဆန်ပြုတ်တော့ မင်း ပြုတ်ပေးပေါ့၊ တစ်သက်လုံး”

“ဟာ... ဒီလူတော့ နာချင်ပြီ”

လေပြည့်က လက်သီးဆုပ်နှင့် တကယ်ပင် ဇွဲကိုထိုးမည်ကြိုက်သည်ကဲ့ကဲ့၊ ဇွဲကလည်း သူ့ကိုပန်းနှင့်ပေါက်နေတယ်များထင်နေသလားသေးသေး၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ကားယားခွပ်စံနှင့် တဟားဟားအော်ရယ်လို့။

“ခုခေတ်က ဆေးပညာတွေတိုးတက်နေတာနော်၊ အင်္ဂါပြောင်းဆိုရတယ်။ မင်းကို ငါ အင်္ဂါပြောင်းပြီးယူမယ်။ ထမင်းချက်ဟင်းချက်တွေ ဆတ်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ရွာထဲကမိန်းမတစ်ယောက်လောက်ဆိုထားရင် ထမင်းချက်ဖို့က ရပါတယ်။ မင်းကိုအလှကြည့်သက်သက်

ထားမယ်၊ မိန်းကလေးလိုဝတ်လိုက်ရင် သိပ်လှမှာပဲ။ အဲ... နေပါဦးကွာ
ခုလိုမှ ပိုချစ်ဖို့ကောင်းတာ”

“ဟင်! ခင်ဗျားစော်ကားလှချည်လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အင်
ပြောင်း။ တောက်! တော်ပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာမနေဘူး၊ ဦးကြီးတို့အိမ်
ပဲ သွားနေမယ်။ အဲဒီမှာ ကျန်ခဲ့ကြ”

တဟားဟားရယ်နေကြသည့်လူတွေကို ထားခဲ့ပြီး လေပြည်
ရွာဘက်သို့ တအားပြန်ပြေးလာခဲ့သည်မှာ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ပါ။ ကြည့်
ပါဦး... လူကိုပဲ အင်ပြောင်းဦးမတဲ့။ နောက်တာဆိုရင်လည်း မလွန်လွန်
ဘူးလား။ လူ့အခွင့်အရေးကိုချိုးဖောက်သည့် ပြက်လုံးပဲ။ တော်ပြီ၊ ဒီလူ
ကို မုန်းတယ်။ ဒီလောက်တောင် အစအနောက်သန်ရသလား။

သူဟာ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူမို့ တော်တော်ပြေးနိုင်ပါသည်။ သို့
သော် မကြာမီ ဆိုင်ကယ်က မီလာတာပါပဲ။ ဇွဲက ခန့်ဘုန်းထွတ်တို့
ဆိုင်ကယ်ရပ်ပေးလိုက်ပြီး သူကတော့ ရွာဘက်သို့ ဆက်မောင်းသွားလိုက်
သည်။ ဒါတောင် ပါးစပ်က အော်သွားလိုက်သေး။

“ကိုကိုသွားပြီ... ကြမ်းပိုးလေးရေ”... တဲ့။

ဒေါဖောင်းနေသည့်လေပြည်လက်ကို လာဆွဲသူဟာ ခန့်ဘုန်း
ထွတ်ပေါ့။

“သူက ခင်လို့စတာပါ လေပြည်ရယ်၊ သည်းခံလိုက်ပါ။ ရွာ
မှာလည်း သူမနောက်တွဲလူ ဘယ်သူရှိလို့လဲကွာ”

“အစ်ကိုလူလွန်တာတော့ မပြောဘဲနဲ့၊ ကြည့်ပါဦး၊ လူကို
အင်ပြောင်းမလေးဘာလေးနဲ့၊ တော်ပြီဗျာ... ဦးကြီးအိမ်ကိုပဲ ပြန်ပြောင်း
ကြမယ်”

“ငါက ဒီမှာပိုပြီးအဆင်ပြေတယ်လေကွာ၊ ခြံလည်းကျယ်တယ်။
ရွာစွန့်ဖို့ လေကောင်းလေသန့်ပိုရတယ်။ အိမ်ကလည်း ငါတို့ချည်းပဲနေ
ရသလိုမျိုး။ ညဘက်ကျမှ ဇွဲက လာအိပ်တာ။ နေရတာ အားမနာရတော့
ဘူး”

သူ လေပြည်ကျောလေးကိုပုတ်ကာ ဖြောင်းဖျနေတော့ ကောင်
လေး အင်တင်တင်။ သူ ဆက်ပြီးတင်ရသည်။

“သူနောက်တာလည်း မလွန်ဘူးကွ၊ မင်းကိုလည်း ကောင်မ
လေးတွေက သဘောမကျဘဲ ကောင်လေးတွေကချည်း သဘောကျနေ
တာကိုး”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ အစ်ကို... ကျွန်တော် မိန်းကလေးလိုပဲ ပြန်
နေရရင် ကောင်းမလားဟင်။ မိန်းကလေးဆိုတော့ သူတို့မနောက်ရဲကြ
တော့ဘူးပေါ့။ လေးလေးစားစားဆက်ဆံကြမှာ။ မမသွန်းလိုပေါ့”

“မထင်နဲ့ ငါ့လူ၊ မင်း မိန်းမလိုပြောင်းသွားမှ အပိုပိုကြမှာကွ။
ငါ့ပစ္စည်းလေးကို သူများလက်အပါမခံပါရစေနဲ့ကွာ။ ငါ့ဘဝ တစ်သက်
ထုံး သစ်ငုတ်တိုကြီးလို အထီးကျန်နေခဲ့ပါဦးမယ်”

“အပိုတွေ၊ နားကြားပြင်းကပ်တယ်”

“လူနာစောင့်ရဖို့ ပြောနေတယ်များ၊ မှတ်နေသလား”

“သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် ကောက်ယူလိုက်... အားလုံး
အဆင်ပြေသွားစေရမယ်”

နှစ်ယောက်အတူလမ်းလျှောက်ကြရင်း စကားတွေအခြေအတင်
ပြောရတာလည်း လောကရဲ့အနှစ်သာရတစ်ခု။

အခန်း (၂၂)

ခန့်ဘုန်းထွတ် သူ့ကိုထမင်းကျွေးနေသည့် လေပြည်ကိုချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့်ရင်း အတွေးတွေ ပွားနေမိသည်။ သူ့ဘယ်လောက်ပင် ချစ်တယ်ပြောပြော၊ ကောင်မလေးက နောက်နေတယ်ပဲ မှတ်နေ၏။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဒီလိုဖြစ်သွားကြပါလိမ့်။

မောင်နှမလို ရင်းနှီးနေကြတာမို့ ချစ်တယ်ပြောလည်း အရာမထင်တော့တာဖြစ်မည်။

“ဒီညလည်း သက်နိုင်နဲ့ဖွဲ့တို့ လာကြဦးမှာပဲ”

“ဖွဲ့က ဒီမှာအိပ်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းလည်း လာစောင့်ရှောက်တဲ့အနေနဲ့ ပါလာတာပါကွာ”

“ပါလာတာက အရေးမကြီးဘူး၊ သက်နိုင်က မမကိုပိုးနေတာ အစ်ကိုရ။ တော်ကြာ မမ ဒီရွာမှာ ကျန်နေခဲ့ဦးမယ်”

“သက်နိုင်လည်း မဆိုးပါဘူး လေပြည်ရယ်၊ ရိုးသားပြီးကြီးတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ပစ္စည်းလေးလည်း အရှိသားပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အစ်ကိုနော်... လေပြည်တို့မောင်နှမတွေ မခွဲပါရစေနဲ့”

“ဒါကတော့ကွာ၊ သဘာဝကိုလွန်ဆန်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ကြမှာပဲ။ လေပြည်လည်း ပွင့်ရမှာပဲလေ”

“မပွင့်ပါဘူး၊ လေပြည် ဘယ်တော့မှမပွင့်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းက အင်ကြီးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

လေပြည်ခေါင်းလေးကိုလှမ်းပုတ်ရင်း ခန့်ဘုန်းထွတ် ရယ်မောနေစဉ် သူ့နားရွက်နားမှ ဦးခနဲဖြတ်တိုးသံနှင့်အတူ ဒေါက်ခနဲလာစိုက်သည့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း။

“ဟာ!”

ခန့်ဘုန်းထွတ် အနေအထားပျက်သွားလို့သာ သေဘေးမှလွတ်သွားရခြင်းပါပေ။ လေပြည် ဆတ်ခနဲထပြီး ပြတင်းပေါက်မှလှမ်းကြည့်တော့ လူတစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူတွေကများ အစ်ကိုကိုရန်ရှာချင်နေရတာလဲ၊ တောက်! ကံကြီးပေလို့”

“ဒီရွာကတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့အစ်မလွှတ်လိုက်တာများလား၊ ငါတို့ရောက်နေတာလည်း ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ သူတို့ရှာလို့တွေ့သွားကြပြီထင်တယ်”

“ကိုယ့်မောင်ကိုယ် သေကြောင်းကြံတဲ့အစ်မရယ်လို့ ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိမယ်”

“မောင်နှမအရင်းမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဖအေတူမအေကွဲ့ မောင်နှမတို့ အစကတော့ အစ်ကို သူ့ကိုတော်တော်ယုံကြည်ပါတယ်၊ အခုကျမယုံတော့တာ၊ ကြည့်ပါဦး... သွေးအားနည်းတာကို သွေးကင်ဆာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆိုပြီး အစ်ကိုကို မချီမဆန့်လုပ်၊ သတ်ဖို့ကြံစည်နေကြတာလေ”

“သူ့မှာလည်း တိုက်နဲ့ကားနဲ့ပါပဲ အစ်ကိုရာ။ ယောက်ျားကလည်း ဆရာဝန်”

“လောဘပေါ့ လေပြည်ရယ်... လောဘပေါ့။ အစ်ကို့မှာက ဆွေမျိုးရယ်လို့ သူတစ်ယောက်တည်းရှိတော့ အစ်ကိုသေရင် အစ်ကို့ပစ္စည်းတွေအားလုံး သူရမှာလေ”

“ဒီအဖြစ်က လွတ်လမ်းမရှိတော့ဘူးလား အစ်ကို၊ ကြံစည်မိပါဦး”

သူ ထမင်းစားလို့ပြီးသွားပြီမို့ အချို့ပွဲဆက်စားနေရင်း စဉ်းစားနေရာမှ ဆတ်ခနဲအတွေးရသွား၏။

“ရတယ်၊ လွတ်လမ်းတစ်ခုရှိတယ်”

“ပြောပါဦး အစ်ကို၊ ဘယ်လိုလဲ”

“မခက်ပါဘူး။ လွယ်လွယ်လေးပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကူညီမှရမှာ”

“ကျွန်တော်ကူညီရမယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကူညီရင်ပြီးတယ်”

“ပြောကြည့်ပါဦး အစ်ကို”

“ငါ မင်းနဲ့လက်ထပ်လိုက်ရင် ပြီးပြီလေ။ သူလိုက်မသတ်တော့ဘူးပေါ့။ ငါသေလည်း ငါ့မိန်းမပဲ အမွေရမှာလေ။ သူမရမယ့်အတူ ငါ့ကိုဘယ်သတ်တော့မလဲ”

“ဟာဗျာ... အစ်ကို့စွဲစွဲကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ အစ်ကို့မှာ ရည်းစားငုတ်တုပ်ကြီးရှိရဲ့သားနဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဝင့်ဟေသာလား။ သူ့ကို ငါစိတ်ကုန်သွားပြီ။ နေစမ်းပါဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိန်းမယူတယ်ဆိုတာ လွယ်တယ်များမှတ်နေသလား။ ကိုယ့်ကိုလည်လှီးဆွဲမိန်းမများ ငါကအရူးမို့ ယူနေရဦးမှာလား”

“အစ်ကို့ပြောသလောက်လည်း မဆိုးပါဘူးဗျာ”

“ဆိုးတာပေါ့၊ ငါ့ကိုမချစ်ဘဲ ငါ့ပစ္စည်းတွေချစ်တဲ့မိန်းမ၊ ငါ့ကို အသေတောင်မစောင့်ဘဲ သူကအရင်သတ်မယ့်ပုံ။ မမနဲ့ဘာမှမထူးဘူး။ မင်းကရော ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါကချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ပါမယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ ဈေးကိုင်နေရတာလဲ”

သူ့စိတ်တိုနေလျှင် လေပြည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ့ကို ဆွဲခန်းထဲမှာ မထားတော့ပါ။

“လာ... အစ်ကို၊ အပြင်ခန်းက အန္တရာယ်များတယ်။ အခန်းထဲဝင်နေလိုက်။ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းစားဦးမယ်”

သူ့ကိုကြင်နာစွာပင် အိပ်ခန်းထဲထိ တွဲပို့ပြီးမှ သူမ ထမင်းစားခန်းသွား၏။ သူက တကယ့်လူမမာကြီးတော့ မဟုတ်တော့ပါ။ တမင်ပင်လေပြည် ပြုစုယုယတာကို နှစ်သက်လို့ပါ။

ဒီရွာရောက်လာသည့်ရက်များအတွင်း သူတော်တော်လေး ကျန်းမာလာပြီ။ ခန့်ဘုန်းထွတ် သူ့အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်မှ လွတ်ကင်းအောင် ဆက်ပြီးစဉ်းစားနေ၏။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ်နှင့်ဝင်ဟေသာတို့လက်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက်ကတော့ လေပြည်နှင့်လက်ထပ်လိုက်ခြင်းပင်။ ကိုယ်ကလည်း ချစ်နေသားပဲ။ အင်း... သူကလေးကလည်း ကိုယ့်ကိုဆို ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံး သဘောထားရှာသူ။

သူ့စဉ်းစားနေတုန်း မှောင်လည်းလာပြီမို့ မီးထွင့်လိုက်စဉ် အိပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထဲသို့ ဇွဲနှင့်သက်နိုင်တို့ဝင်လာသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“အစ်ကို... ဘယ်နှယ် အစောကြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်နေရသလား စားပြီးပြီလား၊ ဒီမှာ ပုစွန်ထုပ်ဟင်းပါလားတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီမှာဆွဲမလို့”

ဆူဆူညံညံအသံတွေ ကြားလိုက်ရပြီး သူတို့နှစ်ယောက် မိမိဘက်သို့ရောက်သွားကြလျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ်လည်း မီးဖိုဘက်သို့ လိုက်သွားမိသည်။ အသံတွေကြားနေရသည်။

“ဟေ့! ညီလေး၊ ငါတို့ဖို့ ထမင်းနှစ်ပန်းကန်ထည့်ပေး”

“ကိုယ့်ဘာသာ ထည့်စားပါလား၊ မခူးပေးနိုင်ပါဘူး။ လူလူခင်အတူတူ”

“ဟာ... ဒီချာတိတ် စကားပြောတာ ကတ်တီးကတ်ဖွဲ့နဲ့ ဒီမင်းတို့ဖို့ ပုစွန်ထုပ်ဟင်းတွေ ယူလာပါတယ်ကွ”

“ကဲပါ... ကျွန်မထည့်ပေးပါမယ်”

ထမင်းစားပွဲမှာ ဗိုပြည်သွားသည်။ ချစ်ခြင်းလေပြည်လည်း ကိုဘာသာခပ်စားလို့၊ ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ရောနယ်ပေးထားသည်။ သူ့ထမင်းပန်းကန် သူ့ကိုင်ပြီး ဇွန်းနှင့်ခပ်စားနေပါသည်။

သွန်း ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဇွဲနှင့်သက်နိုင်တို့လည်း ထမင်းစားနေကြသည်။ ခန့်ဘုန်းထွတ် ထမင်းစားပွဲနားသို့ရောက်သွားလျှင် လုံးပင် ပြာပြာသလဲကြိုဆိုကြသည်။

“လာ... အစ်ကို၊ နေမကောင်းလို့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ စား... စားကြ။ အစ်ကို ညှော်ခန်းထဲ စောင့်နေမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လျှင် လေပြည် ပြာပြာသလဲဖြစ်သွားသည်။

“ညှော်ခန်းမှာထိုင်လို့မဖြစ်ဘူး အစ်ကို၊ စောစောက ဓားမြှောင်နဲ့အပစ်ခံရလို့”

“ဟင်! ”

“အို! ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အစ်ကိုကို ဘယ်သူတွေက သတ်ချင်နေတာလဲ”

“ရန်ကြွင်းရန်စတွေပါကွာ”

အားလုံးပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြပြီး ထမင်းကိုအမြန်ဆုံးစားလိုက်ကြသည်။ နောက် ညှော်ခန်းမှာပင် စုထိုင်ကြပြီး အကျိုးအကြောင်းတွေ မေးမြန်းကြသည်။ ခန့်ဘုန်းထွတ် ကိုယ့်အစ်မအကြောင်း ပြောပြသည်။ ယခုကျ ညှော်ခန်းမှာလည်း တံခါးတွေပိတ်ထားသဖြင့် ရန်သူလုပ်ကြံဖို့ အခွင့်မသာတော့ပါ။

“ငါတို့ရောက်တာကြာပြီဆိုတော့ သူတို့သိသွားကြပြီဖြစ်မယ်။ ဒီမှာနေရတာ ပျော်ပေမယ့် အစ်ကိုတို့ တစ်နေရာထပ်ရွှေ့ရင် ရွှေ့၊ မရွှေ့ရင် ရန်ကုန်ပြန်မှပဲဖြစ်မယ်”

“ဟာ... အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော်တို့ အလှည့်ကျစောင့်ရှောက်ပါမယ်။ နေ့ရောညပါ စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာပျက်နေကြသည်မှာ သက်နိုင်က သွန်းတို့နှစ်ယောက်နေပြီး၊ ဇွဲကတော့ လေပြည်ကိုချစ်လို့ခင်လို့ပါ။

“ငါ့ညီတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုပြဿနာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အစ်ကိုရှင်းဦးမှပါ။ အစ်ကိုလည်း တော်တော်ကျန်းမာနေပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါ့ညီတို့လည်း အစ်ကိုအိမ်ကို အချိန်မရွေးလာလည်ကြပါ။ အခုလည်း လိုက်ခဲ့ကြပေါ့။”

“အစ်ကိုရယ်... မြန်လိုက်တာ၊ ဘယ်တော့ပြန်မလို့လဲ။ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ နေကြပါဦး။ ဆိုင်းမဆင့်မဆင့် ပြန်မယ်ဆိုတော့ ခံစားရလို့ပါ။”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာပျက်နေလိုက်ကြတာ ခါတိုင်းညမှာလိုပင် ရယ်စရာမောစရာတွေနှင့် မပျော်ရွှင်နိုင်ကြတော့ပေ။ အသည်းအသန်ဖြစ်နေကြသည့် နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ခန့်ဘုန်းထွတ် သနားကြင်နာရပါသည်။

“ပြန်တာတော့ မနက်ဖြန်ပြန်မယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ညီတို့လည်း မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေကြရင်... အစ်ကိုဆီ တစ်လှည့်လိုက်လည်ကြပါ။ အစ်ကို တစ်လှည့်ပြန်ပြီး ပြုစုပါရစေ”

“တကယ်လား အစ်ကို”

နှစ်ယောက်သား သံပြိုင်ထွက်သွားကြသဖြင့် လေပြည်နှင့်သွန်းမျက်စောင်းထိုးမိကြသည်။ အစ်ကိုကလည်း ဒီဂျလေဗီနှစ်ကောင်ကို

“တကယ်ပါ။ မင်းတို့လည်း လိုက်ပို့ရင်း ရောက်ဖူးရတာ”

“တစ်ရက်တော့စောင့်ပါ အစ်ကို၊ သဘက်ခါဆို ကျွန်တော်အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

“မနက်ဖြန်မှာ ငါဘာမှမဖြစ်ဖို့ မင်းတို့တာဝန်ယူလို့လား”

“အစ်ကိုရယ်၊ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှမဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်တို့ ဝန်ယူပါတယ်။ အဲ... ရန်သူက အပြင်ကနေ လုပ်ကြံမှာဆိုရင် အိမ်

မှာပဲ အစ်ကို အောင်းနေမှဖြစ်မယ်”

“လူကြီးတွေကို ငါလျှောက်ပြီးနှုတ်ဆက်ရဦးမှာပေါ့။ သတိတော့ထားရမှာပေါ့လေ”

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောကြရင်း ထိုညသည် ခြောက်ဆယ့်စွာပင် ပြီးဆုံးရသည်။

ညသန်းခေါင်ရောက်သည်အထိ ခန့်ဘုန်းထွတ် အိပ်လို့မပျော်ဆူး။ သူ့အခန်းတံခါးဖွင့်သံကြားရသဖြင့် ခေါင်းကြီးသွားပြီး သတိအနေအထားနှင့်ရှိနေစဉ် မည်းမည်းအရိပ်နှစ်ခု ဆက်တိုက်ဝင်လာပြီး သူ့ကုတင်နားသို့ ပြေးကပ်လာကြစဉ် နောက်မှအရိပ်တစ်ခုက သူတို့ထက် လျှင်မြန်စွာ ရောက်လာပြန်၏။

ခန့်ဘုန်းထွတ် တတ်နိုင်တာ ကုတင်ပေါ်မှလှိမ့်ချလိုက်ပြီး ကုတင်အောက်သို့ ဝင်ပုန်းနေလိုက်ခြင်းပါပဲ။ ကိုယ်က နလန်ထခါစမို့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာတတ်လိုက်လို လူဆိုးတွေနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နေလို့မရ။

ကုတင်အောက်မှ သူ အပြင်သို့ကြည့်ပြီး ရင်မနေရသည်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း။ နောက်ဆုံးဝင်လာသည့်အရိပ်က အရင်အရိပ်နှစ်ခုကိုတိုက်ခိုက်ရင်း ပါးစပ်မှလည်းအော်ဟစ်နေသဖြင့် သူဟာ အပြည်မှန်း ခန့်ဘုန်းထွတ် သိလိုက်ရလျှင် ရင်ထဲမှာ သိပ်ခနဲ။

“ဟေ့လူတွေ လာကြပါဦး... ဒီမှာ သူခိုးတွေ ရန်သူတွေ”

လေပြည်လက်ထဲမှာတော့ တုတ်ရှည်တစ်ချောင်း၊ ရန်သူနှစ်ယောက်က လက်ထဲမှာစားနှင့်။ ဓားမြှောင်တွေမို့ တုတ်ရှည်က ရိုက်အား

သာသည်။ လေပြည် အော်ဟစ်လိုက်သည်နဲ့ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ကာ ခုနစ်ဆင်းထွက်ပြေးသွားကြပေမယ့် တစ်ယောက်က သူ့ခွေးမြောင်နှင့် ပစ်သည့်အခါ...

“အား...”

လေပြည်အော်သံကြောင့် ခန့်ဘုန်းထွတ် ကုတင်အောက်မှပြေးထွက်ပြီး အခန်းမီးကိုဖွင့်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ အိမ်ရိုလူစုံလူကုန် သူ့အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကို... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“ဟာ! လေပြည်... ညီလေး”

လေပြည်မှာ ပန်းကိုးစားစိုက်သွားခဲ့ပြီမို့ နေရာမှာပင် လဲကျနေလျက်။ ဇွဲ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် လေပြည်ကိုပြေးပွေ့တော့ ခန့်ဘုန်းထွတ် ပြာခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဟာ! သွေးတွေ... သွေးတွေ... ကိုသက်နိုင်၊ ဒေါက်တာက လှမ်းခေါ်ပါဦး။ ဒုက္ခပါပဲ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ညီမလေးရယ်”

သွန်းရင်ထဲ မခံစားနိုင်လွန်းသည်မို့ လေပြည်ကို ညီမလေးခေါ်မိပေမယ့် အားလုံးပျာယာခတ်နေကြသဖြင့် သတိမထားမိကြ။ ခန့်ဘုန်းထွတ်မှာလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်။

သက်နိုင်က ဒေါက်တာသက်ဝေကို လှမ်းပြီးဖုန်းဆက်သည့်အားလုံးပင် လေပြည်အနားမှာ ဝိုင်းလျက်။ လေပြည်ကို ခန့်ဘုန်းထွတ်အခန်းထဲမှာပင် ဖျာခင်းပေးပြီး သက်တောင့်သက်သာထားဖို့ စီစဉ်သည်။ ညာဘက်ပန်းသို့ စားစိုက်သွားသဖြင့် သွေးတွေက စိမ့်စွဲခဲ့သည်။

“တောက်! ငါတို့တွေကလည်း အတော့်ကိုအအိပ်ကြီးပါလား”

အိမ်ထဲလူဝင်တာတောင် မသိဘူး။ လေပြည်လောက်တောင် အသုံးမကျဘူး”

“လေပြည်... လေပြည်... သတိထားပါကွာ၊ ဆရာဝန်လာတော့မှာ”

ခန့်ဘုန်းထွတ် ဖွဲ့လက်ထဲမှ လေပြည်ကို အတင်းပင် သူ့လက်ဆဲသို့လွှဲယူရင်း ယူကျုံးမရတွေဖြစ်နေတော့ နာကျင်နေသည့်ကြားမှပင် အလေးခဲပြီး လေပြည် သူ့ကိုနှစ်သိမ့်ပေးနေသည်မှာ ရင်နှင့်စရာ။

“ပန်းထိတာပါ အစ်ကိုရ၊ မသေပါဘူးဗျာ”

သည်စဉ် ဒေါက်တာသက်ဝေ အပြေးအလွှားရောက်လာခဲ့ပြီး လေပြည်အနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“အမှုဖွင့်ပြီးပြီလား၊ ရဲတိုင်မှဖြစ်မယ်၊ ရာဇဝတ်မှုပဲ... ဆေးရုံဆင်ရမယ်”

“ဟာ... ဒေါက်တာကလည်းဗျာ၊ သူတို့က ဧည့်သည်တွေပါ။ နက်ဖြန် သဘက်ခါပဲ ပြန်တော့မှာ။ လောလောဆယ် သွေးထွက်လွန်နေပြီ၊ ကုပေးပါ”

“အေးပါ... ငါက သဘောပြောတာပါ။ ကဲ! အင်္ကျီတွေချွတ်”

“ဗျာ!”

“ပန်းစားထိုးမိတာ အင်္ကျီတွေချွတ်မှ ကျုပ်က ဆေးထည့်ဖို့ ချုပ်ဖို့ လုပ်လို့ရမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

လေပြည် ခန့်ဘုန်းထွတ်လက်ထဲမှ ကြိုးရုန်းထထိုင်ပြီး ကန်ကွက်ကာ ပြောပြသည်။

“ဟာ... ဒါဆို ကျွန်တော်ဆေးထည့်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ကို

ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်။ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်မယ်။ ဟိုဧရာဝတီမှ ဆေးထည့်မယ်”

“ဒါဆို မင်းသေသွားမှပေါ့ကွာ၊ သွေးထွက်လွန်ပြီး သေလိမ့်မယ်။ ဒဏ်ရာက သေလောက်တဲ့နေရာမဟုတ်ပေမယ့် သွေးထွက်လွန်ပြီး သေသွားလိမ့်မယ်”

ဒေါက်တာသက်ဝေ စိတ်တိုနေလျှင် သွန်းကပင်ဝင်ပြီး ဖြေရှင်းရပါ၏။ မိန်းမညာဏ်ဆိုတာ အရေးကြီးလျှင် ကွက်ပေါ်စမြဲ။

“လေပြည်က အရမ်းရှက်တတ်လို့ပါ။ ဆရာဝန်ကိုတော့ ရှက်နေလို့မရဘူးလေ။ ကျန်တဲ့သူတွေ အပြင်ထွက်ပေးပါ။ ဇွဲနဲ့ကိုသက်နိုင်အဲ... အစ်ကိုပါ အပြင်ခဏထွက်ပေးပါနော်”

“ဟာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ယောက်ျားအချင်းချင်း အဝတ်စုံတာ ဘာရှက်စရာရှိလဲ။ ငါဆို အသက်ဘေးကြုံရင် အကုန်လုံးတောင် ချွတ်မှာပဲ”

“မင်းကတော့ အရှက်မရှိဘဲကွာ၊ ကဲကဲ... ယောက်ျားတွေ အားလုံး အပြင်ထွက်ပေးလိုက်ပါ”

“သူကရော ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်း”

မကျေမနပ်နှင့် ဇွဲ ရေရွတ်နေတာ လေပြည်ကိုမသက်သာလို့။ ဒီကောင်ဟာ ယောက်ျားမဟုတ်ဘဲ မိန်းမများဖြစ်နေမလား။ အဲဒါ အစ်ကိုရော သိရဲ့လား။

သူတို့သုံးယောက် အခန်းအပြင်ထွက်သွားတော့မှ အခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး သွန်းက လေပြည်ကို အပေါ်ဂျာကင်ချွတ်လိုက်သည့် အောက်မှပေါ်လာတာ တိရှုပ်။ သွန်း ဆရာဝန်ကို ဖြောင့်ကွယ် ကွယ်

သည်။

“လေပြည်က မိန်းကလေးပါဆရာ၊ ယောက်ျားလေးစိတ်ဝင်နေတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ဟေ့! ဆရာထင်တော့ ထင်သား၊ ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရှက်နေရပါလိမ့်လို့၊ ကဲကဲ... ရှက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ဆရာကို မရှက်ပါနဲ့”

သွန်း... လေပြည်ကို တိရှုပ်အကုန်မချွတ်ဘဲ ဒဏ်ရာရသည့် နားနှင့်လက်ကိုပဲ ကပ်ကပ်သပ်သပ်ချွတ်ပေးလိုက်သည်။ တိရှုပ်က ပွပ္ပဒိ အဆင်ပြေပါသည်။

အသားဖွေးဖွေးလေးက ဝင်းခနဲပေါ်လာတော့ ဒေါက်တာသက်ဝေ ခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာ ခါမိသည်။

“မင်းကွာ... ကြုံကြုံဖန်ဖန်၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးပဲ၊ မိန်းမဖြစ်ရတာ နာတယ်ထင်လို့လား။ ယောက်ျားကောင်းကောင်းယူပြီး ဖိပ်နဲ့ထိုင်စားလို့တောင် ရသေးတယ်”

“ဆရာကလည်း”

ဒေါက်တာသက်ဝေလည်း လူပျိုကြီးပါ။ လေပြည်ပန်းမှဒဏ်ရာကို သန့်စင်ဆေးကြောပြီး ချုပ်ဖို့ပြင်ရင်း စကားပြောနေခြင်းပါ။

“ဒဏ်ရာက နက်တယ်၊ ကွဲသွားတယ်၊ နှစ်ချက်သုံးချက်တော့ ချုပ်ရမယ်”

“ဆေးပဲထည့်လို့မဖြစ်ဘူးလားဗျာ၊ နာတယ်ဗျာ၊ ဆရာ ကိုယ်ချင်းမစာ လက်ချင်းမစာ... အား”

အထဲမှအသံတွေကို သဲသဲကွဲကွဲမကြားကြပေမယ့် လေပြည်

အော်ဟစ်ညည်းညူနေတာ ကြားရတော့ အပြင်မှာသုံးယောက်မှာ နေမထီ ထိုင်မသာ။

“တောက်! ဒီဆရာဝန်ကလည်း အနာကိုအစိမ်းချုပ်နေပြီထင် တယ်။ ထုံဆေးလေး မေ့ဆေးလေးသုံးတာ မဟုတ်ဘူး”

“မပါလာလို့နေမှာပေါ့ကွ”

“ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်သိရမှာပေါ့ကွ”

“အား... သေပါပြီ”

အထဲမှအော်သံလေး ထွက်လာပြန်လျှင် အပြင်ဘက်မှ ဖင်တကြွ ကြွ။ အထဲမှာလည်း ဒေါက်တာသက်ဝေနှင့်လေပြည် စစ်အေးတိုက်ဖွဲ့ တိုက်နေရသည်။ သွန်းကတော့ ဖြန်ဖြေရေးသမား။

“နာတယ်ဗျ... တော်တော့ ဘယ်လောက်တောင် ချုပ်နေတာ လဲ... အား”

“ပြီးပြီ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယောက်ျားမှတ်ပြီး ရန်သူတွေ ငှက် ဆိုးတွေနဲ့ နှပန်းလုံးချင်တဲ့ကောင်၊ ခုမှအော်မနေနဲ့”

“နှပန်းမလုံးပါဘူး။ တုတ်နဲ့ဝင်ရိုက်တာပါ”

“ဟိုက ပန်းပစ်သွားလို့ပေါ့။ ရင်ဘတ်သာပစ်သွားရင် ခုလောက် ဆို သေပြီ။ ခုလိုတောင် ငါ့ကိုရန်လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သူတို့က ရင်ဘတ်ပစ်တာပါ။ ကျွန်တော်ငုံပေးလိုက်လို့ ဖန် ပဲထိတာ”

“ငုံလည်းလွတ်အောင် ငုံပါလား။ ကဲ! ဆေးထိုးမယ်၊ နည်းနည်း တော့နာမယ်”

“ဟာ! ဆရာကလည်း နာပါတယ်ဆိုမှ”

ပန်းကိုချွမ်း ဆေးထည့်၊ ပလာစတာကပ်ပေးပြီးတော့၊ ဆေးထိုး ပြင်လျှင် လေပြည်ခမျာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့။ သွန်းက ကိုယ့်ညီမကိုယ်ချော့ရသည်။

“လေပြည်ကလည်းဟာ ဆရာက နင့်အနာမြန်မြန်ကျက်အောင် မြန်မြန်ကောင်းသွားအောင် လုပ်ပေးတာပဲ။ ဆရာ့ကိုအားနာစရာ”

လေပြည်ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဆေးထိုးပေးတာကို အံ့ကြိတ် ပြီးခံနေလိုက်သည်။ ဆေးထိုးပြီးတော့ သောက်ဆေးများကိုပေးရင်း...

“ညာလက်က အနာနဲ့ဆိုတော့ ငြိမ်ငြိမ်နေရမယ်။ လက်လှုပ် ရင် ပန်းပါနာပြီး သွေးပြန်ထွက်မယ်... ကြားလား။ တစ်လလောက်အနား ယူမှ အနာက ကောင်းသွားမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညည်းက နာစုံလို့မျိုး ပြုစုနေတဲ့သူဆိုပေမယ့် ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရဘူးနော်”

“ဘယ်လက်နဲ့တော့ လုပ်ပေးလို့ရတယ်မဟုတ်လား”

“ရပေမယ့် ညည်းက ဘယ်နဲ့လုပ်တတ်လို့လား”

“ရတယ်၊ ကျွန်တော်က ဘယ်ရောညာရောသန်တယ်။ လက် နှစ်ဖက်လုံးနဲ့ အလုပ်လုပ်တတ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ပြန်တော့မယ်ဆိုရင်လည်း ရောက်တဲ့နေရာ က ဆေးဆက်ကုနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အဝတ်ကို ပွပ္ပတွေပဲဝတ်၊ အတွင်းခံမဝတ်နဲ့”

“ဟာဗျာ... ဆရာကလည်း”

“ဟ! ငါက ဆရာဝန်အမြင်နဲ့ပြောတာ။ ညည်းအတွင်းခံပတ်

တော့ ပခုံးကအနာကို ထိမယ်လေ။ ခုပဲ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြတ်လိုက်ရတာ မဟုတ်လား”

“အဲလိုပဲ ကြိုးဖြတ်ဝတ်လည်း ရပါတယ်”

“သဘော... သဘော... ညည်းအဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲ”

“အဲ... ဆရာ၊ လေပြည့်ကို မိန်းကလေးဆိုတာ သူများတွေကို မပြောမိပါစေနဲ့နော်”

“အေးပါ၊ ညည်းမသိစေချင်ရင် ငါမပြောပါဘူး။ အဲ... ညည်း ပြန်သွားရင်တော့ ပြောလို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဆရာကလည်း မပြောနဲ့ပေါ့”

“အေးပါ... အေးပါ၊ ကဲ... အဝတ်တွေပြန်ဝတ်၊ ဟိုလူတွေ ဝင်လာချင်နေကြပြီ”

သွန်း... လေပြည့်ကို တိရုပ်ဝတ်ပေးလိုက်ပြီး၊ အနွေးထည်ကို လည်း နောက်တစ်ထည်ဝတ်ပေးရသည်။

“ပြီးပြီ ဆရာ”

“အေး... အပြင်က ဝင်ခဲ့လို့ရပြီဟေ့”

သုံးယောက်သား သူ့ထက်ငါဦး ဝင်လာကြတော့၊ ဇွဲက ရွှေ ဆုံးမူ။

“ဒဏ်ရာတော်တော်များသွားလား ဆရာရယ်၊ ဘယ်နှစ်ချက် ချုပ်ရလဲ။ မင်းကွာ... အော်လိုက်တာ၊ ဝက်ပေါ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“နာတာကျိုးဗျ၊ ကိုယ့်အသားမနာတိုင်း”

“ဓားပေါက်ခံရတာပဲကွာ၊ နာမှာပေါ့။ ယောက်ျားပဲ... တောင့် ခံမူပေါ့”

“ကဲပါကွာ... မင်းကလည်း၊ သူ့ခမျာ နာရတဲ့ကြားထဲ၊ သုံး ချက်ချုပ်ရတယ်။ လောလောဆယ် အဲဒီဘက်ကို အနားပေးထားရမယ်”

ခန့်ဘုန်းထွတ်ကတော့ လေပြည့်အနားမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင် သုံး ရှုံ့မဲ့နေသည့်လေပြည့်ရုပ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး သနားလိုက်တာလည်း ချင်ထဲမချီ။ လေပြည့်ဟာ သူ့ရဲ့အသက်သခင်။ နှစ်ထပ်ကွမ်းအသက် သခင်။ သူ လေပြည့်လက်ကလေးကို ယုယစွာကိုင်လိုက်ပြီး...

“မင်းဟာ ငါ့ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်လေးပါကွာ။ နှစ်ထပ် ကွမ်းအသက်သခင်ပါ”

လေပြည့် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် သူ့လက်ကိုရုန်းယူလိုက်ပြီး ပစ်ပစ်ခါခါ

“ဟာဗျာ... အစ်ကိုကလည်း၊ အခုလည်း အစ်ကို ကုတင် အောက်ဝင်ပုန်းနေတာ လွတ်သားပဲ။ ကျွန်တော်ဝင်မလာလည်း အစ်ကို ထွက်ပါတယ်”

“ဟကောင်ရ၊ မင်းသာဝင်မလာရင် မင်းပထွေးတွေက ငါ့ကို အလှူကြည့်နေမတဲ့လား။ ငါ့ကိုသတ်သွားမှာပေါ့ကွ”

“အစ်ကိုနော်၊ သေသွားတဲ့ကျွန်တော်အမေကိုတော့ ဆွဲမထည့် နဲ့၊ ကျွန်တော်က အကောင်းလည်းပြောရသေးတယ်။ အစ်ကိုကံက ရှိ သေးတော့ သူတို့သတ်ချင်လည်း ဘယ်ရမလဲ”

“ကံယုံပြီး ဆူးပုံနင်းရင် သေသွားမှာပေါ့ကွ”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်တစ်ပြန် အော်နေသဖြင့် ကျန်လူ များကပင် ဖြန်ဖြေလိုက်ကြပြီး...

“ကဲကဲ... ဒေါက်တာ့ကိုပြန်ခိုလိုက်ကြပါဦး၊ ကျေးဇူးအများကြီး ထင်ပါတယ် ဆရာရယ်”

အားလုံးပင် လူစုခွဲကြပြီး ကျန်သည့်အချိန်ကလေးမှာ ပြန်အိပ်ကြဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ လေပြည် ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ဖို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှုမဲ့ပြီးထတော့ ခန့်ဘုန်းထွတ် တားလိုက်သည်။

“ငါ့အခန်းထဲမှာပဲ နေပေးပါ လေပြည်၊ နောက်တစ်ခါ သူတို့ ပြန်လာရင်”

“တစ်ညထဲတော့ နှစ်ခေါက်ပြန်မလာပါဘူးအစ်ကိုရ။ ဇွန်သက် နိုင်ကို ခေါ်အိပ်လိုက်ပါလား။ သူတို့ပြန်လာလည်း ကျွန်တော် အစ်ကိုကို ကာကွယ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... မင်းနေပေးပါ”

သွန်းကတော့ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်သွားပေပြီ။ ဇွန်သက်နိုင်က ဝင်ပြီးထောက်ခံကြသည်။

“ဟုတ်သားပဲ လေပြည်ရဲ့။ အစ်ကို... ကျွန်တော်တို့ရှိနေတော့ အိပ်ပေးပါရစေ၊ နောက်တစ်ခါပြန်လာလည်း ကျွန်တော်တို့ရှိနေတော့တော်သေးတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“လေပြည်စောင့်ပေးရင် တော်ပါပြီကွာ၊ ငါ့ညီတို့လည်း အရေးပျက်သွားကြပြီ။ အိပ်... ပြန်အိပ်ကြတော့”

“ဒါဆိုလည်း သွားပြီအစ်ကို၊ လေပြည် ဒီတစ်ခါ ငါတို့ နီးကြားကြားအိပ်ပို့မယ်ကွာ။ အရေးဟဲ့ဆို အော်သာအော်... သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

လေပြည် သူ့ဖိုခင်းထားသည့်နေရာလေးမှာပင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လှဲဖို့ပြင်တော့ ခန့်ဘုန်းထွတ် သူမကိုပွေ့ယူလိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း... ကုတင်ပေါ်မှာအိပ်ပါ။ ငါ ဒီအောက်မှာအိပ်မယ်။ အနာနဲ့ဆိုတော့ နွေးနွေးထွေးထွေးအိပ်မှ”

“ဟာ... အစ်ကိုက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်လေ။ အစ်ကိုကမှ နလန်ထစ လူမမာ၊ ကျွန်တော်က ကျန်းမာပါတယ်။ လောလောဆယ် ဓားလေးထိမိတာပဲ ရှိတာပါ။ အစ်ကိုက အအေးမိလို့မရဘူးလေ။ နဂိုကမှ သွေးအားနည်းနေရတဲ့ကြားထဲ”

လေပြည် ကုတင်ပေါ်မှပြန်ဆင်းမည်လုပ်တော့၊ သူ လေပြည် ဖခုံးလေးကို ဖိထားမိသည်။

“လေပြည်”

သူ့အသံနှင့်သူ့အသွင်က အရမ်းပင် လှိုက်လှဲကြေကွဲနေတော့ လေပြည်လန့်သွားရသည်။

“အစ်ကို”

“ငါ မင်းကိုအရမ်းမြတ်နိုးချစ်ခင်နေပြီ၊ တစ်ဆံ့ခြည်တောင် မဝေးချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မင်းကိုလည်း ဒီကြမ်းပြင်မှာ ဖြစ်သလိုမအိပ်စေချင်ဘူး။ မင်းကလည်း ငါ့ကို ကြမ်းပြင်မှာ မအိပ်စေချင်ဘူးဆိုရင်”

ခန့်ဘုန်းထွတ် စကားကိုဖြတ်ထားပေမယ့် လေပြည် ကြုံသိနေမိသည်။ ဒါကြောင့် အရက်မျက်နှာလေးက ရဲနင့်ပြီ။ မပြောမီက ငြင်းနုင့်လိုက်ပြီ။

“မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုပဲ ကုတင်ပေါ်မှာအိပ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် အောက်မှာအိပ်မယ်။ ပြဿနာမရှာပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်”

“ပြဿနာမရှာပါဘူးကွာ၊ ငါကလည်း လူမမာပါ။ မင်းကလည်း နာကျင်မှုတွေနဲ့ သနားစရာ ငါ့ရဲ့ချစ်သူလေးပါ။ ငါ မမှိုက်ရိုင်းပါဘူး။ မောင်နှမတွေလို ဖြူစင်စွာ အတူတွဲအိပ်ရုံလေးတောင် မအိပ်သင့်ဘူးလား”

ခန့်ဘုန်းထွတ် ကုတင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း အရေးဆိုနေလျှင် လေပြည် ခေါင်းကိုညင်သာစွာ ခါနေမိသည်။

“မောင်နှမဆိုရင်တောင် အရွယ်ရောက်နေတဲ့မောင်နှမတွေဟာ အတူမအိပ်ကြ မအိပ်သင့်ကြပါဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကိုနဲ့လေပြည်ဟာ သူတို့တွေပါ”

“ပြောရက်လိုက်တာ လေပြည်ရယ်၊ ငါ့အတွက်တော့ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ပွား၊ ငါ့ရဲ့အသက်၊ သွေးစက်ကလေးပါ”

ပြောရင်းမှ သူ လေပြည်အနားမှာ ဝင်ပြီးလုံ့လျောင်းလိုက်လျှင် လေပြည် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာခဲ့သည်။

“လေပြည်ကြောက်တယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ပါဘူး။ လေပြည်ကို မိန်းကလေးမှန်းသိသွားကြရင် လေပြည်ကိုကဲ့ရဲ့ကြမှာပေါ့။ သဘာဝကိုလွန်ဆန်လို့မရပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကိုသိပါတယ် အချစ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ဒီညအရင် မောဟိုက်နေပြီမို့ မင်းရဲ့ရင်ခွင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး မှေးစက်ပါရစေနော်။ မထူပါနဲ့အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်ဟာ အရုပ်ကျားကြီးပါ”

သူပြောသလိုပင် လေပြည်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားပြီး တညလုံးငြိမ်သက်နေလိုက်တာ။ လေပြည်ကလည်း အရပ်သမင်လေးမဟုတ်သည့်မို့ အချစ်ဆိုတာကိုပင် နားလည်သွားသယောင်။

အခန်း (၂၃)

သံယောဇဉ်တွေ အမျှင်တန်းလေသလား...

ခန့်ဘုန်းထွတ်တို့ရဲ့ ရွာအပြန်လမ်းမှာ ဇွဲနှင့်သက်နိုင်တို့ပါ ကားတစ်စီးနှင့်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အသိမိတ်ဆွေများကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ချိန်ဟာ နံနက်ကိုးနာရီ။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် လုပ်ကြံတယ်ဆိုစဉ်းတော့ ရန်သူနဲ့အနီးဆုံးမှာ ပြန်နေတာကမှ လုံခြုံပြီးမည်။ နို့မို့ ရွာမှာမလုံမခြုံနှင့်။ ပြီးတော့ သူ့မှာလည်း အကြံအစည်နှင့်မဟုတ်လား။

ခန့်ဘုန်းထွတ်ကားကို ဇွဲမောင်းပြီး သက်နိုင်က သူ့ကားသူမောင်းလိုက်ခဲ့သည်။ သူ့ကားမှာတော့ သွန်းနှင့်ချစ်ခြင်းလေပြည်တို့ မောင်နှမ။ ကားတပြောပြောနှင့် မောင်းနှင်လာကြရင်း သက်နိုင်ကလည်း သွန်းကို ချစ်ခွန်းတွေ ဖွဲ့သီလို့။

သွန်းကို ကျွန်တော်အရဲစွန့်ပြီး ပြောရတာပါဗျာ။ အခုမှမပြောရင်လည်း နောက်ဘယ်တော့မှပြောခွင့်ကြုံမှာမဟုတ်တော့လို့ပါ”

“ရှင့်ကားစီးလာရတုန်း ချောင်ပိတ်ရိုက်တာပေါ့လေ”

“ဒီလိုဟင်မှာစိုးပေမယ့် ရွာမှာတုန်းကလည်း ကိုယ်ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရတုန်း အခွင့်အရေးယူတယ်ပြောမှာစိုးလို့ ရှောင်နေခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ဘယ်လိုမှအချိန်မရတော့တာနဲ့ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ပြောရတာပါ”

သွန်း... သက်နိုင်ကိုကြည့်လိုက်ပါသည်။ လူညံ့ယဉ် ကိုလူထွားမှာ လူကောင်ထွားကျိုင်းပေမယ့် တောသားလူယဉ်ကျေးပီပီ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့်နှလုံးသားရှိတာ။ သူမနေခဲ့သည့်ရက်များအတွင်း မြင်နေခဲ့ရသည့်

ရုပ်ကလည်း မင်းသားတွေလို မှုန်နေအောင် မချောပေမယ့် မျက်ခုံး မျက်လုံး နှာတံ နှုတ်ခမ်းတို့က ကြည့်ကောင်းအောင် အဆင်ပြေပါသည်။

“အမဲရိုးနှယ် ဟင်းအိုးမှအားမနာလို့ပြောရင်လည်း ခံရတော့မယ်ပဲဗျာ။ ကျွန်တော်မှာ အမေပဲရှိတော့ပေမယ့် အဖေကျန်ခဲ့တဲ့လယ်တွေကိုင်းတွေကို စက်တွေနဲ့နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်လို့ ဇနီးတစ်ယောက်ကိုတော့ ဝမ်းဝ ခါးလှအောင် ကျွန်တော်ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်”

“သွန်းက ရှင်နဲ့ဟာမိန်မဖြစ်ဘူးလေ။ ဘာမှမလုပ်တတ် မတတ်တဲ့ မြို့သူ။ ထမင်းဟင်းချက်တတ်တယ်ဆိုတာတောင် ရှင်တို့ပြည်ဝင်အိုးကြီးနဲ့ လူဆယ်ယောက် ဆယ့်ငါးယောက်စာချက်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အသွင်မတူပါဘူးရှင်”

“ဟာဗျာ... သွန်းရယ်၊ သွန်းကို ကျွန်တော်ချစ်တာ အရမ်းလှလေးကို မြတ်နိုးသလို မြတ်နိုးမိတာပါ။ မတန်မရာ မြို့သူပေယော်လေးကို ကျွန်တော်က ယမင်းရုပ်လေးလို ချစ်မိနှစ်သက်မိတာပါ။

သက်လုံး တယုတယထားပြီး လုပ်ကျွေးပြုစုသွားမှာပါ”

ကားမောင်းရင်းမှ သူလိုက်လိုက်လုပ်လုပ်ပြောနေလျှင် သွန်း ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ချင်နေမှန်းမသိ။ အသံလေးများထွက်အောင် ရယ်မောမိတော့ သာယာသည့်ကိတသံအလား သက်နိုင်နားထောင်မိရင်း စိုးရိမ်တုန်လှုပ်နေရသည်။

“မလှောင်ပါနဲ့ဗျာ၊ သွန်းနဲ့ကျွန်တော် မိုးနဲ့မြေလောက်လည်း ဘာမှမယ်မထင်လို့ ကျွန်တော်ဖွင့်ဟမိတာပါ။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ရူးချားပြီထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“မလှောင်ပါဘူးရှင်၊ အမေပြောဖူးတယ်၊ ယောက်ျားတွေဟာ ချစ်စခင်စမှတော့ ဒီလိုပဲ အရူးအမူးဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။ နောက်ကျတော့ အပြစ်တွေရှာကြ၊ စိတ်ဆိုးကြ... ကွဲကြကွာကြ”

“အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော် မပါပါဘူးဗျာ၊ သွန်းကို တစ်သက်လုံး နိုင်နိုင်မြဲမြဲ ဒီအတိုင်းပဲ ကြင်နာသွားပါမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ရွာလူကြီးနဲ့ ရွာမိရွာဖတွေရှေ့မှာ ကျွန်တော်ခံဝန်ကတိ ထိုးထားပါမယ်”

“တော်ပါတော့ရှင်၊ ရယ်ရလွန်းလို့သေတော့မယ်။ ကဲ! ကျွန်မတောင်းပါမယ်နော်၊ လေပြည်နဲ့လည်း တိုင်ပင်ရဦးမယ်။ ကဲ... ကျေနပ်တာ၊ ဟော... ရှေ့ကကားကို မိအောင်လိုက်စမ်းပါ။ တော်ကြာ တစ်နှစ်ဖြစ်နေမှဖြင့် ဒုက္ခ”

သည်တော့မှ သက်နိုင် ရှေ့ကားကိုမိအောင်လိုက်ရသည်။ ကားမောင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်မောင်းသွားကြသည်မို့ ရန်ကုန်သို့ ချောချောသောမောင် နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ဇွဲနှင့်သက်နိုင်မှာ ခန့်ဘုန်းထွတ်၏ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကိုကြည့်

ပြီး သူ့အစ်မ လောဘတက်တာ သဘောပေါက်သွားသည်။ ဗအေအေကွဲမောင်နှမဆိုတော့ မောင်နှမအရင်းမှမဟုတ်ဘဲ။ မအေချင်းသလို ဥစ္စာနေလည်း ကွဲတော့၊ ကူသာမစ္ဆရီယတွေနှင့် ဆွေ့ဆွေ့ခိုနီဆတ်ဆတ်တုန်နေမှာပေါ့။

သူတို့အဖွဲ့ ကားနှစ်စီးနှင့်ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ဖက်မှ ဒေါ်မြတ်သီထွတ် မင်းသမီးမျက်နှာဖုံးတပ်ဆင်ကာ အပြေးရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ဟော... မောင်လေး ပြန်ရောက်လာပြီလား။ မမတို့မှာ ဝိုင်းလိုက်ရတာကွယ်။ ဖုန်းဆက်လို့လည်းမရ၊ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာဟယ်လိုက်လို့လိုက်ရမှန်းမသိနဲ့။ မောင်လေး နေမှကောင်းရဲ့လားလို့”

“အခု ကျွန်တော်ကျန်းမာလာပါတယ်။ မိန်းမတောင် ယူဆောင်မလို့”

“ဟင်! ဘာ... ဘာ”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် မျက်နှာအကြီးအကျယ်ပျက်သွားစဉ် သူ့အဖွဲ့ တိုက်တံခါးဖွင့်ပြီး အထဲသို့ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ရွာမှပေးလိုက်သည့် လက်ဆောင်များကလည်း အများအပြား။ ဒေါ်မြတ်သီထွတ် အူယားယားနှင့် ခန့်ဘုန်းထွတ်နောက်သို့ လိုက်လာပုံမှာ ရယ်စရာပင်ကောင်းသေးတော့သည်။

“ဆရာဝန်က မောင်လေးကို မိန်းမမယူရဘူးလို့ ပြောထားတာလေ။ မောင်လေးရောဂါက အမောခံလို့မဖြစ်ဘူး”

“မိန်းမယူရင် မောတယ်လို့ဘယ်သူပြောလဲ၊ ကျွန်တော်လည်း နေကောင်းနေပြီပဲဗျာ။ သေရင်တောင် ကိုယ့်မျိုးဆက်လေးတစ်ယောက် လောက်တော့ ထားခဲ့ရမှ ကျွန်တော်အသေဖြောင့်မှာပေါ့”

“ထင်ရာတွေလျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ မောင်လေးရယ်၊ ဘာလဲ၊ တောတွေခွဲတာလား။ အလကား... တောသူမအရိုင်းအစိုင်းတွေကိုများများဟုတ်လုပ်လို့။ မောင်လေး သိပ်ပြီးလက်ထပ်ချင်နေလည်း မမရှာပေးမယ်”

“နေပါစေ၊ ကျွန်တော့်မှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူရှိပြီးသားပါ။ မမအေးအေးပဲနေပါ”

“ဘယ်နေ့နိုင်မှာလဲ မောင်လေးရယ်၊ ကိုယ့်မောင်လေးက ရောဂါသည်လေးဆိုတော့ အမွေတွေကိုအပိုင်စီးသွားမယ့် ပိုင်းလုံးမတွေကို မမဘယ်ကြည်ဖြူနိုင်မလဲ။ အို... မောင်လေး လက်ထပ်လို့ကိုမဖြစ်ဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်လက်ထပ်လိုက်မှ အန္တရာယ်တွေကင်းဝေးသွားမှာ။ ကျွန်တော်သေလည်း ကျွန်တော့်မိန်းမပဲ အမွေရမှာ၊ ကျေနပ်တယ်”

ခန့်ဘုန်းထွတ် ပိတ်ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်၏မျက်နှာအေးခနဲပျက်ကျသွား၏။ သူ့လုပ်ကြံနေတာ သူ့မောင် ရိပ်မိသွားပြီလား။ သို့သော် သူဟာ ကျန်းမာရေးမကောင်းသူမို့ သူ့အလိုလို အနားနဲ့အမြန် သေနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ကိုယ်မစားရဘဲ ကြားကစားသွားမှာ ဒေါ်မြတ်သီထွတ်လက်မခံနိုင်။

အရေးကြီးတာ သူ့မောင် လက်မထပ်ဖြစ်ရေး၊ လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်နှင့်နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရှိက်ထားသည့် မိန်းမဖြစ်ရေး

“ခက်တော့တာပဲ မောင်လေးရယ်၊ မောင်လေးလက်ထပ်မှာ အသံသူလဲ၊ ဝင့်ဟေသာလား”

“နောက်တော့ မမသိမှာပါ”

“မမက မင်းရဲ့အုပ်ထိန်းသူနော်၊ မင်းဘာသာလက်ထပ်လည်း မမအသိအမှတ်မပြုဘူး”

“မိဘသဘောမတူဘဲနဲ့တောင် လက်ထပ်နေကြတာ။ မမက ဘယ်လောက်အရေးပါနေလို့လဲ။ ကဲ! တော်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်မောထပြီ။ နားတော့မယ်”

သူနေရာမှ ထရပ်တော့ လေပြည် အလိုက်တသိပ်ပင် ကောင်းသည့်လက်ကလေးနှင့် ဝင်တွဲ၏။ လေပြည်ညာပန်းမှအော်ရာကို ဒေါ်မြသိထွတ် မြင်သွားသည်။

“အဲဒီကောင်ပန်းက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လူသတ်သမားတွေ စားနပ်စံခဲ့တာလေ။ သူတို့သတ်ချင်တာက ကျွန်တော့်ကို။ ကြားထဲက လေပြည် ဓားစာခံရတာ။ တစ်သက်ကျေမယ်များမှတိုသလား။ စုံစမ်းလို့ပေါ်သွားရင်တော့ သေမယ်သာမှတ်”

ခန့်ဘုန်းထွတ် ကြိမ်းမောင်းပြီး သူ့အခန်းသို့သွားလျှင် ဒေါ်မြသိထွတ် ကျန်လူများကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြောင်ကျကျပင် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ငါ့မောင်က ရောဂါသည်။ ဒါလည်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာပဲလုပ်လုပ် ငါအသိအမှတ်မပြုဘူး။ ဒါပဲ... နင်တို့ကျပ်ကျပ်သတ်ထားကြ”

ခေါင်းထိုးပြပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားသည့်ဒေါ်မြသိထွတ်ကို ကြည့်ပြီး သူတို့မှာ ငိုရမလို ရယ်ရမလို။

အခန်း(၂၄)

“ကျုပ်တို့ပေးရမယ့်ငွေကို နေ့ရွှေညရွှေနဲ့။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ။ ကျုပ်တို့နဲ့ဆက်ဆံရင် ကလိမ်ကကျစ်လုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ သဘောမပေါက်ဘူးလား”

“နင်တို့လုပ်တာ ဘယ်မှာအောင်မြင်လို့လဲ။ အလကား... ဘာမှလည်း အသုံးကျတာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ ငါပေးထားတဲ့ငွေနဲ့ပဲ ကျေနပ်တော့”

“ကျုပ်တို့လည်း အသက်စွန့်ပြီးလုပ်တာပဲ။ ခင်ဗျားမပေးရင်လည်း ရတယ်လေ။ နောက်မှ နောင်တမရနဲ့”

တစ်ဖက်မှဖုန်းချသွားလျှင် ဒေါ်မြသိထွတ် စိုးရိမ်သွားရပြန်သည်။ မြွေပွေးထိပ်ကိုသွားပုတ်မိသလို သူ့ဒုက္ခက မသေး။ ခန့်ဘုန်းထွတ်ကိုလုပ်ကြံဖို့အတွက် ငွေဆယ်သိန်းပေးပြီး ခိုင်းထားသည့် နောင်နောင် နှင့်တိုးကြီးထံမှ ဆက်ခြင်းပါ။

သူမ ငါးသိန်းစရန်ပေးထားပြီး၊ အလုပ်ပြီးမှ နောက်ငါးသိန်းပေးမည်ပြောထားပေမယ့် ယခု လုပ်ငန်းမပီပြင်သော်လည်း ငါးသိန်းထပ်တောင်းနေပြီ။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ်မှာ ငါးသိန်းတောင်ပေးစရာမရှိ။ ကြွေးတွေကလည်း လည်ပင်းခိုက်နေပြီ။ မောင်ထံမှာ တောင်းသုံးနေရာမှ ယခု ပစ္စည်းတွေအလုံးလိုက်ရအောင် ကြံစည်နေခြင်းပင်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ငါ့ယောက်ျားနဲ့သမီးက နေ့တိုင်း အပြင်ထွက်နေရတာ ဒုက္ခတွေများ ပေးနေမလား”

သူ့အကုသိုလ်နှင့်သူ လောင်မြိုက်နေပေမယ့် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်တရားမရ။ လောဘ မောဟတွေနှင့်ဖိဆီးပြီး ကိုယ့်အမှားကိုယ်မမြင်နိုင်၊ တစ်ဖက်အိမ်ကိုလည်း ဣဿမစ္ဆရိယတွေနှင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်ရသေးရဲ့။

“တောက်! အဖေ မတရားတာ၊ ငါ့ကျတော့ အမွေလေးမဖြစ်စလောက်ပေးပြီး သူ့သားကျတော့ သူ့အမေပစ္စည်းတွေဆိုပြီး သပ်သပ်ပေးသေးတယ်။ တကယ်ဆို မယားပစ္စည်းလင်ပိုင်တာပဲ။ သားနဲ့သမီးတို့ညီတူညီမျှခွဲပေးခဲ့သင့်တာပေါ့”

ကွယ်လွန်သွားသည့်ခင်ကြီးကို လှမ်းပြီးပစ်မှားလိုက်သေး၏။ သည်စဉ် တစ်ဖက်အိမ်ထဲသို့ ကားနှစ်စီးနှင့်ရှေ့နေတွေ တရားသူကြီးတွေ ဝင်သွားတာမြင်လိုက်လျှင် ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ထခုန်မိလိုက်သည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ငွေထွတ် ဘာတွေများ သွေးရှူးသွေးတန်း လျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ မိန်းမယူမယ်ဆိုတာ တကယ်လား။ မိန်းမယူသွားလို့ကတော့ သွားပါပြီ။ ငါ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး။ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး... ငါ့အပြေးသွားတားမှဖြစ်မယ်”

ကိုယ့်အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းပြီး တစ်ဖက်အိမ်သို့သွားမည်ဖြစ်သော ကျွဲကြီး သူ့ထံဖုန်းနှင့်အပြေးလိုက်လာလေ၏။

“မမ... မမလေး... ဒီမှာ ဖုန်းလာနေပါတယ်”

“ရှုပ်လိုက်တာဟာ၊ ဘယ်ကဖုန်းလဲ... ပေး”

သူမနားထောင်လိုက်တော့...

“ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ခင်ဗျားသမီးကို ကျုပ်တို့ဆွဲထားလိုက်ပြီ။ သိန်းငါးဆယ်နဲ့ လာလဲပေးတော့”

“ဟဲ့! ဟဲ့! အကောင်တွေ၊ ငါက ဘယ်ကရမလဲ။ သိန်းငါးဆယ်ထား... ငါးသိန်းတောင်မရှိလို့ ကြံရဖန်ရနေတာ”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ခင်ဗျားကို ခပ်စပ်စပ်လေး ပညာပေးနေတာ။ မရွေးလည်းနေလေ၊ ရောင်းစားရင် ဒီထက်မက ရနေတာပဲ”

“ဟင်! နင်တို့ ခွေး... ခွေးတွေ၊ ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကိုပြန်တိုက်တဲ့ခွေးတွေ။ နင်တို့ကို ရဲတိုင်မယ်၊ အကုန်ထောင်ကျဖို့သင်ထား”

“ကျုပ်တို့က... အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ လူ့ဗာလတွေပါ ဆရာဝန်အတော်ကြီးရဲ့။ တိုင်လေ... တိုင်၊ ဒါဆို ခင်ဗျားသမီးကိုရောင်းစားလိုက်နဲ့ပေါ့။ ဟုတ်လား... ဒါဆိုလည်း ဘိုင့်ဘိုင့်”

“ဟဲ့ဟဲ့... နေကြပါဦး၊ လဲမယ်... လာလဲမယ်၊ ဘယ်ကိုလာလဲဟာလဲ။ နင်တို့ ငါ့သမီးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိနဲ့”

“မထိပါဘူးဗျာ၊ လာလဲရမယ့်နေရာကို ညနေလေးနာရီကျမှ ခြွေမယ်။ ဒါပဲ”

တစ်ဖက်မှဖုန်းပိတ်သွားလျှင် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်တစ်ယောက်မှာ နင်းမိသူလို တဆွဆွဖြစ်သွားပြီး အရှုံးမီးဝိုင်းဖြစ်နေ၏။ သူ့အကုသိုလ်တွေ သူ့ထံ စတင်ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်ပေမယ့် အမှန်ကိုမမြင်နိုင်ဘဲ သူ့အတွေးက တစ်လွဲ။

“တောက်! ငါ့မှာသာငွေရှိရင် ဒီလိုတွေဖြစ်လာစရာ အကြောင်း

ကိုမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် မတရားခွဲလို့။ ငထွတ်ကလည်း မတရားဘူး။ ကိုယ့် အစ်မကိုတော့ စေတနာမရှိဘဲ သူ့စိမ်းတွေကိုပဲ စေတနာရှိတယ်။”

“မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး... ငါ သူတို့ကိုသွားပြောမှရမယ်။ ငါ့ သမီးအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ရမယ်။ ခုမှ မနက်ဆယ်နာရီခွဲပဲရှိသေးတယ်။ ညနေလေးနာရီအတွင်း သိန်းငါးဆယ် ငါ့ဘယ်ကရမလဲ။ အို... ရဲတိုင် တာပဲကောင်းမယ်”

တစ်ယောက်တည်း ဗျာများရင်း သူ ခန့်ဘုန်းထွတ်၏တိုက်ဘက် သို့ အပြေးတစ်ပိုင်းရောက်ရှိသွားပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ အပြေးဆက်ဝင်သွား လျှင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရပ်မိရပ်ဖတွေနှင့် ရှေ့နေ၊ တရားသူကြီးတွေအပါ အဝင် လူဆယ်ယောက်လောက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမခေါင်းတွေ မျက်စိတွေ ပူပြာသွားရသည်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

ဘယ်သူမှပြန်မပြောကြဘဲ သွေးရှူးသွေးတမ်းဖြစ်လာသည့် ခေါ် မြတ်သီထွတ်ကိုသာ ကြောင်ပြီးကြည့်နေကြသည်။

ဒီနေ့ထဲမှာ အားလုံးအံ့သြစရာတွေချည်းပါပဲ။ မနက်က အမြဲ မှုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရောက်လာပြီး ခန့်ဘုန်းထွတ်နှင့်လေပြည့်ကို လျှပ်တစ်ပြစ် လက်ထပ်ပေးဖို့စီစဉ်ကြတော့မှ ဇွဲနှင့်သက်နိုင်တို့ လေပြည့်ကို မိန်းကလေး မှန်းသိလိုက်ရသည်ကအစ...

လေပြည့်ငြင်းဆန်နေပေမယ့် အခြေအနေအရ ခန့်ဘုန်းထွတ် အားလုံးစီစဉ်ပြီးသား။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်။ သူ့အစ်မရန်မှလည်း လွတ်အောင်။ ကိုယ်ချစ်သည့်ကောင်မလေးကိုလည်း လက်ထပ်ဖြစ်သွား ပေပြီ။ လေပြည့်ကတော့ မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်ယွင်းလို့။

“အစ်ကိုကလည်းဗျာ၊ လူကြားလို့တောင် မကောင်းဘူး။ ကျွန် တော့ပုံစံကြီးကို ယူစရာလား။ မမကိုယူတာကမှ ဟုတ်ဦးမယ်”

“စကားမရှည်နဲ့၊ ငါချစ်တာ... မင်း၊ မင်းအစ်မ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာ ပခုံးဒဏ်ရာပျောက်ပါစေဦးလား၊ ဘာမှန်းကိုမသိဘူး”

“အချိန်ဆွဲနေလို့မရတော့ဘူး၊ အခြေအနေတွေက။ မင်းနဲ့ငါ နေကောင်းမှ ဟိုတယ်မှာ ခမ်းခမ်းနားနား ထပ်ပြီးမင်္ဂလာဆောင်ကြတာ ပေါ့ကွာ။ ကဲ... အေးအေးနေစမ်းပါ”

လေပြည့်ခမျာ လျှပ်တစ်ပြစ် သတိသမီးမို့ မိန်းကလေးလိုလည်း ခေတ်ဖြစ်လိုက်ပါ။ ဒီလိုပဲ ယောက်ျားလေးအသွင်နှင့်။ အဲ... အပေါ်မှ ချာကင်ကို သူ့အတင်းချွတ်ထားခိုင်းသဖြင့် ဘောင်းဘီရှည်နှင့်တိရစ္ဆာန်အဝတ် နှစ်လေးသာရှိသည်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေတဲ့ချာတိတ်လေးပေါ့။

သူတို့လက်မှတ်ထိုးဖို့ပြင်ဆင်နေကြစဉ် ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ရောက် ဆာခြင်းဖြစ်သဖြင့် အားလုံးကြည့်နေကြသလို ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ကလည်း အခြေအနေကို ရအောင်တားလိုက်၏။

“ဟိုကြက်မဟုတ် ကျီးမဟုတ်ကောင်နဲ့ လက်ထပ်မှာလား။ ငါ အားတယ် ကိုထွတ်။ နင်လုပ်ချင်တာလုပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ နင်က နင့်ကိုယ် နင် လမ်းဘေးကလေကချေလို တွေ့ကရာလျှောက်ယူလို့ရမယ်ထင်နေ သလား။ တရားသူကြီးနဲ့ ရပ်မိရပ်ဖတွေရှင်၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ကျွန်မ တား ခြင်ပါတယ်”

တရားသူကြီးနှင့်ရှေ့နေကြီးများ ခန့်ဘုန်းထွတ်ကိုလှမ်းကြည့် ထိုက်ရာ သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသည့်လေ ပြည့်ကိုလည်း ပခုံးဖက်ထားလိုက်၏။

“သူ့အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်ရှင်းပြပြီးသားပါ။ ကျွန်တော် အစ်မဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုသေကြောင်းကြံစည်နေတဲ့အစ်မပါ။ ကဲ! လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြပါ။ သူ့ကိုထည့်တွက်မနေကြပါနဲ့ခင်ဗျာ”

ခန့်ဘုန်းထွတ် အားလုံးကိုတောင်းပန်လိုက်ပေမယ့် ဒေါ်မြတ်သီ ထွတ်က မရ။ ဖျတ်ခနဲပင် အနားသို့ရောက်လာပြီး လက်ထပ်စာချုပ်ကို ဆွဲလုပ်ပြင်လိုက်လျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ်က သူ့ထက်လျှင်မြန်စွာဖြင့် စာချုပ် ကို ဆွဲဖယ်လိုက်ရသည်။

ခန့်ဘုန်းထွတ် စိတ်အရမ်းဆိုးလာလေပြီ။

“ဒီမှာ မမကြီး၊ ခင်ဗျားလုပ်ငံအရမ်းလွန်လာပြီနော်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ရဲ့အုပ်ထိန်းသူမဟုတ်ဘူး။ အမွေထိန်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာထင်နေသလဲမသိဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့မတော်လောဘတွေ လျှော့လိုက်၊ ခင်ဗျားရဲ့မင်းသမီးမျက်နှာဖုံး ကျွတ်ကျနေပြီ။ ဘီလူးမျက်နှာကြီးပေါ်နေ ပြီ။ သွားလိုက်တော့... ခင်ဗျားသွားလိုက်တော့”

“မသွားဘူး... မသွားဘူး... အခု ငါ့သမီးကို လူဆိုးတွေဖမ်း ထားကြပြီ၊ သိန်းငါးဆယ်နဲ့လာရွေးရမယ်တဲ့။ ငါ့မှာ ဒုက္ခတွေအလုံးအရင်း နဲ့ရောက်နေချိန်မှာ နင်ကတော့ မင်္ဂလာဆောင်နေတယ်၊ လက်ထပ်နေ တယ်။ မတရားဘူး... လောကကြီး မတရားဘူး... အီးဟီးဟီး”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ်တစ်ယောက် လောဘနှင့်သောကကြောင့် စိတ် တွေလွတ်ထွက်သွားပြီး တဟီးဟီးအော်ငိုနေလျှင် အားလုံးပင် ‘အံ့အား သင့်သွားကြ၏။

“ဟင်! ဘယ်သူတွေက ဖမ်းထားတာလဲ၊ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ရဲကိုမတိုင်ဘူးလား၊ တိုင်လေ။ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့ ဘယ်

ဖြစ်မလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်တွေကြားမှပင် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကတော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်ထပ်ပစ်လိုက်သည်။ သက်သေ တွေကိုလည်းရအောင် လက်မှတ်ထိုးလိုက်သေးသည်။ ကိုယ့်တူမအတွက် စိတ်ပူပေမယ့် ဒါဟာ သူ့အစ်မရဲ့ရှုပ်ထွေးမှုကြောင့် ရလာသည့်ရလဒ်တွေ။

ပြီး... လက်ထပ်ပစ်လိုက်မှသာ သူ သူ့အစ်မရဲ့အန္တရာယ်စက် ကွင်းမှ လွတ်သွားမှာမဟုတ်လား။ လက်ထပ်ခြင်းကသာ သူ့ကိုဘေးရန် ကင်းရှင်းစေမှာ။ ကဲကဲ... အားလုံးပဲ ခုလိုလျှပ်တစ်ပြက် မင်္ဂလာပွဲကို ဝိုင်းဝန်းကျင်းပ ချီးမြှင့်ပေးကြတဲ့အတွက် အားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ထမင်းများသုံးဆောင်ကြပါဦးခင်ဗျား”

မှာထားသည့်ဒီပေါက်ဘူးများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဇွဲနှင့်သက် နိုင်က အားလုံးကို ဝေငှပေးလိုက်ကြသည်။ ဒေါ်မြတ်သီထွတ် တောက် ခေါက်ပြီး သူ့အိမ်ဘက် ပြန်ပြေးသွားလျှင်၊ ခန့်ဘုန်းထွတ် လှမ်းအော် ခေါ်ပေမယ့် မကြားတော့ပေ။

“မမ... နေဦးလေ၊ ခင်ဗျားကိစ္စကို ဒီမှာလူကြီးတွေကို အကူ အညီတောင်းပါ။ အားလုံးဝိုင်းပြီးဖြေရှင်းရအောင်”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် မကြားနိုင်တော့ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ သောကမီး လျှံ၊ အတ္တမီးလျှံတွေက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝါးမြိုနေခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

“သွားပြီ... ထွတ်တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးသွားပြီ။ ငါ့ခြယ်လှယ် လို့မရတော့ဘူး။ သူ့သေလည်း ငါအမွေမရတော့ဘူး။ အို... ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကိုမုန်းတယ်။ မတရားလုပ်သွားတဲ့အဖေကိုလည်း မုန်းတယ်။ ငါ ခုလိုငွေရေးကြေးရေးအတွက် စိတ်ပူနေရတာ အဖေကြောင့်ပဲ။ ငါ သူ့ကို

သတ်မယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကိုသတ်မယ်။ အဲ...ဟုတ်ပြီ၊ သူတို့
နှစ်ယောက်လုံးသေရင် အနီးစပ်ဆုံးဆွေမျိုးက ငါပဲရှိတာ။ တွေ့ကြသေး
တာပေါ့ ငထွတ်နဲ့ဂျလေဗီကောင်မရယ်”

အိမ်ထဲပြေးဝင်လာခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထလိုက်ထိုင်လိုက် လမ်း
လျှောက်လိုက်နှင့် ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေလျှင် ကျွဲကြီးမှာ
လည်း သူ့သခင်မအတွက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေရလေသည်။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် နောင်နောင်နှင့် ဆက်သွယ်လိုက်ပြန်သည်။
သူ့နှလုံးသားတွေ မီးလောင်နေပြီမဟုတ်ပါလား။ လောဘမီး၊ သောကမီး
မောဟမီးလျှံတွေက သူ့ရင်ထဲမှာ တဟုန်းဟုန်း။

“ဟဲ့၊ ငနောင်၊ ငါ့သမီးကို နင်တို့လက်ဖျားနဲ့တောင်မထိနဲ့နော်။
ငါ နင်တို့ကိုခွင့်အကြီးကြီးပေးမယ်။ နင်တို့အချို့ကြီးရမယ့်အတွက် ငါ
ရွှေပေးမယ်”

“ဘာလဲ... ကျုပ်တို့ကို အချဉ်ဖမ်းမယ်တော့ မကြနဲ့။ ခင်ဗျား
သမီးနုနုထွတ်ထွတ်လေးက ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ”

“ငါသိပါတယ်၊ နင်တို့ ငါ့သမီးကိုပြန်လွှတ်ပေးပါ။ ငါ နင်တို့ကို
ငါ့မောင်ရဲ့တိုက် ဖွင့်ပေးမယ်”

“ခင်ဗျား ရူးနေသလား။ ကျုပ်တို့ကိုလှည့်စားဖို့မကြိုးစားနဲ့နော်။
မရဘူး”

“မလှည့်စားပါဘူး။ သူက ငါ့မောင်ဆိုပေမယ့် ဖအေတူမအေကွဲ
မောင်။ ငါ့အဖေကလည်း သူ့ကိုပဲချစ်တယ်။ အမွေတွေလည်း သူ့ပဲအများ
ကြီးပေးခဲ့တာ။ ငါ ငါ့မောင်ကိုမုန်းတယ်၊ အခုလည်း ငါကသာ သမီးပျောက်
လို့ အရူးမီးပိုင်းခံစားနေရတယ်။ သူကတော့ မင်္ဂလာဆောင်နေတာတောင်

ပျောက်ဘူး”

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာနော်၊ ပြီးမှ ကျုပ်တို့ကို အကွက်
ဆင်ပြီးမဖမ်းနဲ့”

“မဖမ်းဘူး... စိတ်ချ၊ ငါ့မှာ သူ့တိုက်ဖွင့်တဲ့သော့တစ်ချောင်း
ရှိပြီးသား။ ဖွင့်ပေးမယ်။ နင်တို့သာ ငါ့သမီးကို ဘေးမသိရန်မခဲ ပြန်ပို့
ပေး”

“အိုကေ... ဒါဆို ညဘယ်နုနာရီမှာ ကျုပ်တို့လာရမလဲ။ ရော
ထွေးများ ရောနုနုပဲနော်။ ကျုပ်တို့ကိုသော့ဖွင့်ပေးမှ ခင်ဗျားသမီးကိုပြန်
ပေးမှာ။ တစ်ခုခုကလိမ်ကကျစ်လုပ်လို့ကတော့ ကျုပ်တို့အကြောင်း သိ
တယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်၊ ကလိမ်ကကျစ်မလုပ်ပါဘူး။ ငါ့သမီးငါ့ပြန်ရရင်
ငြိမ်ပါတယ်။ ငါ့သမီးကလွဲရင် ငါ့ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ တစ်ခုခု...
နိတယ်နော်၊ သူတို့အိမ်မှာ တောကလိုက်လာတဲ့အကောင်နှစ်ကောင် ရှိ
တယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့က လက်နက်ပါတယ်၊ ကျွမ်းကျင်မှု
နိတယ်။ ခင်ဗျားတာဝန်က တိုက်တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ပဲ။ ညဆယ့်နှစ်နာရီလောက်
ဆို ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဘာ၊ ငါ့သမီးကို အဲဒီအချိန်ထိခေါ်ထားမလို့လား။ ငါ့သမီးကို
ညနေပြန်ပို့။ ငါ နင်တို့ကိုသော့ပေးလိုက်မယ်”

တစ်ဖက်မှ အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ညနေခြောက်နာရီမှာ ကျုပ်တို့
ခင်ဗျားအိမ်လာဖို့မယ်။ ရဲတွေဘာတွေခေါ်ထားရင်တော့ ခင်ဗျားသမီးကို

ဘယ်တော့မှ တွေ့ရမယ်မထင်နဲ့”

“စိတ်ချပါ။ သမီးနဲ့သော့နဲ့ လဲမယ်။ ငါစောင့်နေမယ်”

တစ်ဖက်နှင့်အပေးအယူလုပ်ပြီး ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ဆိုဖာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း သူ့လုပ်ရပ်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်

ငါလုပ်တာ တရားရဲ့လား။ မှန်ကန်ရဲ့လား။ ငါမောင်လေးဟာ ငါငွေလိုတိုင်း တောင်းတိုင်း ပေးနေရှာတာပဲမဟုတ်လား။ ငါ့ကိုက အသုံးအစွဲကြီးနေတာ။ အို... သူတို့အားလုံး မတရားပါဘူး။ ငါ့မှာ အရှုံးမီးပိုင်းခံစားနေရချိန်မှာ သူတို့ကတော့ ပျော်ရွှင်နေကြတယ်။

သည်စဉ် ခန့်ဘုန်းထွတ်နှင့်ရပ်ကွက်လူကြီးနှစ်ယောက် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ထံသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ခန့်ဘုန်းထွတ်မှာ ယခုကျ ကျန်းမာစိုပြည်လာလေပြီ။ သူ ရိုက်သတ်တောင် သေမှာမဟုတ်တော့။

“မမ... မြတ်သီရီကို ဘယ်သူတွေ့ဖမ်းသွားလို့လဲ။ ဘာသတင်းရပြီလဲ။ ပြောပြလေဗျာ။ မမယောက်ျားကိုလည်း ဖုန်းဆက်လေ။ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ဖြေရှင်းဖို့ကြိုးစားနေရတာလဲ”

“ငါ့ကိစ္စငါရှင်းနိုင်တယ်။ နင်သာ အဲဒီကလေးကချေမနဲ့ယူပြီး ဘဝပျက်ဖို့လုပ်နေ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ပါပိုင်းပြီး ဖြေရှင်းပေးပါရအေး။ တိုင်စရာရှိလည်း တိုင်ရမယ်။ မီးကို ကိုယ့်ဖာသာကြိတ်ပြီး ငြိမ်းနေဘယ်ရမလဲ။ အားလုံးလောင်သွားမှာပေါ့”

“အို... နင်တို့ပါလို့ မရပါဘူး။ ငါ့ဘာသာရှင်းပါ့မယ်ဆိုမှ။ သူ့ကြ... အားလုံးသွားကြတော့”

ကူညီမည့်သူက ကူညီပါမည်ဆိုပေမယ့် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်

အကုသိုလ်၊ မောဟတွေ ဖိစီးနေသူပီပီ အကောင်းကိုအဆိုးမြင်ပြီး အသုံးကိုကျမှ အကောင်းထင်သူ။ ညနေခြောက်နာရီမှာ နောင်နောင်နှင့်တိုးပြီး ထံ သမီးနှင့်တိုက်သော့လဲဖို့သာ သူစောင့်နေခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂၅)

ခန့်ဘုန်းထွတ်နှင့် လေပြည်...

ယခုအခါ လေပြည်ကို မိန်းကလေးမှန်းသိသွားကြပြီမို့ ခန့်ဘုန်းထွတ် သူမကိုမိန်းကလေးလိုဝတ်ဖို့ တိုက်တွန်းရ၏။

“လေပြည်... မင်း အခု ငါ့မိန်းမဖြစ်သွားပြီနော်။ မိန်းကလေးလိုနေတော့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနပ်”

သူ့အခန်းထဲမှာ သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ပေးနေသည့် လေပြည် အသွင်က ဘောင်းဘီရှည်နှင့် တီရှပ်နှင့် အပေါ်မှ ဂျာကင်ထပ်ဝတ်မထားတာဘဲရှိသည်။

“ဟာ... အစ်ကိုကလည်း ကိုခွဲတို့ ကိုသက်နိုင်တို့ရှိသေးတယ်ဗျ။ ရှက်စရာကြီး”

“ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ၊ သူတို့လည်း တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီး ပြန်တော့မှာ”

“သူတို့ပြန်တော့မှ ကျွန်တော် မိန်းမလို့ပြန်နေပါရစေ... နော်နော်...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာမှမဆိုင်းဘူး၊ ညကျရင်လည်း မင်း ငါ့အခန်းထဲမှာပဲ အိပ်ရမယ်”

သူတို့ မနက်ကလက်ထပ်ပြီးတာကို လေပြည် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသဖြင့် ခန့်ဘုန်းထွတ် ဒဲ့ပြောချလိုက်လျှင် သူမမျက်နှာနုနုလေး ခဲ့ရဲတွတ်သွားပုံမှာ ချက်ချင်းပင် ဖက်နမ်းပစ်ချင်စရာ။

“ဟာဗျာ... အစ်ကိုကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းလဲမသိဘူး”

“ငါက အမှန်ကိုပြောတာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် မနက်က လူကြီးရုံရာရှေ့မှာ တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးကြပြီ။ လင်မယားအစစ်တွေဖြစ်ပြီ”

“အား... တော်ပါတော့၊ ကျွန်တော်နားရှက်လို့”

“မရဘူး ဟေ့ကောင်၊ ရှားသလိုပေါသလိုလုပ်မနေနဲ့။ သွား၊ မင်းအိပ်ရာတွေ ငါ့အခန်းထဲသယ်ခဲ့”

“ဟာ... အစ်ကိုကလည်း ဧည့်သည်တွေပြန်မှ ရွှေ့လာပါမယ်ဆို။ အစ်ကိုလည်း ကျန်းမာတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

လေပြည်အကြောက်တွေလွန်ပြီး တောင်ပြောမြောက်ပြောတွေပြောနေလျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ် ပိုပြီးအသည်းယားနေရသည်။

“မသယ်လာချင်လည်းနေ ဟေ့ကောင်၊ ငါ့အိပ်ရာထဲမှာပဲ ကပ်အိပ်လိုက်”

လေပြည် သူ့ဆံပင်လှလှလေးထဲသို့ လက်နှစ်ဖက်လုံးထည့်ပြီး တဗျင်းဗျင်းကုတ်နေတာ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ပါ။ အစ်ကိုကတော့ အဘိုးကြီး

အိုပေါက်စလေးနယ်၊ တဗျစ်တောက်တောက်။

“မင်းမငယ်တော့ဘူး၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်ဆိုတာ လူလိုသိဖို့ကောင်းပြီ၊ ဒါပဲ... ငါ့ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေမပြောချင်ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အစ်ကိုကလည်းဗျာ၊ အစ်ကိုမှ နေမကောင်းသေးတာ။ အစ်ကိုရုပ်က လေလာရင် လဲတော့မယ့်ရုပ်မို့”

“အောင်မာ၊ အောင်မာ၊ မင်းကလား... ငါ့ကို၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ။ ငါ့ကိုပမာမခန့်လုပ်တဲ့ကောင်။ ငါဘယ်လောက်သန့်စွမ်းတယ်ဆိုတာ ပြရသေးတာပေါ့”

“ကြောက်... ကြောက်ပါတယ် အာစရိရယ်”

ညရှစ်နာရီကျော်ပြီမို့ လေပြည် သူ့ကို ညဆေးတိုက်ပြီး ညာတပိတေးနှင့် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ဖို့ပြင်ပေမယ့် ခန့်ဘုန်းထွတ် အခန်းတံဆိပ်ကိုသွားပိတ်ထားလိုက်သဖြင့် ထွက်လို့မရတော့။

စောစောက ကြောင်အိုတော့ ကြက်မလေးပုံစံနှင့် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကိုမကြောက်သည့်လေပြည်ခမျာ မျက်နှာလေး ပျက်ပျက်လာရပါသေးပြီ။

“အစ်ကို... ကျွန်တော် အနွေးထည်ပြန်ယူမလို့ဗျ”

“မယူနဲ့၊ ငါ့အနွေးထည်တစ်ထည်ထည် ယူဝတ်လိုက်”

“အစ်ကို မကပ်နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘောင်းဘီရှည်ကြီးနဲ့မအိပ်တတ်ဘူးဗျ”

“ရတယ်၊ ငါ မင်းအတွက် ညဝတ်အင်္ကျီတွေ ဝယ်ထားတယ်”

ဘယ်ဘက်ကလှည့်ပြောပြော ထွက်ပေါက်မရှိဖြစ်နေသည့်အခါ လေပြည် အော်ခိုချင်လေပြီ။ မမကိုအကူအညီတောင်းရအောင်ကလည်သူနှင့်အစ်ကိုဟာ မနက်ကမှ ပူပူနွေးနွေးလက်ထပ်ကြပြီးသား။

“ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်မနေနဲ့တော့ကွာ၊ စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့။ ကဲ၊ ရော့၊ ညဝတ်အင်္ကျီသွားလဲ။ ဒီအဝါလေး မင်းနဲ့လှမှာတကယ်ပင် ခန့်ဘုန်းထွတ် ညအိပ်ဝတ်စုံအဝါလေးကိုထုတ်သေးတာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေလျှင် လေပြည်ခမျာ ငိုတော့မည့်ရုပ်ကလေးနှင့် ရှိခိုးဦးချတောင်းပန်ခဲ့တဲ့

“အစ်ကို”

“ဘာတုန်း”

လေသံကတော့ ခပ်မာမာ။ ဒီကောင်မလေး အကြောက်လွန်ပြီး ခြာနေပြီမဟုတ်လား။ သူကလည်း ချစ်သူလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားချင်လှပါပြီ။ သူငယ်ငယ်က မေမေပေးသည့်ဝက်ဝံရုပ်လေးကို ပွေ့ဖက်ထားသလိုမျိုးပေါ့။

“အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော် မင်္ဂလာတွေတာတွေဆောင်ကြဦးမှာမဟုတ်လား။ အဲဒီကျမှ အတူအိပ်လို့ရမှာလေ”

“အငိုတွေကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် တရားသူကြီးနဲ့ရှေ့နေတွေ၊ သူကြီးမိဘတွေရှေ့မှာ တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးပြီပဲကွာ။ ရပြီ... အိပ်လို့ရပြီ။ လေပြည်ရယ်... တို့နှစ်ယောက် ရွာမှာတုန်းကတောင် လက်မထပ်သေးဘဲ အတူအိပ်ခဲ့ကြတာပဲလေ”

“အဲဒီတုန်းက အိပ်တယ်ဆိုရုံလေးပဲဥစ္စာ”

“ခုလည်းအဲဒီလိုပေါ့၊ ဘာတွေတွေ့ပြီး ကြောက်နေတာလဲ”

“အခုက လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုတော့”

လေပြည်ရုပ်က ငိုတော့မလို့၊ ခန့်ဘုန်းထွတ် တဟားဟားအော်သံရင်း ကြောင်က ကြွက်ကိုကစားသည့်နယ်။ သူတော်တော်အူရွှင်နေရတာမို့။

“အစ်ကို ကတိပေး”

“ဘာကိုလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၉၈ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“အတူအိပ်ဆိုလည်း အိပ်ရုံသက်သက်ပဲအိပ်ပါ့မယ်လို့လေ”
“မင်းလည်း တော်တော်ကပ်သီးကပ်သပ်တွေ ပြောတတ်တာ”
“ကတိမပေးဘူးလား”

ခန့်ဘုန်းထွတ် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူမကို ညဝတ်အင်္ကျီလေး
ပစ်ပေးလိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်သို့ပစ်လွှဲချလိုက်သည်။ သူ့ကုတင်က တစ်
ယောက်အိပ်ဆိုပေမယ့် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ရဲ့အမွေမို့ ကျယ်ဝန်းပါသည်။
သူ ယောက်ျားမာယာ သဲကုံးဖြာမက မကျည်းကိုးပင်နောက်ပြီး
မွေပေးလိုက်တာပါ။

“မူးလိုက်တာကွာ၊ ငါတော့ ဆေးရုံတက်ရဦးမယ်၊ သွေးသွင်း
ရဦးမယ်ထင်တယ်။ ငါသေတာပဲ အေးပါတယ်ကွာ၊ သေလို့ရှိရင်တောင်
ငိုမယ့်သူမရှိ၊ အလှူလုပ်ပေးမယ့်သူမရှိ၊ အမျှဝေပေးမယ့်သူမရှိတဲ့ဘဝ
ငါ့ဘဝဆိုးလိုက်တာ၊ ငါ့ဘာသာ အင်းလျားထဲဆင်းသေမယ့်ကိစ္စကျတော့
ခုလိုလျှောင်ရ ပြောင်ရ ကပ်ဖိုးကပ်ဖွဲလုပ်ရအောင် ကယ်သလိုလိုနဲ့ ထဲ
ရှုပ်ထားတယ်။ ငါသေတာပဲ အေးပါတယ်။ သေစမ်း! သေစမ်း!”

အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်းမှ သူငြိုးငြူနေလျှင် လေပြည့်
အဝတ်ကိုအမြန်ဆုံးလဲပြီး သူ့အနားသို့အပြေးရောက်လာသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကို... ဘာဖြစ်လို့ အားငယ်စကားတွေပြော
နေတာလဲဗျာ။ အစ်ကို အရမ်းမူးနေသလားဟင်။ လေပြည့် ဆရာမ
လှမ်းပင့်လိုက်မယ်လေ”

သူကလေး ကိုယ့်ကုတင်ပေါ်သို့ မရဲတရဲတက်လာပြီး သူ့
ညှိုးငယ်စွာကြည့်နေလျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ် ရှုံ့မဲ့နေရာမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်
လိုက်၏။ ညအိပ်ဝတ်စုံအဝါလေးနှင့် သိပ်လှနေသည့်ကောင်မလေး

၁၉၉ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သူ့ရဲ့လေပြည့်တဲ့လား။

“မပင့်နဲ့။ နှိပ်ပေး... ခေါင်းကိုဖျစ်ပေး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

လဲလျောင်းနေသည့်သူ့အနားမှာ ကျုံ့ကျုံ့ ပုံပုံလေးထိုင်ပြီးလျှင်
သူ့နားထင်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်မှငုံ့ပြီး နှိပ်ပေးနေတော့ ညအိပ်ဝတ်စုံ၏မလုံ
ခြုံမှုကြောင့် သူကလေးရဲ့ရွှေရင်အစုံက လှစ်ဟထွက်ပြုလှလှ။

“ဟာကွာ... သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်မလေးပဲ”

သူ့ဆွေပွေပြီး သူ့ဘေးနားမှာ လဲလျောင်းစေတော့ အပျိုစင်ရိုင်း
လေးခမျာ တအိုအိုနှင့်တွန့်လိမ်ရုန်းကန်လို့၊ ဒါတောင် မချောက သဘော
နဲ့နှင့်မေးလိုက်သေး၏။ တကယ့်ကို ရယ်စရာကောင်း ချစ်စရာကောင်း
တဲ့ကောင်မလေးပါပဲ။

“အစ်ကို ခေါင်းမူးတာ ပိုမူးသွားဦးမယ်လေ”... တဲ့။

“မမူးဘူး၊ ဘယ်တော့မှမမူးတော့ဘူး၊ ကောင်းသွားပြီ၊ လေပြည့်
အစ်ကိုကိုချစ်နေသမျှ အစ်ကိုကျန်းမာနေမှာ”

ချစ်စရာကောင်မလေးကို အရူးအမူးပွေ့ဖက်ရင်း၊ အငမ်းမရချစ်
ဆင်ဖိုမက်နေမိတာ ဒီကောင်မလေးဟာ သူ့ရဲ့အသက်သခင် နှစ်ထပ်ကွင်း
နဲ့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အခန်း (၂၆)

လူခြေတိတ်တိတ်လို့ တစ်အိမ်လုံး အိပ်မောကျနေပေမယ့်လည်း...
ချစ်ရည်လူးနေကြသည့် ချစ်စခင်စ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးမှာ မအိပ်
နိုင်ကြသေးချေ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်စကားတွေ ဖွဲ့သီရင်း
မြတ်နိုးချစ်ကြင်လို့ မဝဖြစ်နေကြသည်။

ခန့်ဘုန်းထွတ်ရဲ့ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းတင်ပြီး လေပြည် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်လို့ နဲ့နဲ့နေတော့ သူ့မှာ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရသည်။

“ပျားရည်ဆမ်းခရီးအဖြစ် ဘယ်ကိုသွားမလဲဟင် အချစ်။ တစ်
ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်... အစ်ကိုလည်း အနားယူရင်း ပျားရည်ဆမ်း
လည်းထွက်ရင်းပေါ့”

“အစ်ကိုကလည်း ပျားရည်ဆမ်းတာပဲ။ အိမ်တင်ဆမ်းလည်း
တာပဲ။ အလကား... ပိုက်ဆံတွေကုန်လို့”

လေပြည်ကတော့ ဆင်းရဲချို့တဲ့ခဲ့သူပီပီ ပိုက်ဆံနုမျောနေတဲ့
ခန့်ဘုန်းထွတ် သူကလေး၏ပါးဖောင်းဖောင်းလေးများကို နှစ်မွှေးရင်း

နှုတ်ခမ်းနုနုလေးကိုပါ ငုံ့ခဲနေရသည်မို့ စကားပြန်မပြောနိုင်သေး။ ပြီးမှ

“ပိုက်ဆံပဲဗျ။ ကုန်သင့်တာ ကုန်ရမှာပေါ့။ ချမ်းမိမိတိုတိုဆို
လကမ္ဘာကိုတောင် ဟန်းနီးမွန်းထွက်ဦးမတဲ့။ လကမ္ဘာချက်ချင်းမသွားရ
သေးရင်လည်း နိုင်ငံခြားတွေ လေးငါးနိုင်ငံတောင် သွားဦးမှာ”

“အို... သူကသူပဲ။ သူ့ယောက်ျားက ပိုက်ဆံအရမ်းချမ်းသာ
လို့နေမှာပေါ့”

“ချစ်က ကိုယ့်ကိုလည်း ဆင်းရဲသားမှတ်လို့လား။ ချစ်သွားချင်
ရင် ပြည်တွင်းမက ပြည်ပခရီးစဉ်တွေတောင် ထွက်လို့ရတယ်”

“အစ်ကိုသဘောပါ။ ပြည်ပခရီးတော့ မသွားချင်ပါဘူး။ အစ်ကို
က ကျန်းမာရေးကောင်းတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဆရာဝန်တွေ ဆေးခန်းတွေ
နဲ့ အဝေးကြီးလျှောက်မသွားချင်ပါဘူး”

“လာပြန်ပြီ၊ ကိုယ့်ကိုများ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးလို့ ပြော
ပြန်ပြီလား။ လက်တွေ့သမားတွေလို ဘယ်နှချီသတ်ပြရမှာလဲ”

ကောင်မလေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ရင်ခွင်ထဲသို့ပြောင်းပွေ့လိုက်
ပြီး သူဆော့ကစားနေလျှင် လေပြည် ငြိမ်သက်သွား၏။ ဒီလူကြီးနှင့်
စကားပြောရတာမလွယ်။ တော်တော်အူမြူးနေတဲ့လူကြီး။ မိန်းမရတာများ
သာပျော်စရာကောင်းလို့လဲ။ သူမကတော့ ယောက်ျားယူရတာ စိတ်ရှုပ်
ရတာလို့ပဲထင်သည်။

“ကိုယ့်ကိုလည်း အစ်ကိုလိုမခေါ်နဲ့တော့၊ မောင်လို့ပဲခေါ်ရမယ်။

“မခေါ်ရင်ရော”

“မခေါ်ရင် ဒဏ်ခတ်မှာပေါ့။ သိတယ်မို့လား”

“တော်ပြီအစ်ကိုရာ၊ အရမ်းဆိုးနေတယ်။ တော်ကြာ အစ်ကို ကျန်းမာရေးဒေါင်းသွားဦးမယ်”

“ခေါ်ပြန်ပြီ၊ အစ်ကိုတစ်ခါခေါ်ရင် ပြစ်ဒဏ်တစ်နှမ်းပဲ။ ကဲ နှစ်ခါခေါ်တော့ နှစ်ကြိမ်နှမ်း”

နှစ်ယောက်သား တွန်းတွန်းထိုးထိုးနှင့် ကျီဖယ်နေကြစဉ် လေပြည် အိပ် ရာပေါ်မှထပြေးသွားပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားရပ်နေလိုက်လေသည်။

“တော်ပြီ၊ အစ်ကိုအနားမှာ မနေတော့ဘူး၊ အရမ်းလွန်တာပဲ”

“ဟောဗျာ... သူများတွေကြားရင် တစ်မျိုးထင်ဦးမယ်။ တို့နဲ့ ဆိတ်ရုံလေးကိုများ”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ... သွား”

မှန်ပြတင်းနားမှာ နှစ်ယောက်သား ဆွဲငင်နေကြတုန်း ခန့်ဘုန်း ထွတ် အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်မိရာ...

“ဟင်!”

အချိန်မတော်ကြီး တံခါးဖွင့်ပေးနေတာ သူ့အစ်မ။ ဝင်လာသူ များမှာ သုံးယောက်တိတ်။ မျက်နှာမှာ မျက်နှာဖုံးတွေစွပ်လို့။ သူအစ်မ တိတ်သွားပြီး အပြင်သို့လှမ်းကြည့်နေလျှင် လေပြည်လည်း အပြင်သို့ လိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အစ်ကို... ဟာ! ဒီမိန်းမကြီး ယုတ်မာပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်နေတာ။ ဖုန်းဆက်... စခန်းကိုလှမ်းပြီးဖုန်းဆက်”

လေပြည် ရဲစခန်းသို့အမြန်ဆုံးသတင်းပို့ပြီး မျက်လုံးကလည် ထိုလူများကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေ၏။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် သူ့အိမ်ဘက်သို့ပြေးဝင်သွားပြီး လူဆိုးသုံး ယောက်ကတော့ သူတို့တိုက်ဘက်သို့ ပြေးကပ်လာကြသည်။ လေပြည် တို့အပြင်သို့ပြေးထွက်လာကြပြီး ဇွဲနှင့်သက်နိုင်တို့အခန်းသို့ တံခါးထုပြီး နှိုးလိုက်ကြသည်။

“အောက်မှာ လူဆိုးတွေဝင်လာပြီ၊ ထ... ထကြ၊ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး...”

သူတို့ပြောနေကြတုန်း အောက်ထပ်မှလူဆိုးသုံးယောက် ပြေး တက်လာကြပေပြီ။ တိုက်ကိုသော့ဖွင့်ပြီး ဝင်လာကြသူတွေမို့ ငှက်ပျော သီးအခွံနွာစားရသလို လွယ်လွယ်၊ မြန်မြန်။

“အားလုံးလက်မြှောက်ထား... မလှုပ်နဲ့”

သူတို့လေးယောက်လုံး အခန်းထဲမှာ ပိတ်မိသွားကြပေပြီ။ လူ ဆိုးတစ်ယောက်က သေနတ်နှင့်ချိန်ထားပြီး ကျန်နှစ်ယောက်က သူတို့ အားလုံးကို ပါးစပ်ထဲအဝတ်ဆို့၊ လက်ကိုကြိုးတုပ်ဖို့လုပ်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်... မီးခံသေတ္တာသော့ပေး”

“ငါ့အခန်းထဲမှာ လိုက်ယူ”

“ယီးတီးယားတားလုပ်မယ်မကြန့်နော်၊ ပစ်သတ်လိုက်မယ်” ခန့်ဘုန်းထွတ်ကို သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး တစ်ယောက်က သူ့အိပ် ခန်းသို့ခေါ်သွားတော့ လေပြည်စိတ်မချဖြစ်ရသည်။ အစ်ကိုက လူမမာ။ တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ်မှဖြင့်။

လေပြည် သူ့ကိုအဝတ်မဆို့သေးသည်မို့ စကားပြောလို့ရနေပါ သည်။

“ဟေ့လူတွေ၊ အစ်ကိုကို ဘာမှမလုပ်နဲ့နော်၊ ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်း

၂၀၄ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ရရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“အမယ်! တယ်ချစ်နေကြပါလားဟေ့။ စိတ်ချ! ငါတို့က ပစ္စည်း
ရရင် ပြီးရော”ခန့်ဘုန်းထွတ်ကလည်း လေပြည်ကို ဒီအခန်းထဲထားခဲ့ရမှာကို
စိတ်မချ။

“ငါ့သော့ကို လေပြည်သိမ်းထားတာ”

“လာ... ဒါဆို နှစ်ယောက်လုံး လိုက်ယူပေး။ ပိုတောင်ကောင်း
သေးတယ်။ မဲလုံး... အဲဒီနှစ်ယောက်က ကြိုးတုပ်ပြီးသားပဲ။ တစ်ယောက်
ပဲစောင့်၊ တိုးကြီး... ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”လေပြည်တို့နှစ်ယောက်ကို သေနတ်သမားနှစ်ယောက်ကချိန်
ပြီး အခန်းဘက်သို့ခေါ်သွားလျှင် ဇွဲနှင့်သက်နိုင်တို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် အချက်ပြထားကြသည်။ ကြိုးနှင့်တုပ်သည်ဆိုပေမယ့် ဒီရောက်
မှ တွေ့ရာကြိုးနှင့်တုပ်ရတာ။မဲလုံး ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်ရသည်။ မီးခံသေတ္တာသော့ဖွင့်ပြီး ပစ္စည်း
တွေယူကြလျှင် ဟိုနှစ်ယောက် နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရှိကြပြီး သူ့ကိုဝေစု
နည်းပေးမှာ စိုးရိမ်နေ၏။ သူဌေးအိမ်ဆိုတော့ ရွှေငွေတွေ အများကြီးရှိ
မှာပဲ။မဲလုံးက ဇွဲတို့နှစ်ယောက်ကို သေသေချာချာထပ်မံတုပ်နှောင်
ပြီး အခန်းကိုတံခါးပိတ်ထားခဲ့လိုက်သည်။ နောက် သူပါ နောင်နောင်နှင့်
တိုးကြီးနောက်သို့ တိတ်တဆိတ်လိုက်သွားလေ၏။အခန်းထဲမှာလည်း လေပြည်မှာ မီးခံသေတ္တာသော့ရှာနေတာ
မတွေ့သေးသဖြင့် နောင်နောင် စိတ်တိုလှပေပြီ။ လေပြည်က အမှန်တော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

အချိန်ဆွဲနေခြင်းပင်။ ရဲကိုဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။

“တောကိ! ခုထိရှာမတွေ့သေးဘူးလား။ ကောင်မတော့ နာတော့
မယ်”

“လေပြည်... မြန်မြန်ရှာပေးလိုက်ပါကွာ”

အတန်ကြာမှ လေပြည် သော့ရှာလို့တွေ့သွားပြီ။ မီးခံသေတ္တာ
သော့ကို လူဆိုးနှစ်ယောက်လက်သို့ပေးလိုက်ရ၏။ နောင်နောင်က ခန့်
ဘုန်းထွတ်တို့နှစ်ယောက်ကို သေနတ်နှင့်ချိန်ထားပြီး တိုးကြီးက သေတ္တာ
ဖွင့်သည်။

“ဟာ!”

သေတ္တာထဲမှ ရွှေငွေများ၊ စိန်များ၊ ကျောက်မျက်များကိုတွေ့
လိုက်ရလျှင် တိုးကြီးလောဘတက်သွားသလို နောင်နောင်လည်း သေတ္တာ
ဘက်သို့ မျက်စိရောက် စိတ်ရောက်သွား၏။လေပြည်နှင့်ခန့်ဘုန်းထွတ် အခွင့်ကောင်းယူလိုက်ပြီး နောင်နောင်
သေနတ်ကို လှမ်းပြီး လက်နှင့်ရိုက်ချလိုက်၏။ နောက် သေနတ်ကို ခန့်
ဘုန်းထွတ် ဆတ်ခနဲကောက်ယူလိုက်ပေပြီ။

“နှစ်ယောက်စလုံး လက်မြှောက်”

“တောကိ!”

တိုးကြီး မနာ့ခံလျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်!”

“အား...”

တိုးကြီးလဲကျသွားစဉ် နောင်နောင် ရိပ်ခနဲ သူ့ထံခန့်ပျံ့ဝင်လာ
လျှင် လေပြည် နောက်မှ ဖန်ပန်းအိုးနှင့် လူဆိုးကိုပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ခွပ်!”

“အား...”

ဖန်ပန်းအိုးပေမယ့် အထူးစား အလေးစားမို့ နောင်နောင်ခေါင်းမှာ သွေးတွေ ဖြာခနဲ။ သည်စဉ် ရဲများ အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်လာကြပြီး အပြင်မှ အကွက်ချောင်းနေသည့်မဲလုံးကို အရင်လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြသည်။

နောက် အထဲမှာ ဒဏ်ရာကိုယ်စီနှင့် ညည်းညူနေကြသည့် နောင်နောင်နှင့်တိုးကြီးကိုပါ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြ၏။ နောင်နောင်နှင့် တိုးကြီး ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ကို အထင်လွဲကြပေပြီ။

“တောက်! ဒီမိန်းမကြီး ကလိမ်ကကျစ်လုပ်တာ။ ငါတို့ကိုသော့ပေးပြီး သူက တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ရဲကိုတိုင်ထားတယ်”

တိုးကြီးမှာ လက်မောင်းကိုပဲ ထိသဖြင့် သေလောက်သည့်ဒဏ်ရာမရ။

စစ်ချက်ယူကြတော့ နောင်နောင်နှင့်တိုးကြီးက ဒေါ်မြတ်သီထွတ် သူတို့ကိုလူသတ်ဖို့ ငှားသည်မှအစ ယခုတိုက်သော့ပေးသည်အထိ ဇွန်ပြောလိုက်ကြပေတော့ရာ...

ရဲအရာရှိများ တစ်ဖက်အိမ်မှာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အိမ်နေသည့် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်အားနှိုးပြီး ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်ကြလေတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၇)

နောက် ငါးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ...

ထောင်မှထွက်လာခဲ့သည့် ဒေါ်မြတ်သီထွတ်တစ်ယောက် လောကဏ်ထုထောင်းမှုကြောင့် လူက လှပမှုတွေ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီး အသားအရေကအစ ဖောသွပ်သွပ်၊ ဖြူဖျော့ဖျော့၊ ဆံပင်တွေကလည်း တစ်ခေါင်းဆုံးဖြူဖွေးနေပြီး ကျန်းမာရေးကလည်း ယိုယွင်းလာခဲ့ပြီ။

ထောင်ထဲမှ ရခဲ့သည့်ရောဂါ၊ သွေးအားနည်းသည့်ရောဂါ၊ ဝဋ်ဆိုတာ ဘဝမကျူးဘူးလား။ ငရဲဆိုတာ ဒီဘဝထဲမှာပဲ နီးသလား။

အရင်ကလို မနုဗျူတော့ဘဲ ပျက်စီး ယိုယွင်းနေသည့်ရုပ်အဆင်းက သူမကို စိတ်ဓာတ်ကျစေသည်။

မိသားစုကိုအရှက်ရစေသည်ဆိုပြီး ယောက်ျားကလည်း ထောင်ဆင်စာလာမတွေ့၊ သမီးကလည်း ထောင်ဝင်စာလာမတွေ့ကြပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခန့်ဘုန်းထွတ်တစ်ယောက်သာ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ပြီး သူ့တို့ အစားအသောက်နှင့် လိုတာလေးတွေကို ပေးကမ်းနေခဲ့တာ။

နောင်တမျက်ရည်တွေ တတွေတွေကျဆင်းရင်း သူမသတ်ရ လိုက်တာ 'အလိုကြီး အရနည်း' ဆိုတဲ့ပုံပြင်လေးပါပဲ။

တစ်နေ့ကို ရွှေတစ်လုံး ဥပေးသည့်ငန်းကို အရနေးသည်ဆိုပြီး ငန်းကိုသတ်၍ ရွှေရာသောပုံပြင်လိုပဲ သူမဟာလည်း မောင်လေး ပေးကမ်း သည့်ငွေကို နည်းတယ်ထင်ပြီး ပစ္စည်းအားလုံး မောင်ပိုင်စီးဖို့ ကြံစည် မှိုက်မှားလိုက်တာ။

ယခုကျ သူမ၏လောဘ မောဟ ဒေါသတွေကြောင့် မိသား ဘဝလည်း ပြိုကွဲပျက်စီးရ၊ သူမလည်း ထောင်ထဲမှာပင် ဘဝ၏နိမ့်ကျ နန်းမာမှုတွေကို စတေး ပေးဆပ်ခဲ့ရပြီ။

နောက်ထပ် ဘာတွေများ ပေးဆပ်ရဦးမှာလဲ။ ပထမဆုံး သူမ မိဘတွေထားခဲ့သည့်ခြံနှင့်တိုက်သို့ တက္ကစီငှားပြီး မဝံ့မရဲရောက်လာခဲ့ သည်။ ခြံပြင်မှနေပြီး ခြံထဲသို့လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ အရင်ကအတိုင်း ပင် တိုက်ညီနောင်က သစ်လွင်လှပလို့။

သို့သော် ခန့်ဘုန်းထွတ်ရဲ့တိုက်ဘက်မှာ သားအမြွှာကလေး (လေးနှစ်)ရွယ်လေးတွေ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေပြီး သူမတို့တိုက်ကလေး တံခါးပိတ်လျက်သား။

ကိုနှင့်သမီးတို့ ဘယ်သွားနေကြပါလိမ့်။

အဝတ်ဟောင်းများနှင့် သူမအသွင်က စုတ်တီးစုတ်ဖတ်ဖို့ မြတ်သီထွတ် မဝံ့မရဲချောင်းကြည့်နေရတာ။ မကြာမီ မောင်လေးခန့်ဘုန်း ထွတ် အပြင်မှကားနှင့်ပြန်လာသဖြင့် လေပြည်နှင့်ကလေးနှစ်ယောက်

ကားနားသို့ အပြေးအလွှားလာကြုံကြသည်။

မိသားစုဘဝ သာယာဖိုပြည်နေသည့် မောင်လေးကိုထွတ်ကို ကြည့်ပြီး သူမ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းနှင့် မျက်ရည်တွေစီးကျနေစဉ် တစ်ဖက် အိမ်သို့လည်း ကားတစ်စီးဝင်သွားတာ တွေ့ရသဖြင့် ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ငေးကြည့်ရပြန်သည်။

"ဟော..."

ကားပေါ်မှဆင်းလာတာ ကိုနှင့်မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ပါ လား။ သူမမျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားစဉ် ကိုတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တစ် ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ဖက်ကာ အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်သွားကြလေ သည်။

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်ကြည့်မိ၏။ သူမအသွင် နှင့် ကိုအသွင်က ဘဝခြားနေပါရောလား။ ကို... သူမကိုချစ်တော့မှာ မဟုတ်။ သမီး... သမီးရော။

နောက်ဆုံး ခင်ပွန်းနှင့်သမီးကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လွန်းလှသဖြင့် ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ကိုယ့်အိမ်ထဲသို့ အရဲစွန့်ပြီး တရွေရွေဝင်သွားမိရသည်။ ကျွဲကြီးရော ဘယ်ရောက်နေသလဲ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကိုနှင့် စောစောက မိန်းကလေးတို့ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေကြပေမယ့်လည်း ဒေါ်မြတ်သီထွတ် စိတ်မဆိုးနိုင်။ ကိုယ်ကလည်း ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ ထောင်ကထွက်လာတာကို တောင် ဘယ်သူမှစိတ်မဝင်စား။ လာကြိုမည့်သူမရှိသည့်ဘဝ။

သူမ ဧည့်ခန်းစပ်မှာရပ်ရင်း ညှိုးငယ်သည့်ရုပ်နှင့် ငေးမျှော်ကြည့် နေရပုံက ဖုတ်ပြိတ္တာတစ်ကောင်နွယ်။

“ကို...သမီးရော”

“ဟင်၊ မင်း...မင်း”

“ကျွန်မ ဒီနေ့ပဲ လွတ်လာပါတယ်”

“သွား...ထွက်သွား။ ကိုယ့်မောင် ကိုယ်သေကြောင်းကြား
မိန်းမ။ သမီးလည်း မင်းထောင်ကျလို့ ရှက်ပြီး နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားပြီ”

“ရှင်!”

ဒေါ်မြတ်သီထွတ် နေရာမှာပင် ပုံလျက်သားလဲကျသွားရတာ
သမီး ဒီမှာမရှိဘူးဆိုလို့ပါ။ ပြီးတော့ အတူတူကြစည်ခဲ့ဖူးသူက ခုတော့
အသံကောင်းဟစ်လို့။ သို့သော် သူမ ကိုကိုချစ်သည့်စိတ်ကြောင့် ငယ်
ကျိုးငယ်နာတွေကို မဖော်ချင်တော့ပါ။

သည်ဘက်အိမ်က ဆူဆူညံညံအသံတွေကြောင့် ခန့်ဘုန်းထွတ်
နှင့်လေပြည်တို့ အပြေးရောက်လာကြပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ လဲကျနေသည့်
အစ်မနှင့် ဒေါ်သူပုန်ထနေသည့်ယောက်ဖကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သွား...မင်း ငါ့အိမ်ကထွက်သွား။ မောင်ကိုသတ်တဲ့မိန်းမ
သမီးလည်း မင်းကြောင့်ရှက်ပြီး ထွက်သွားရတာ။ အရှက်မရှိတဲ့ဘီလူး
သွား”

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီးနှင်နေလျှင် ခန့်ဘုန်းထွတ် ခါးကို
ထောက်ပြီး ယောက်ဖဘက်သို့ ခပ်တင်းတင်းလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား စိတ်တော့ကောင်းပါတယ်နော်၊ ဒါ ကျုပ်အိမ်၊ ကျုပ်
အစ်မအတွက် ခင်ဗျားတို့ကြွေးတွေကိုဆပ်ပြီး ကျုပ်ရွေးပေးထားတဲ့အိမ်၊
ဒီအိမ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့စာချုပ်စာတမ်းတွေအားလုံး ကျုပ်လက်ထဲမှာရှိတာ
ခင်ဗျားသိတယ်နော်။ ဆင်းချင်းဆင်းရင် ခင်ဗျားဆင်းရမှာ။ ကျုပ်အစ်မ

“နီနှင့်ချနေစရာမလိုဘူး...ရှင်းတယ်နော်”

လေပြည်ကလည်း ဒေါ်မြတ်သီထွတ်ကိုဆွဲထူပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ
ဆင်ပေးရင်း ဦးမင်းနောင်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

“မမကြီးသမီးထွက်သွားတာ မအေကိုရှက်လို့မဟုတ်ဘူး။ ဖအေ
နောက်မိန်းမယူလို့ ထွက်သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ လေပြည်တို့ပြန်ခေါ်ထားလို့
အနက်လေယာဉ်နဲ့ ပြန်လာပါပြီ။ ကိုကွဲကြီး လေယာဉ်ကွင်းကို သွားကြ
နေပါတယ်”

“အို...ညီမလေးရယ်၊ မောင်လေးရယ်၊ မမအမှိုက်မကြီးကို
ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ မမလေ...နောက်ဆို ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေကို ဘယ်
တော့မှ မပစ်မှားတော့ပါဘူး”

မောင်နွဲ့ယောင်းမကို လက်အုပ်ချီရင်း ဒေါ်မြတ်သီထွတ် ဝမ်း
သာဝမ်းနည်းမျက်ရည်တွေ ကျနေစဉ် ခန့်ဘုန်းထွတ်ကတော့ ယောက်ဖ
ကို အပြတ်စီရင်နေလေ၏။

“ခင်ဗျား ကျုပ်အစ်မကို ဘယ်လိုဆက်ဆံမလဲလို့ စောင့်ကြည့်
နေတာ။ ခုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ဘီလူးရုပ်ကို ကျုပ်မြင်လိုက်ရပြီ။ ဒီတော့
ခင်ဗျားအသာတကြည်ဆင်းသွားမလား...ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ ရဲကို
အကြောင်းကြားလိုက်ရမလား။ ဒါ ကျုပ်အိမ်၊ ကျုပ်ပိုင်နက်နော်။ ကျုပ်
အစ်မနဲ့ ကျုပ်တူမအတွက် ပြန်ပြီးပေးမယ့်အိမ်။ ခင်ဗျားနဲ့ လုံးဝမသက်
ဆိုင်ဘူး”

ဦးမင်းနောင် တောက်ခေါက်ပြီး သူ့မိန်းမငယ်လေးကိုလက်ဆွဲ
တာ ဆင်းသွားဖို့ အိမ်ထဲမှထွက်ခွာစဉ် ကွဲကြီးကြုံလာသည့်ကားကလည်း
အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

၂၂ ⊕ ကြယ်စင်မှူးဝေ

တစ်ကားက အထွက်၊ တစ်ကားက အဝင်။

သားအမိနှစ်ယောက် ပွေ့ဖက် ကြည်နူးနေကြသည့်မြင်ကွင်းကို
ကြည့်ပြီး ကောင်းမှုတစ်ခု ပြုလိုက်ရသလို ပီတိဖြစ်နေကြသူတို့မှာ ခန့်
ဘုန်းထွတ်နှင့် လေပြည်တို့အပြင် အမြွှာသားလေးနှစ်ယောက်လည်း အပါ
အဝင်။ ။

ကြယ်စင်မှူးဝေ
28-6-2014

